ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2,50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 272ον

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

β') Τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀνηλίκου ὑπὸ τὴν ὑπεύθυνον ἐπιμέλειαν τῆς ἐκκλησίας. Τοῦτο δέ, διότι ἡ χριστιανικὴ ἀγωγή, ἐνέχουσα θησαυροὺς δυνάμεων, εἶναι ἐπιτηδεία, ἐφ' ὅσον πάντως δὲν ἐξικνεῖται μέχρι θρησκομανίας, ἵνα δώσῃ ἀκμαίαν ὥθησιν εἰς τοὺς ἐν ἠθικῇ καταρρεύσει εὑρισκομένους Ἑλληνόπαιδας πρὸς ζωογόνον πτῆσιν ἐπὶ ψυχικὴν ἀνάπλασιν. Ἐν συναφείᾳ ὀφείλομεν νὰ ἐξάρωμεν καὶ τὸ βαθὺ ἠθικὸν περιεχόμενον τῆς περιφήμου ἑλληνικῆς «Διακηρύξεως τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Ἐπιστημόνων» τοῦ ἔτους 1946, ἥτις ἐπεζήτησε νὰ θεμελιώσῃ καὶ τὴν γενικωτέραν ἀνοικοδόμησιν τῆς Ἑλλάδος «μετὰ τὰ ἐρείπια τοῦ πολέμου, τῆς κατοχῆς καὶ τῆς μαύρης δουλείας» ἐπὶ χριστιανικῶν ἀξιολογήσεων.

Ἀλλ' ἡ θέσπισις τῶν μέτρων τῆς τοποθετήσεως τῶν ἠθικῶς κινδυνευόντων ἀνηλίκων ὑπὸ τὴν ὑπεύθυνον ἐπιμέλειαν τοῦ σχολείου καὶ τῆς ἐκκλησίας, ἐνδείκνυται καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἑλληνικῆς πραγματικότητος, ἐν ὄψει τῆς αὐθεντίας τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διδασκάλου ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἑλληνικοῦ χωρίου.

γ) Τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀνηλίκου παρ' ἐντίμῳ οἰκογενείᾳ[1]. Τοῦτο δ' ἀπὸ συμφώνου καὶ πρὸς τὴν ἀλλοδαπὴν νομοθεσίαν, φέρ' εἰπεῖν τὴν αὐστριακήν. Ἰδίως τὸ ἐν λόγῳ μέτρον ἐπιβάλλεται, ὁσάκις ὑφίσταται ἀνάγκη ἀντικαταστάσεως τοῦ ἀνεπανορθώτως ἠθικῶς καταρρεύσαντος οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος τοῦ ἀνηλίκου. Τὰς ἠθικὰς καὶ εὐγενεῖς ὡραιότητας τοῦ τοιούτου μέτρου τῆς οἰκογενειακῆς τοποθετήσεως ἐλάβομεν ἀφορμὴν καὶ ἐν Ἑλλάδι προσωπικῶς, ὅπως διαπιστώσωμεν, εἰδικῶς ἐν ὄψει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς διασώσεως ἀρκετῶν ἑκατοντάδων ἐγκαταλελειμμένων Ἑλληνοπαίδων ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ παρ' ἡμῶν ἐπινοηθέντος καὶ θεμελιωθέντος πρωτοτύπου ἐν τῷ κόσμῳ

1. Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ ἐκ τοῦ δεσμοῦ τοῦ γάμου ἀναπτυσσομένη καὶ ὑπ' αὐτοῦ κυρίως θρεψομένη κοινότης μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων. Ὡς καὶ ὁ γάμος, οὕτω καὶ ἡ οἰκογένεια δὲν ἀποτελεῖ καθαρῶς φυσικήν, βιολογικὴν ἐκ τῆς γενετηρίου ὁρμῆς ἐκπορευομένην μορφὴν ἢ μορφὴν ἐκπορευομένην ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης αὐθαιρεσίας, ἀλλὰ ἀξίαν καὶ σκόπιμον κοινότητα ἐντασσομένην ἐν τῇ θείᾳ καὶ ἠθικῇ παγκοσμίῳ τάξει, ἥτις, παρὰ πᾶσαν ἱστορικὴν μεταβολὴν τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς (μείζων ἢ ἐλάσσων οἰκογένεια), κέκληται, ὅπως ἐπιτελέσῃ οὐσιωδῶς παρομοίαν ἀποστολήν. Ὡς πρῶτος τοιοῦτος σκοπός, περιέχων ὑψίστην ἀξίαν, εἶναι τὸ τέκνον, ἐγκείμενος εἰς τὴν μέριμναν ὑπὲρ τῆς σωματικῆς, ψυχικῆς, πνευματικῆς — ἠθικῆς, θρησκευτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ. Ἡ ἐκπλήρωσις τῆς τοιαύτης, τοσοῦτον σπουδαίας διὰ τὸ ἄτομον καὶ τὴν κοινωνίαν ἀποστολῆς, συνδέεται πρὸς ὑψίστας ἠθικὰς ἀξίας καὶ ἀξίας πολιτισμοῦ.

«θεσμοῦ τῶν τεχνητῶν παιδικῶν οἰκογενειῶν», τῆς πρώτης ἱδρυθείσης ἐν Ἑλλάδι Παιδικῆς Πόλεως Νέας Σμύρνης καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτῆς. Ἐν τῷ προκειμένῳ ἔργῳ ἡμῶν ἐπεκουρήθημεν ὑπὸ τῶν σοφῶν καθοδηγήσεων τοῦ εὑρισκομένου ἐπὶ κεφαλῆς ἐλλογίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Γαρδίκα, προέδρου τῆς ἡμετέρας «ἑταιρίας προστασίας καὶ ἀναπτύξεως τῆς νεότητος», ὡς καὶ ἐκ τῆς πολυτίμου συνεργασίας πλειάδος ἐγκρίτων συμπαραστατῶν φιλαλληλίας.

Β'. Πλὴν τῆς κατὰ τὰ ἄνω συμπληρώσεως τῶν ἀναμορφωτικῶν μέτρων, ὑπολαμβάνομεν ἐνδεικνυομένην καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῶν θεραπευτικῶν, τ.ἔ. πέραν τοῦ μόνου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 123 τοῦ ποινικοῦ δώδικος προβλεπομένου θεραπευτικοῦ, ἤτοι τοῦ τῆς παραπομπῆς τοῦ νοσηροῦ ἀνηλίκου εἰς θεραπευτικὸν ἢ ἕτερον κατάστημα. Τὸ θέμα συνδέεται πρὸς τὴν θλιβερὰν διαπίστωσιν τῆς ἐκτεταμένης σχέσεως τῆς πάσης φύσεως ψυχοσωματικῆς ἀνεπαρκείας πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα, τὴν πορνείαν, τὴν ἀλητείαν, τὴν ἐπαιτείαν καὶ πρὸς οἱανδήποτε ἑτέραν κοινωνικὴν πληγήν. Οὐδαμῶς ἐπομένως ἄξιον ἀπορίας, ἐὰν οἱ δικασταὶ ἀνηλίκων πάσης χώρας ἔρχωνται συχνάκις εἰς ἐπαφὴν πρὸς νέους, παρουσιάζοντας παντοίας ψυχοσωματικὰς ἀνεπαρκείας, φέρ' εἰπεῖν πρὸς παῖδας ἢ ἐφήβους, κατεχομένους ὑπὸ φοβίας (συχνοτάτης παρὰ τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ καὶ ἀσκούσης ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν ψυχικὴν ἀνέλιξιν, ὡς καὶ τὴν ἐν γένει ζωήν), νέους γέμοντας συναισθημάτων κατωτερότητος (ἄτινα, παρουσιάζοντα ἄμετρον ποικιλίαν, δρῶσιν ἐπὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀτόμου ὑπούλως, μὴ ἀντιλαμβανομένου τὴν ὑπονόμευσιν), ἀνηλίκους νευροπαθεῖς ἢ ἄλλους ἐγκλείστους ἢ ἐμφορουμένους ὑπὸ ἀμέτρου ἰσχυρογνωμοσύνης καὶ πείσματος (ὅπερ πεῖσμα καθιστᾷ δυσχερέστατον τὸ ἔργον τῆς διαπαιδαγωγήσεως), νέους θρασεῖς, νέους ὀκνηροὺς καὶ ἀποστρεφομένους τὴν ἐργασίαν (τῆς φυγοπονίας ἐξωθούσης τοὺς μὲν ἄρρενας ἐπὶ τὴν ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν, τὰς δὲ θήλειας, ἐπὶ τὴν πορνείαν), νέους ψευδολόγους, πορειομανεῖς ἢ παρουσιάζοντας ἀνωμάλους καὶ διαστρόφους ὁρμάς, παρουσιάζοντας πρόωρον γενετήριον ὡρίμασιν, φθονερούς, ὑπολελειμμένους τὴν διάνοιαν, ἀνηλίκους ἐπιληπτοειδεῖς, ἀβούλους ἢ ἑτέρους. Τοιαῦται δ' ἀνθρωπολογικαὶ ἀνορθογραφίαι ἀπαντῶνται παρὰ παντὶ λαῷ, ἄρα καὶ τῷ ἡμετέρῳ. Ὁ ὑποστηριχθεὶς ἰσχυρισμὸς ἐκ μέρους ἐνίων Ἑλλήνων συγγραφέων, καθ' ὃν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀποτελεῖ προνομιοῦχον φυλήν, μὴ παρουσιάζουσαν οὐδὲν ποσοστὸν σοβαρῶν ἀνθρωπολογικῶν ἀνεπαρκειῶν, συνιστᾷ, ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ψυχρᾶς ἀντικειμενικῆς ἐπιστημονικῆς κρίσεως, παράδοξον καὶ ἀφελῆ ὑπερβολήν. Τὰ ἐνδεικνυόμενα ἐπὶ τῶν διαφόρων ψυχικῶν νοσημάτων μέτρα ποικίλης φύσεως, μὴ ἐξαντλούμενα εἰς τὴν θεραπείαν ἐν καταστήματι, ὑποδεικνύει ἡ εἰς ὑψίστην ἀκμὴν ἐξελιχθεῖσα καὶ εἰδικὴν ἀπαρτίσασα ἐπιστήμην, πλὴν δυστυχῶς πολλαχῶς ἄγνωστος παρ' ἡμῖν «θεραπευτικὴ παιδαγωγικὴ» (Heilpädagogik). Ταύτης ὡς διασημότερος ἐκπρόσωπος καὶ ἀκάματος πρωτεργάτης θεωρητέος ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ζυρίχης καθηγητὴς ταύτης Heinrich Hanselmann, ἀνήκων, τύχῃ ἀγαθῇ, εἰς τὴν εὐγενῆ χορείαν τῶν φιλελλήνων.

ΙΙΙ. Ἕτερον σύστημα, ὅπερ ἐφηρμόσθη ἤδη μετ' ἐπιτυχίας ἀλλαχοῦ καὶ ὅπερ ὑπολαμβάνομεν ὡς ἐπάναγκες διὰ τὴν καρποφόρον ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἀποδοτικοῦ ἔργου καὶ τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, ἀνάγεται εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν ἐκ μέρους τῶν δικαστῶν ἀνηλίκων τοῦ προβλήματος τῆς ἤδη διαφθαρείσης ἢ τῆς ἁπλῶς ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ τελούσης νεότητος ὡς ἐνιαίου καὶ ἀδιασπάστου ἐν τῇ διαχειρίσει αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη, ὅπως εἰσαγάγωμεν καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἔνθεν μὲν ἐπὶ εὐρειῶν βάσεων συγκεκροτημένον κύκλον περιπτώσεων εὐθύνης τῆς οἰκογενείας ἢ ἑτέρων ἐνηλίκων ὑπευθύνων πρὸς ἐπιμέλειαν παίδων ἢ ἐφήβων, ὁσάκις οἱ πρῶτοι γίνονται καθ' οἱονδήποτε τρόπον παραίτιοι τῆς μεταστάσεως τῶν δευτέ-

ρων εἰς κατάστασιν ἠθικοῦ κινδύνου, ἔνθεν δὲ τὸν ἄξιον παντὸς ἐπαίνου θεσμὸν τοῦ ἐπιτροπικοῦ δικαστοῦ, φορέως παντοίων καρποφόρων δικαιωμάτων, ἀμφοτέρων δὲ τῶν κατευθύνσεων τὴν διαχείρισιν νὰ ἀναθέσωμεν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων.

Ἀναφερόμενοι ἐν πρώτοις εἰς τὰ τῆς εὐθύνης τῶν ἀνηλίκων, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 360 τοῦ ποινικοῦ κώδικος ἔγκλημα τῆς παραμελήσεως τῆς ἐποπτείας ἀνηλίκου, ἐρειδόμενον ἐπὶ στενῶν βάθρων, καταλείπει ἀκαλύπτους πλείστας ἑτέρας περιπτώσεις σημαντικὰς διὰ τὴν ἠθικὴν ζωὴν τῶν νέων. Κατέναντι δὲ τῶν ἐν λόγῳ περιπτώσεων συνιστῶμεν, ὅπως χορηγηθῶσι τῷ δικαστῇ ἀνηλίκων ποικίλα εἰς εἶδος δικαιώματα, ἵνα δύναται οὗτος νὰ ἀντιμετωπίσῃ πᾶσαν ἀντιξοότητα ἐν τῇ ἠθικῇ ζωῇ τοῦ ἀνηλίκου, φερ' εἰπεῖν τὸ δικαίωμα τῆς μεσολαβήσεως πρὸς συμβιβασμὸν ἐν περιπτώσει διαστάσεως τῶν γονέων, τὸ δικαίωμα τοῦ καθορισμοῦ τῆς τύχης τῶν τέκνων ἐν περιπτώσει διαζυγίου, καὶ δή, ἀσχέτως ὑπαιτιότητος, τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιβολῆς πειθαρχικοῦ προστίμου ἢ ἄλλων κυρώσεων κατὰ τῶν ἐπιλησμόνων τῶν καθηκόντων των γονέων ἢ ἑτέρων ἀσκούντων ἐπὶ τοὺς νέους οἰκογενειακὴν ἢ ἄλλην ἐξουσίαν, τὸ δικαίωμα τῆς ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας ἀπομακρύνσεως τοῦ τέκνου, ὁριστικῆς ἢ προσωρινῆς, ἐν περιπτώσει ἠθικῆς διακινδυνεύσεως αὐτοῦ, τὸ δικαίωμα τῆς ἀφαιρέσεως ἢ τοῦ περιορισμοῦ δικαιωμάτων τῶν γονέων, μέχρις ἐκπτώσεως καὶ αὐτῆς τῆς πατρικῆς ἐξουσίας(1), ἀσχέτως ὑπαιτιότητος καὶ μόνον χάριν ἐξασφαλίσεως τῆς ἀληθοῦς ἠθικῆς εὐημερίας τῶν τέκνων καὶ ἐνδεχομένως καὶ διάφορα ἕτερα τούτοις ἀνάλογα δικαιώματα. Κατὰ τὸν πρὸ δωδεκαετίας, ἐν ἔτει 1939, διδάξαντα ἐν Ἑλλάδι Οὔγγρον ἀρεοπαγίτην καὶ πρόεδρον τῆς διεθνοῦς ἑνώσεως δικαστῶν ἀνηλίκων Németh Péter, διακονήσαντα συνεχῶς ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὁλόκληρον εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων μετὰ πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως καὶ προκαλέσαντα παγκόσμιον ἀναγνώρισιν, ἡ περὶ ἧς ἐνταῦθα πρόκειται ἀποστέρησις ἢ περιστολὴ τῶν οἰκογενειακῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τὰ τέκνα, συνιστᾷ μὲν ἐπέμβασιν ἐξόχως σοβαρὰν εἰς τὴν οἰκογένειαν, οὐχ ἧττον ἡ ἄσκησις τῆς οἰκογενειακῆς ἐξουσίας «δὲν εἶναι ὑπόθεσις προσωπική, καθ' ὅσον ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τοῦ ὑπερτέρου συμφέροντος τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας», αἵτινες ὀφείλουσι νὰ διαφέρωνται ἐκτεταμένως ὑπὲρ τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἀνελίξεως τῆς μελλούσης γενεᾶς.

Ἀποβλέποντες ἐξ ἑτέρου εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ συστήματος τοῦ ἐπιτροπικοῦ δικαστοῦ παρ' ἡμῖν, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ γεγηρακότος θεσμοῦ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ὅπερ δὲν ἐτόλμησε θαρραλέως νὰ καταργήσῃ ὁ ἀστικὸς κῶδιξ, καὶ τῆς ἀναθέσεως τῶν σχετικῶν καθηκόντων εἰς τὸν δικαστὴν ἀνηλίκων, ὑποστηρίζομεν ὅτι, ὡς δεικνύει ἡ ἀλλοδαπὴ πρᾶξις τῆς Ἰταλίας, Αὐστρίας, Γερμανίας κ.ἄ., πρόκειται περὶ καλλικάρπου συστήματος. Τοῦτο δέ, καὶ διότι ἡ δρᾶσις τοῦ ἐπιτροπικοῦ δικαστοῦ τὸ μὲν εἶναι πλέον εὐκίνητος τῆς τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, τὸ δὲ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν τυπικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν περιουσιακῶν συμφερόντων, ἀλλ' ἐπεκτείνεται εἰς καθολικὴν προστασίαν τῶν ἀνηλίκων, φέρ' εἰπεῖν ἀπὸ ἀπόψεως ἀγωγῆς, ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ, προσωπικῶν σχέσεων κ.ο.κ.

Ὁ ἀείμνηστος ὑπερφυὴς τῆς πολιτικῆς χειραγωγὸς Ἐλευθέριος Βενιζέλος, προσβλέπων, κατὰ τὰς συζητήσεις τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἀστικοῦ κώ-

1. Τὸ διεθνὲς συνέδριον διὰ τὴν προστασίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τὸ συνελθὸν ἐν Βρυξέλλαις ἐν ἔτει 1913, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων ἀναφορικῶς πρὸς τὸ μέτρον τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας. Ἄριστοι αἱ λειτουργίαι ἐκ μέρους τῶν Ernest Passez, v. Hamel καὶ Pierre de Casabianca. Ὅρα καὶ «Németh Péter, αὐτόθι» σ. 13.

δικος, ἐκπληκτος τοὺς δισταγμοὺς ἐνίων μελῶν ταύτης, διὰ τὴν ἕνεκα οἰκονομικῶν λόγων ἀπόκρουσεν τῆς παρ' ἡμῖν εἰσαγωγῆς τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἐπιτροπικοῦ δικαστοῦ, ἐξανέστη καὶ ἐτόνισεν ὅτι πρὸ τοῦ ὑψίστου ἐθνικοῦ σκοποῦ τῆς προστασίας καὶ ἐξυψώσεως τῆς νέας γενεᾶς οἱοσδήποτε δισταγμὸς κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἐν λόγῳ θεσμοῦ ὀφείλει νὰ καταρρεύσῃ.

IV. Ἕτερον μεταξὺ τῶν ποικίλων καὶ ποικιλωνύμων προβλημάτων, τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ θεσμοῦ τῶν δικαστῶν ἀνηλίκων, εἶναι καὶ τὸ τῆς εἰδικεύσεως αὐτῶν. Μὴ βαυκαλιζώμεθα ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ἱκανὴν ἀπόδοσιν, ἀφορμώμενοι ἀπὸ τοῦ σήμερον κρατοῦντος συστήματος τοῦ ἄρθρου 7 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἀκολουθήσαντος προηγούμενον σύστημα παρ' ἡμῶν εἰσαχθέν, πλὴν ἁπλῶς χάριν προλειάνσεως τοῦ ἐδάφους, τοῦ νόμου 2135 ἔτους 1939, τῆς ἐπὶ θητείᾳ ἀναθέσεως τῶν καθηκόντων τῶν δικαστῶν ἀνηλίκων εἰς κοινοὺς δικαστάς, ἄρα ἀναμένοντας ἐπαγγελματικὴν ἀνέλιξιν ἐκ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῶν εἰς ξένον πεδίον, ἤτοι κυρίως εἰς τὰς ἀστικὰς ὑποθέσεις. Ἀνάγκη ἑπομένως ἐπείγουσα, ὅπως δημιουργηθῇ εἰδικὸν σῶμα δικαστῶν ἀνηλίκων, οἵτινες, ἀκολουθοῦντες ἰδίαν ἐπαγγελματικὴν σταδιοδρομίαν καὶ ἐξελισσόμενοι αὐτοτελῶς μέχρι τῶν ἀνωτάτων βαθμῶν τῆς δικαστικῆς ἱεραρχίας, καίπερ παραμένοντες ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, δὲν θὰ περισπῶνται εἰς ἀλλότρια ἔργα, ἀλλὰ θὰ ἀσχολῶνται μόνον εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων. Κατὰ τὴν δημιουργίαν δὲ τοῦ τοιούτου σώματος εἰδικῶν δικαστῶν ἀνηλίκων δέον νὰ παράσχωμεν εὐκαιρίαν πρὸς εἰσδοχὴν ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τοὺς ἤδη ὑπηρετοῦντας δικαστάς, εἰσαγγελεῖς ἢ δικηγόρους, ἀφ' ἑτέρου καὶ εἰς ἑτέρους νέους πτυχιούχους τῆς νομικῆς. Πάντως ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ αὐστηροτάτη ἐπιλογὴ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῶν προσόντων. Διότι μὴ λησμονῶμεν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ εἶναι βαρὺ καὶ ὅτι, πλὴν πληθώρας γενικῶν καὶ εἰδικῶν γνώσεων, προσαπαιτοῦνται ἐνδογενεῖς ἰδιότητες καὶ κλίσεις, οἷον εὐγένεια ψυχῆς, πνεῦμα ἀγάπης καὶ ἄφθονα κοινωνικὰ συναισθήματα ὑπὲρ τῆς νεότητος, γενικῶς δὲ καρδία οἰκτίρμων καὶ ἀγαθή, πρόσφορος φύσει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν πρὸς παροχὴν βοηθείας εἰς πάσχοντας συνανθρώπους κ.ἄ.

V. Ἐπὶ τούτοις συνιστῶμεν, ὅπως διανοίξωμεν τὰς πύλας τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων καὶ εἰς τὰς Ἑλληνίδας ἐπιστήμονας, ἃς ἑρμητικῶς καὶ ζηλοτύπως κεκλεισμένας ἄχρι τοῦδε διαφυλάσσει ἡ ἀνδροκρατία προκειμένου περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν κοινῶν δικαστῶν. Καὶ τοῦτο, διότι αἱ ἐπιστήμονες γυναῖκες ὡς δικασταὶ ἀνηλίκων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὡς ἐν Ἑλβετίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, παρέσχον ἤδη ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας. Αἱ ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ ἐπιτυχίαι αὐτῶν ἑρμηνεύονται εὐχερῶς, καθ' ὅσον εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον τῆς γυναικὸς ἀποκαλύπτονται λεπτότης συναισθημάτων καὶ ἁπλότης ἐμφύτου μητρικῆς στοργῆς, δηλονότι ἰδιότητες, αἵτινες καθιστῶσι τὴν γυναῖκα ἱκανὴν νὰ κερδίζῃ εὐχερέστερον τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν παιδίων καὶ γενικῶς νὰ χειρίζηται μετ' ἐπιτηδειότητος τὰ καθήκοντα τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων, ἰδίᾳ δὲ προκειμένου ἀφ' ἑνὸς μὲν περὶ κορασίων ἢ νεανίδων, ἀφ' ἑτέρου δὲ περὶ μικρᾶς ἡλικίας ἀρρένων.

(Συνεχίζεται)

ΦΩΝΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΚΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Τρίτη 12 Ἀπριλίου 1927. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγριώτερα ἐγκλήματα ποὺ ἔμεινε μυστηριῶδες καὶ ἀνεξιχνίαστο...

Ὁ Γιάννης Κερεμιντζόγλου, ὁ 80άρης ὑδραυλικὸς ποὺ ἔμενε μαζὶ μὲ τὴ γρηὰ ἐπίσης γυναίκα του σὲ μιὰ μικρὴ φτωχὴ καμαρούλα, σ' ἕνα ἰσόγειο σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Ραμνουσίων 4, στὰ Ἄνω Πετράλωνα καὶ κοντὰ στὴν ἐκκλησία τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν», ξύπνησε στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς, γιατὶ ἄκουσε τὴν Ἴρμα, τὴ σκύλα τοῦ σπιτονοικοκύρη, ποὺ ἦταν δεμένη στὸ μοναδικὸ δένδρο τῆς αὐλῆς, νὰ γαυγίζῃ τὸ πρῶτον ἐπίμονα καὶ δυνατὰ καὶ νὰ οὐρλιάζῃ ὕστερα. Νόμιζες ὅτι ἡ Ἴρμα σὰν νὰ ἔκλαιγε, σὰν νὰ θρηνοῦσε γιὰ κάτι κακό, γιὰ κάποια συμφορὰ ποὺ εἶχε γίνει στὸ σπίτι. Ὁ ὑδραυλικὸς ἄναψε ἕνα σπίρτο καὶ κοίταξε τὸ ρολόϊ του. Εἶδε τὴν ὥρα καλὰ καὶ ἐδοκίμασε νὰ γύρῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνο του, ἀλλὰ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ σκυλιοῦ ἐξακολουθοῦσαν ἐπίμονα. Τότε ξύπνησε τὴ γυναίκα του.

— Γυναίκα ξύπνα, τῆς εἶπε. Δὲν ἀκοῦς τὴν Ἴρμα ποὺ γαυγίζει ἐπίμονα καὶ οὐρλιάζει τόσην ὥρα;

—Ἄσε με χριστιανέ μου. Καὶ γι' αὐτὸ μὲ ξύπνησες;

— Μὰ κάτι κακὸ θὰ συμβαίνῃ ἢ θὰ συμβῇ σὲ μᾶς ἢ σὲ ἄλλους μέσα στὸ σπίτι.

— Σείσου ἀπὸ τὸν τόπο σου καὶ μὴ κακομελετᾶς, τοῦ εἶπε πάλιν ἡ γυναίκα του. Κάνε τὸ Σταυρό σου νὰ μᾶς φυλάῃ ἐμᾶς τοὺς δυὸ ὁ Θεὸς καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῇς. Καὶ τὸ πρωί, σὰν ξημερώσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, βλέπουμε. Ἡ σκύλα θὰ οὐρλιάζῃ, γιατὶ τὴν δένουν τὴν κακομοῖρα. Μπορεῖ νὰ θέλῃ νερὸ ἢ τὴν ἀνάγκη της...

Τὸ σπίτι ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ Ραμνουσίων 4 ἦταν ἰσόγειο καὶ μέσα σὲ μιὰ αὐλή, εἶχε τρία δωμάτια στὴ σειρὰ καὶ μιὰ κουζίνα καὶ πλυσταριὸ στὸ ἕνα μέρος καὶ ἕνα μοναχικὸ δωμάτιο ἀπέναντι, στὸ ἄλλο μέρος τῆς αὐλῆς. Στὰ δύο πρῶτα δωμάτια, τὰ πρὸς τὸ δρόμο, ἔμενεν ὁ σπιτονοικοκύρης Γιώργης Μερτικάλης, ἕνας 35άρης ἐργατικὸς μὲ τὴ γυναίκα του τὴ Ρουμπίνα 30 χρόνων καὶ τὸ μικρὸ ἀγοράκι του, δίχρονο μόλις. Στὸ τρίτο συνεχόμενο δωμάτιο, τὸ δίπλα ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ τὸ πλυσταριό, ἔμενεν ὁ γέρος Γιάννης Κερεμιτζόγλου μὲ τὴ γυναίκα του. Καὶ πέρα ἀπὸ τὴν αὐλή, στὸ βάθος καὶ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν κουζίνα—πλυσταριό, σὲ μιὰ ἀπομονωμένη κάμαρα ἔμενεν ὁ κουνιάδος τοῦ σπιτονοικοκύρη Γιώργης Ζίζηλας, ἕνας 50άρης ἐργολάβος. Ἡ αὐλὴ ἔκλεινε μὲ μικρὸ χαμηλὸ τοιχάκι ποὺ εἶχε ἐπάνω του ἕνα ξύλινο κιγκλίδωμα.

Ὁ Κερεμιτζόγλου καὶ ἡ γυναίκα του προσπάθησαν νὰ κοιμηθοῦν, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀκούσθηκαν πάλιν νέα γαυγίσματα τῆς Ἴρμας καὶ καθαρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ζίζηλα ποὺ φώναζε σὲ κάποιον ποὺ ἦταν μέσα στὴν κάμαρά του.

—Ἄσε με... Ἄσε με... Ὄχ.

Ὕστερα κρότοι καὶ μπαλετιὸ καὶ μετὰ τίποτε. Ἐξακολούθησαν πάλι γαυγίσματα καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῆς Ἴρμας μονότονα, ἐξακολουθητικά, σπαρακτικά, σὰν κλάμματα....

—Ἔτοι μοὔρχεται γυναίκα, εἶπεν ὁ γέρο ὑδραυλικός, νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ φωνάξω τὸ γαμπρὸ τοῦ ἐργολάβου καὶ σπιτονοικοκύρη μας καὶ τὴ γυναίκα του καὶ ἀδελφὴ ἐκείνου.

— Τὶ σκοτίζεσαι καϋμένε μὲ ξένες ἔννοιες; τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του. Ποὺ θὰ σηκωθῇς τέτοια ὥρα; Δὲν ξέρεις, ἄλλως τε, τὸ βίτσιο τοῦ κυρ-Γιώργη τοῦ ἐργολάβου ποὺ κυνηγάει τὰ παιδιά; Κάποιο λεγάμενο θὰ κουβάλησε γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύκτα μαζί του καὶ θὰ τσακώθηκε. Πρώτη φορὰ γίνεται αὐτὸ μέσα στὴν κάμαρά του γιὰ νὰ σοῦ κάνῃ ἐντύπωσι; Ἄσε τοὺς ἀνθρώπους νὰ κοιμηθοῦν ἥσυχοι.

Ὁ Κερεμιτζόγλου ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ προσπάθησε νὰ βάλῃ αὐτί. Μὰ τὶ ν' ἄκούσῃ τί γινόταν στὴν κάμαρα τοῦ Ζίζηλα ποὺ ἦταν λοξά, ἀπέναντι καὶ στὸ βάθος τῆς αὐλῆς; Ἡσυχία. Ξανάπεσε καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' ἐνῶ γλάρωνε τοῦ φάνηκε ὅτι ἄκουσε τὴν ξύλινη ἐξώπορτα νὰ ἀνοίγῃ καὶ κάποιος νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἄκουσε τὸ χαρακτηριστικὸ σύρσιμο ἑνὸς μεγάλου λιθαριοῦ ποὺ ἔβαζαν πίσω ἀπὸ τὴν ξύλινη πόρτα ποὺ δὲν εἶχε ζεμπερέκι, οὔτε σύρτη. Καὶ ἡ Ἴρμα ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ, σὰν νἄκλαιγε γιὰ κάποια συμφορά... Ὁ Μερτικάλης καὶ ἡ γυναίκα του δὲν ἀνησύχησαν, γιατὶ δὲν ἄκουσαν τίποτε...

Μόλις ξημέρωσε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, ὁ γέρο Κερεμιτζόγλου ἔλεγε στὸ σπιτονοικοκύρη καὶ στὴν κυρὰ Ρουμπίνα γιὰ τὰ νυκτερινὰ γαυγίσματα καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῆς Ἴρμας καὶ τὸ μπαλετιὸ ποὺ εἶχεν ἀκουσθῇ στὴν κάμαρα τοῦ ἐργολάβου.

— Περίεργο... Ἐμεῖς δὲν ἀκούσαμε τίποτε. Κοιμηθήκαμε πολὺ βαρειὰ φαίνεται, σὰν νὰ εἴμαστε ἀφιονισμένοι, εἶπεν ἡ κυρὰ Ρουμπίνα.

— Καλὰ εἶναι ὁ κὺρ Γιώργης; ρώτησε ἡ γρηούλα τοῦ ὑδραυλικοῦ.

— Καλὰ θὰ εἶναι, ἀπάντησε. Χθὲς τὸ βράδυ ἦλθε στὶς 10 ἡ ὥρα καὶ μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρά μας καὶ μᾶς καλησπέρησε. Μᾶς εἶπε νὰ σκεπάσουμε καλὰ τὸ παιδὶ νὰ μὴ κρυώσῃ τὴ νύκτα, πῆρε τὸ κλειδὶ τῆς κάμαράς του καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ.

— Καὶ μάλιστα, φεύγοντας, συνεπλήρωσεν ὁ Μερτικάλης, μοῦ εἶπε νὰ βάλω καλὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τὸ λιθάρι, νὰ μὴ μπῇ κανένας τὴ νύκτα.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται σεῖς τὰ οὐρλιάσματα τοῦ σκυλιοῦ ὅλη τὴ νύκτα; εἶπεν ἡ γυναίκα τοῦ Κερεμιτζόγλου.

— Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε. Ἐγὼ ἄκουσα καὶ τὸ σύρσιμο τοῦ λιθαριοῦ τῆς ἐξώπορτας ποὺ ἄνοιξε τὴ νύκτα γιὰ νὰ φύγῃ κάποιος.

— Βέβαια ὅλα αὐτὰ εἶναι γρουσουζιά, εἶπεν ἡ κυρὰ Ρουμπίνα. Θὰ περιμένω νὰ ξυπνήσῃ σὲ λίγο ὁ ἀδελφός μου καὶ θὰ μάθουμε τὴν ἀφορμὴ ποὺ οὐρλιαζε τὸ σκυλί. Μήπως τὸ εἶχε κτυπήσει;

Ὁ Ζίζηλας ὅμως δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς. Καὶ τότε μόνον ὅλοι τους στὴν αὐλὴ πρόσεξαν ὅτι ἐνῶ ἡ ἐξώπορτα ἦταν γερμένη καλὰ δὲν εἶχε πίσω της τὸ λιθάρι. Ἄρα κάποιος βγῆκε ὅταν ἀκούσθηκε τὸ σύρσιμο τοῦ λιθαριοῦ καὶ μετὰ ἔγυρε ἁπλῶς τὰ φύλλα τῆς ἐξώπορτας, χωρὶς νὰ μπορεῖ φυσικὰ νὰ βάλῃ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τὸ λιθάρι στὴ θέσι του.

Τότε ἡ Ρουμπίνα Μερτικάλη πῆρε τὸ θάρος νὰ κτυπήσῃ τὴ πόρτα τῆς κάμαρας τοῦ ἀδελφοῦ της. Μὰ στὰ κτυπήματά της δὲν πῆρε ἀπάντησι καὶ τότε ἄνοιξε τὴν πόρτα ποὺ ἦταν ξεκλείδωτη ἀπὸ μέσα. Καὶ ἀμέσως ἀκούσθηκαν σπαρακτικὲς οἱ κραυγές της...

— Γειτόνοι... Βοήθεια... Σκότωσαν τὸν ἀδελφό μου.

Πραγματικὰ ὁ ἐργολάβος Γιώργης Ζίζηλας εἶχε σφαγῇ ἀγριώτατα. Ἦταν ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα. Ἔσπευσαν ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ραμνουσίων 4 ὁ τότε διοικητὴς τοῦ Δ' Τμήματος Χωροφυλακῆς Θησείου ἀνθυπομοίραρχος κ. Ἀλέκος Θεοφανίδης, ὁ μετέπειτα ἀστυνομικὸς διευθυντής, συνταξιοῦχος πιὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὁ ὁποῖος καὶ ἔκανε τὴν προανάκρισι, ὁ διαμερισματάρχης ὑπομοίραρχος Σταθόπουλος, ὁ ἀνθυπομοίραρχος Κολλᾶτος ἀπὸ τὴ Σήμανσι καὶ ὁ ἰατροδικαστής, ὁ μακαρίτης Γεωργαντᾶς.

Δέκα ὀκτὼ ὁλόκληρα τραύματα μὲ μεγάλη κάμα μέτρησε ὁ Γεωργαντᾶς. Καὶ ποὺ δὲν εἶχε τραύματα ὁ Ζίζηλας. Στὸ λαιμό, στὸ κεφάλι, στὸ στῆθος, στὶς πλάτες, στὰ χέρια, στὰ ἀπόκρυφα μέρη, ἐπάνω στοὺς γλουτούς, στοὺς βουβῶνες, στὴν κοιλιά. Στὸ δωμάτιο εἶχε γίνει μιὰ φοβερὴ πάλη, ποὺ καθὼς ἔδειχνε, εἶχεν ἀρχίσει ἐπάνω στὸ κρεβάτι τοῦ σκοτωμένου. Τὸ κάθε τὶ εἶχεν ἀναστατωθῇ μέσα στὸ δωμάτιο. Στὸ κρεβάτι, στὸ ἐπάνω μέρος, τὸ ἕνα μαξιλάρι εἶχε φύγει στὴν ἀριστερὴ μεριὰ καὶ τὸ ἄλλο στὴ δεξιά. Στὴ μέση τοῦ κρεβατιοῦ μιὰ βούρτσα

τῶν ρούχων πεταγμένη μπρούμητα. Στὰ πόδια, δυὸ μεγάλες, μὰ πολὺ μεγάλες κηλῖδες ἀπὸ τὸ αἷμα μαρτυροῦσαν ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε ἀρχίσει τὸ σφάξιμο τοῦ ἐργολάβου. Ἀνάμεσα στὸ κρεβάτι καὶ στὸν μπροστινὸ τοῖχο τοῦ δωματίου, ποὺ ἦταν καὶ ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου, βρέθηκε, μπροστὰ στὸ παράθυρο, τὸ ἐσώβρακο τοῦ δράστου, ξεσχισμένο καὶ ξαπλωμένο κάτω στὸ πάτωμα. Τὸ ἐσώβρακο, ἦταν κοντὰ στὸ μοναδικὸ παράθυρο τοῦ δωματίου καὶ μπροστὰ ἀπ' αὐτὸ ἕνα κάθισμα ὄρθιο. Ἀνάμεσα στὸ κάθισμα αὐτὸ καὶ στὸ πίσω μέρος τῆς πόρτας μιὰ στάμνα μὲ νερό. Ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ἐσώβρακο τοῦ δράστου, κάτω στὸ πάτωμα, καὶ πρὸς τὰ πίσω τῆς πόρτας, βρίσκονταν ἕνα ποτῆρι νερό, τὸ σημειωματάριο τοῦ σφαγμένου ἐργολάβου μὲ διάφορες σημειώσεις, ἕνα ξύλινο μέτρο μισοανοιγμένο καὶ ἡ κερασένια πίπα του, ἀκόμη δὲ ἀριστερότερα, καὶ πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, ἕνα κομμάτι ὕφασμα πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ σφαγμένου. Καὶ μπροστὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ αἱματοβαμμένου πανιοῦ ἦταν τὸ πτῶμα τοῦ σφαγμένου, μὲ τὰ τόσα καὶ τόσα τραύματα. Τὸ πτῶμα τοῦ ἐργολάβου βρέθηκε μισογονατιστὸ ἐπάνω σὲ μιὰ ἀναποδογυρισμένη καρέκλα. Στὸ κάτω μέρος τῆς καρέκλας ἀκουμποῦσε ὁ κορμὸς τοῦ πτώματος, ἔχοντας πρὸς τὴν ἀριστερή του πλευρὰ τὸ ἐρεισίνωτο. Τὰ πόδια τοῦ σφαγμένου ἀκουμποῦσαν ἐπάνω σὲ μιὰ κουβέρτα βαμμένη στὸ αἷμα. Πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν κουβέρτα, μὲ τὰ αἵματα πεταγμένα μπροστὰ στὸ μπαοῦλο, βρίσκονταν τὰ παπούτσια τοῦ θύματος. Ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ μπαοῦλο κρεμασμένες στὸν τοῖχο, τὸν ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, εἰκόνες ἁγίων καὶ στὸν πλαϊνὸ πιὰ τοῖχο ἕνα ἀποτύπωμα ματωμένου χεριοῦ, τοῦ δολοφόνου ἀσφαλῶς ποὺ εἶχε σκουπίσει ἐκεῖ τὰ αἵματα. Μετὰ ἕνα κάθισμα ὄρθιο, ὕστερα ἡ ντουλάπα καὶ ἀκολουθοῦσαν μαγειρικὰ σκεύη κρεμασμένα στὸν τοῖχο. Μεταξὺ ντουλάπας καὶ πτώματος τοῦ θύματος ἦταν πεταγμένα πρῶτα ἡ γραβάττα πρὸς τὸ μέρος τῆς ντουλάπας καὶ μετὰ τὸ βγαλμένο ὑποκάμισο τοῦ μακαρίτου, πλημμυρισμένο στὸ αἷμα καὶ πίσω ἀπ' αὐτὸ καὶ μπροστὰ στὴν καρέκλα, ποὺ ἦταν δίπλα στὴν ντουλάπα, ὄρθια τέσσαρα ἀχνάρια ματωμένα ἀπὸ τὰ ποδάρια τοῦ φονηᾶ καὶ μετὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ μπαούλου ἡ ρεμπούμπλικα τοῦ θύματος. Ἡ ντουλάπα καὶ τὸ μπαοῦλο δὲν βρέθηκαν παραβιασμένα καὶ βρέθηκαν ἐκεῖ οἱ οἰκονομίες τοῦ ἐργολάβου. Ἔλλειπαν μονάχα τὰ ροῦχα του ποὺ φοροῦσε τὸ προηγούμενο βράδυ, δηλαδὴ ἕνα μαῦρο σακκάκι καὶ ἕνα ριγὲ πανταλόνι, γιατὶ προφανῶς μετὰ τὸ ἔγκλημα ὁ δράστης τὰ φόρεσε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ δικά του, ποὺ ἦσαν καταματωμένα, γιὰ νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ δοῦν τὰ αἵματα ἄλλοι νυκτερινοὶ διαβάτες στὸ δρόμο καὶ νὰ τὸν ὑποψιασθοῦν γιὰ τὸ ἔγκλημα. Μέσα στὰ ροῦχα αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ θύματος, ποὺ δὲν βρέθηκε.

Ἡ ληστεία δὲν ἦταν ἡ ἐφορμὴ τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ ὑπῆρξεν ἐντελῶς συμπτωματική, γιατὶ ἀμέσως, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀνακρίσεις ποὺ ἔκανεν ὁ κ. Θεοφανίδης, ἐξακριβώθηκε ὅτι ὁ Ζίζηλας, ἦταν ἔκφυλος ἐνεργητικὸς τύπος καὶ τὶς νύκτες κουβαλοῦσε κρυφὰ στὸ δωμάτιό του διάφορα ἔκφυλα παιδαρέλια, μὲ τὰ ὁποῖα γλεντοῦσε ὡς τὰ χαράματα, ἱκανοποιώντας τὰ βίτσια του. Τὰ χαράματα τὰ ἔδιωχνε, γιὰ νὰ μὴν τὰ βροῦν ἡ ἀδελφή του, ὁ γαμβρός του καὶ οἱ νοικάρηδές του. Καὶ μία ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἦταν ληστεία ἡ ἀφορμή, ἦταν ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε πάρει φεύγοντας τὶς ἀσημένιες εἰκόνες τῶν ἁγίων καὶ τὸ ἀσημένιο κανδήλι ποὺ ἔφεγγε στὸ δολοφόνο κατὰ τὴν διάπραξι τοῦ φοβεροῦ κακουργήματος.

Ἦταν ὁλοφάνερη πιὰ γιὰ τὴν ἀνάκρισι ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἡ πλευρὰ πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθῇ ὁ δράστης. Ὁ Ζίζηλας τὴ νύχτα θὰ ἔφερε μαζί του κάποιον ἄγνωστο ἀλήτη, ἄστεγο, στὸν ὁποῖον προσέφερε ἱπποτικώτατα τὸ κρεβάτι. Καὶ ἐκεῖνος, μὴ φανταζόμενος ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μὲ παιδεραστή, τὸ δέχθηκε, μὰ ὅταν ἔπεσαν στὸ κρεβάτι γιὰ νὰ κοιμηθοῦν ὁ Ζίζηλας τοῦ ζήτησε ἄλλα πράγματα καὶ τοῦ ρίχθηκε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν πόθο του. Καὶ ὁ νέος ἐκεῖνος, γιὰ νὰ μὴ βιασθῇ καὶ νὰ μὴ ὑποκύψῃ, κατελήφθη ἀπὸ πραγματικὴ λύσσα καὶ μὲ τὸ μαχαίρι

του ἐπάνω στὸ κρεβάτι ἄρχισε νὰ κτυπᾶ τὸν ἔκφυλο ἐργολάβο μὲ μαχαιριές, ἐνῶ ἐκεῖνος, ὅπως ἄκουσεν ὁ νοικάρης τοῦ κουνιάδου του, ὁ γέρο Γιάννης Κερεμιτζόγλου, τοῦ ἔλεγε σιγὰ-σιγά : «Ἄσε με ... Ἄσε με ...».

Στὴ σχετικὴ διερεύνησι τῆς ὑποθέσεως, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Θεοφανίδη, ἀνεμίχθη τότε καὶ ἡ καταδίωξις τῆς Χωροφυλακῆς ὑπὸ τὸν διοικητής της μοίραρχο Γ. Ντᾶκον, τὸν κατόπιν ἀντιστράτηγο καὶ Ἀρχηγὸ τοῦ Σώματος. Συνελήφθη στὴν ἀρχὴ ὡς ὕποπτος ἕνας Βαγγέλης Λαλιώτης, ποὺ ρώτησε κάποιον στὴ γειτονιὰ ἂν συνελήφθη ὁ δολοφόνος. Μὰ γιὰ τὸ Λαλιώτη δὲν βγῆκε τίποτε καὶ τὸν ἄφησαν τὴν ἄλλη μέρα ἐλεύθερο. Ὕστερα, ὁ τότε Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν Γεώργιος Κιουρτσάκης, ἀνέθεσε τὴν ἐνέργεια τακτικῶν ἀνακρίσεων στὸν τότε ἀνακριτὴ τοῦ ΣΤ' Τμήματος κ. Κιουσόπουλο, πρωτοδίκη τότε πρὶν ἀκολουθήση τὸν Εἰσαγγελικὸ κλάδο, γιὰ νὰ γίνη τὰ τελευταῖα χρόνια Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὑπηρεσιακὸς πρωθυπουργός. Μὰ οὔτε καὶ ἡ δικαστικὴ ἐκείνη κορυφὴ δὲν μπόρεσε νὰ διαλευκάνη τὸ ἔγκλημα. Γιατὶ ὁ δράστης δὲν ἦταν κανένας κακόφημος νέος, ἀλλὰ μιὰ συμπτωματικὴ γνωριμία τοῦ Ζίζηλα, ἡ ὁποία τὸν σκότωσε ὅταν ἐκεῖνος ὁ ἔκφυλος θέλησε νὰ τὸν βιάση. Ἄντε λοιπὸν νὰ βρῆς ἄκρη ποιὸν εἶχε περιμαζέψει τὴ νύκτα ἐκείνη ὁ ἐργολάβος. Μετὰ τὸν Λαλιώτη συνελήφθησαν ὡς ὕποπτοι ἕνας Α. Τομαρᾶς, κακόφημος νέος, καὶ ἕνας Ι. Κράλης. Ὁ Κράλης ἀπέδειξεν ἀμέσως τὸ ἄλλοθι καὶ ἀφέθη τὴν ἄλλη μέρα ἐλεύθερος. Ὁ Τομαρᾶς ὅμως προφυλακίσθηκε γιὰ φόνο καὶ ἀφοῦ ἔμεινε κάμποσες μέρες στὴ φυλακὴ ἀποφυλακίστηκε καὶ αὐτός, γιατὶ δὲν ἔβγαινε τίποτε καὶ οἱ ἐναντίον του ἐνδείξεις ἀτόνισαν. Ἔτσι τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Ραμνουσίων 4 παρέμεινε σκοτεινό. Μὰ στὸ ἀρχεῖο μου βρῆκα τὰ πιὸ κάτω τετράστιχα ποὺ εἶχε γράψει ὁ Ζίζηλας, σὰν νὰ προαισθανόταν τὸ φοβερὸ χαμό του. Εἶχαν δημοσιευθῆ καὶ τότε στὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ ξαναδημοσιεύω ἐδῶ.

Στὸ σκότος μέσα βρίσκεται
σήμερα ὁ λογισμός μου,
κι' ὅποιον ἰδοῦν τὰ μάτια μου
θαρρῶ πῶς εἶν' ἐχθρός μου.

Κανεὶς τὰ μάτια τὰ θολὰ
δὲν θέλω νὰ μοῦ κλείση.
Θέλω νὰ βλέπω ποιὸς γελᾶ
καὶ ποιὸς θὲ νὰ δακρύση ...

Μάθαμε ὕστερα ἀπὸ καιρὸ ὅτι ὁ Ζίζηλας κάθε Κυριακὴ ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἀπὸ τὶς παρέες ποὺ πήγαινε κάθε βράδυ. Μὰ ποὺ περνοῦσε τὶς Κυριακὲς τὸ ἀπόγευμα καὶ τὴ νύκτα δὲν μάθαμε ποτέ. Ἐπίσης μάθαμε ὅτι τὴ νύκτα ἐκείνη, τὴ Δευτέρα 10 πρὸς τὴν Τρίτη 11 Ἀπριλίου τοῦ 1927, ὁ Ζίζηλας εἶχε πάει καὶ ἔπινε κρασὶ στὴν ταβέρνα Φαρακούκη στὴν ὁδὸν Εὐριπίδου καὶ ὅτι ἐκεῖ τραπέζωσε ἕνα παληκαρόπουλο μὲ τὸ ὁποῖο ἔφυγαν μαζί. Αὐτὸς ἴσως ἦταν ὁ δολοφόνος. Ἀλλ' αὐτὸς οὔτε πρὶν εἶχε πάει σ' ἐκείνη τὴν ταβέρνα, οὔτε μετὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανε ξαναφάνηκε ἐκεῖ ...

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΠΕΡΙΣΤΟΛΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ

Τὰ πρῶτα μεταπολεμικὰ ἔτη παρετηρήθη εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὸν τόπον μας ἰδιαιτέρως, μία σημαντικὴ αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῶν ἐγκληματιῶν. Τὸ φαινόμενον εἶχε τὴν ἐξήγησιν του τόσον εἰς τὴν ἄμβλυνσιν τῶν συνειδήσεων τῶν ἀτόμων, ὅσον καὶ τὴν ἀποδιοργάνωσιν, λόγω τῆς Κατοχῆς, τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν περιστολῆς καὶ καταστολῆς τοῦ ἐγκλήματος. Πέραν αὐτοῦ εἶναι καὶ τὰ ἐπικρατήσαντα στοιχεῖα ἐλευθεριότητος, κυρίως τῶν νέων, καὶ αἱ νέαι ροπαὶ καὶ τάσεις εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα, αἱ ὁποῖαι ἔδωσαν ἔδαφος ἀναπτύξεως ἐγκληματικῶν ἢ ἔστω ἀντικοινωνικῶν ἐκδηλώσεων. Παρὰ ταῦτα, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ τὴν ἐπάνοδον τῆς ὁμαλότητος, τὴν ἀνασυγκρότησιν τῶν κοινωνικῶν λειτουργιῶν καὶ τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν, ἤρχισε νὰ παρατηρῆται σχετικὴ κάμψις τοῦ δείκτου τῆς ἐγκληματικότητος, μὲ ἀποτέλεσμα σήμερον νὰ εὑρισκώμεθα εἰς ἓν ἀρκούντως ἱκανοποιητικὸν ἐπίπεδον. Φυσικὰ εἰς τὰς στήλας τοῦ ἡμερησίου τύπου, τακτικά, βλέπουν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐγκλήματα, ποὺ προκαλοῦν τὸν ἀποτροπιασμὸν καὶ τὴν ἀνησυχίαν τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν, ποὺ φέρουν ἔκδηλα τὰ σημεῖα τοῦ «εἰδεχθοῦς». Ἀλλὰ εἰς τὸ σύνολόν τους, τὰ ἐγκλήματα αὐτά, ποὺ κατὰ κανόνα ἔχουν κίνητρον τὸν ἀρρωστημένον σεξουαλισμόν, δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει ν' ἀποδώσουν τὸν κανόνα. Κατὰ τοὺς εἰδικοὺς καὶ τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ καὶ οἱ ἐγκληματικοὶ αὐτοὶ τύποι ἔχουν τὸ κίνητρόν τους, ποὺ ἐδράζεται εἰς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας τῆς ἐποχῆς ἢ τὴν ἀρρωστημένην φαντασίαν.

Κάθε ἐποχὴ καὶ κάθε χώρα, κατὰ τοὺς εἰδικούς, ἔχει τὰ προβλήματά της ποὺ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσῃ. Εἰδικώτερα εἰς τὸν τομέα τῆς ἐγκληματικότητος τὰ προβλήματα αὐτὰ εἶναι ποικίλα καὶ προέρχονται ἐκ τῆς ἀνάγκης προστασίας τῶν κοινωνικῶν ἀξιῶν, ἀναγκαίων καὶ ἀπαραιτήτων διὰ τὴν διατήρησιν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἀτόμου, ὡς καὶ τῆς ζωῆς, ὑπολήψεως καὶ ἰδιοκτησίας. Φυσικά, ἐνῶ αἱ κοινωνικαὶ αὐταὶ ἀξίαι εἶναι παγκοσμίου χαρακτῆρος, ἔχουν διαφόρους μορφὰς ἀπὸ χώρας εἰς χώρας καὶ αἱ ἀνάγκαι προστασίας αὐτῶν ποικίλλουν. Συνεπῶς τὰ μέτρα ποὺ πρέπει νὰ ληφθοῦν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν καθολικότητα καὶ ἐφαρμογὴν εἰς παγκόσμιον κλίμακα, ἀλλὰ νὰ προσαρμόζωνται πρὸς τὰ ἐθνολογικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κάθε χώρας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπίπεδον τῆς κοινωνικότητος καὶ μορφώσεως τῶν ἀτόμων, ἐν συναρτήσει μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῶν δικαστικῶν καὶ σωφρονιστικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Βασικὸν χαρακτηριστικὸν τῶν λαμβανομένων μέτρων, εἴτε εἰς παγκόσμιον κλίμακα, εἴτε ἐθνικήν, εἶναι ἡ «κοινωνικὴ προστασία» καὶ ἡ «ἄμυνα τῆς κοινωνίας» κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν. Ἀλλὰ οὔτε ἡ μία, οὔτε ἡ ἄλλη, κατὰ τοὺς εἰδικοὺς τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ὅσον ἀφορᾶ τὰ λαμβανόμενα μέτρα, δίδουν τὴν πραγματικότητα. Διότι σήμερον ἡ λεγομένη «κοινωνικὴ προστασία», εἶναι διάφορος ἀπὸ χώραν εἰς χώραν καὶ προστατεύει διὰ τῶν θεσπιζομένων νόμων, ὡρισμένας κοινωνικὰς ἀξίας, μὴ παραδεκτὰς ἀπὸ ἄλλην χώραν, καὶ οὐχὶ τὸ σύνολον τῶν κοινωνικῶν ἀξιῶν. Παραλλήλως ἡ κοινωνικὴ προστασία, μολονότι ἡ κοινωνία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄτομα, δὲν σημαίνει καὶ αὐτόματον προστασίαν τοῦ συνόλου τῶν ἀτόμων. Αἱ ἐπιστημονικαὶ αὐταὶ δοξασίαι τοῦ εἰδικοῦ συμβούλου τοῦ Ο.Η.Ε. κ. Μανουὲλ Λοπὲζ Ρέϋ, εἶχον τεράστιον ἀντίκτυπον, ὥστε νὰ συζητοῦνται μέτρα ποὺ διε-

θνῶς καὶ ἐθνολογικῶς πρέπει νὰ ληφθοῦν, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ κοινωνικὴ προστασία τοῦ συνόλου τῶν ἀξιῶν.

Παραλλήλως ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἐγκληματίαν, ἔχει γίνει συνείδησις ὅτι ὅλοι οἱ ἐγκληματίαι δὲν εἶναι ἐπιδεκτικοὶ ἀναπροσαρμογῆς καὶ ἀναμορφώσεως, ὥστε ἐνιαῖον νὰ εἶναι καὶ τὸ σωφρονιστικὸν σύστημα. Ὑπάρχουν ἐγκληματίαι ποὺ ἔχουν ἀνάγκην σωφρονισμοῦ καὶ οἱ ἐγκληματίαι αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι διὰ τοὺς ὁποίους τὸ ἔγκλημα ὑπῆρξεν ἓν ἐπεισόδιον ἢ εἶναι ἀτύχημα εἰς τὴν ζωὴν τους. Ἀλλὰ καὶ ὁ σωφρονισμὸς τῶν ἐγκληματιῶν τῆς κατηγορίας αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ θὰ ἐφαρμοσθοῦν, ἀπὸ τοὺς ὅρους διαβιώσεως καὶ γενικὰ τὴν προσωπικὴν τοῦ κάθε ἐγκληματίου κοινωνικὴν μεταχείρισιν.

Εἶναι ἀκόμη οἱ ἐγκληματίαι ποὺ τὸ ἔγκλημά τους εἶναι συνέπεια οἰκονομικῶν παραγόντων. Καὶ εἰς τὸν τομέα αὐτὸν δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι, ὅταν βελτιωθοῦν αἱ οἰκονομικαὶ συνθῆκαι ἢ καὶ ἐκλείψουν αἱ δυσχέρειαι καὶ ἀνάγκαι, θὰ παύσῃ καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ροπὴ καὶ διάθεσις τοῦ ἀτόμου. Ὥστε ἡ ψυχολογία, ψυχιατρικὴ καὶ ψυχανάλυσις εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν καλὴν καὶ ὀρθὴν μεταχείρισιν τοῦ ἐγκληματίου, ὥστε ὁ σωφρονισμὸς νὰ ἀποδώσῃ. Διότι δὲν εἶναι οὔτε ὀρθὸν νὰ κατηγορῶμεν τὰς ἐγκληματολογικὰς καὶ σωφρονιστικὰς ὑπηρεσίας ὅτι δὲν κατώρθωσαν νὰ καταπολεμήσουν τὴν ἐγκληματικότητα, ὅταν διατηροῦνται συνθῆκαι ποὺ εὐνοοῦν τὸ ἔγκλημα ἢ κατὰ τὸν σωφρονισμὸν δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ προσωπικότης τοῦ ἐγκληματίου. Καὶ τοῦτο διότι διάφορος πρέπει νὰ εἶναι ἡ μεταχείρισις τοῦ ἰσορροπημένου ἐγκληματίου, τοῦ ἐκ συστήματος ἢ ἐξ ἀτυχήματος ἢ ἐπεισοδίου καὶ τοῦ διανοητικῶς ἀσθενοῦς.

Βασικὸν ὅπλον ἀντιμετωπίσεως τῆς ἐγκληματικότητος εἶναι ὁ Ποινικὸς Νόμος. Διὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ προστατεύεται καὶ τὸ κοινωνικὸν σύνολον, ἡ κοινωνία, καὶ τὸ ἄτομον. Πέραν ὅμως αὐτοῦ ὁ Ποινικὸς Νόμος πρέπει νὰ προστατεύῃ καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τῆς διαπράξεως μιᾶς οἱασδήποτε ἐγκληματικῆς πράξεως. Δηλαδὴ ὁ Ποινικὸς Νόμος δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ὠφελιμιστικὰ μόνον κίνητρα, ἀλλὰ καὶ ἀνώτερα ἰδανικά, ὥστε νὰ μὴ δίδεται ἀφορμὴ ἀποδοκιμαστικῶν κρίσεων ἐκ τῆς τυχὸν καταδίκης τοῦ ἐγκληματίου. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἑκάστη ἐπιβαλλομένη ποινὴ εἰς κάθε συγκεκριμένην παράβασιν πρέπει νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἐγκληματίου, ἀλλὰ καὶ τὰς συνθήκας διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς στάσεως τοῦ θύματος.

Γενικῶς καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Ποινικὴ Δικαιοσύνη καὶ ὁ Ποινικὸς Νόμος ἀναγνωρίζουν καὶ εἰς τὸν δράστην ἐγκληματικῆς πράξεως ἐλαφρυντικὰ κατὰ τὴν τέλεσιν αὐτῆς, μέχρι καὶ τῆς ἀθωώσεως τοῦ ἐγκληματίου εἰς περίπτωσιν ἀμύνης τῆς ζωῆς του. Ὅπως ἐπίσης ἡ ὅλη ζωὴ τοῦ θύματος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδεικτικῶν τῆς διαδικασίας πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς. Διότι ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης ἔχει ὄχι νομικὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ κοινωνικὸν καὶ ἠθικὸν ποὺ διέπει τὰς σχέσεις τῶν ἀτόμων. Καὶ εἰς τὴν σφαῖραν αὐτήν, κατὰ τοὺς εἰδικοὺς τοῦ Ο.Η.Ε., ἀνήκει καὶ ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ἐξ ἀμελείας ποινικὴ εὐθύνη. Συμφώνως μὲ τὴν κρατοῦσαν ἄποψιν, αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος πρέπει νὰ ἀναπροσαρμοσθοῦν. Ἡ σύγχρονος κοινωνικὴ ζωή, ἡ τεχνικὴ καὶ μηχανικὴ πρόοδος ἀπαιτοῦν μεγαλυτέραν συμβολὴν τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας καὶ εὐθύνης καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐξ ἀμελείας εὐθύνη ἔχει γενικὸν χαρακτῆρα, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰς μερικὰς περιπτώσεις πρέπει ἡ ἐξ ἀμελείας εὐθύνη νὰ εἶναι ἐξ ἴσου βαρεία, ὡς καὶ ἡ εὐθύνη ἐκ προθέσεως, διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὰ διαπραττόμενα ἐγκλήματα ὑπὸ ἀνηλίκων. Ἡ σημερινὴ κοινωνία καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς ἔχει κατὰ πολὺ ἀλλάξει, ὥστε τὸ τιθέμενον ὅριον ἡλικίας χαρακτηρισμοῦ ἀνηλίκου νὰ μὴν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα. Διότι δὲν εἶναι δυνατὸν σοβαρῶς νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι νέοι 16—18 ἐτῶν

δὲν ἔχουν συνείδησιν τῶν διαπραττομένων ἐγκληματικῶν πράξεων. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς προτείνεται ὅτι ἀντὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ἀνηλίκων, νεαρῶν ἐνηλίκων καὶ ἐνηλίκων, θὰ ἦτο ὀρθὸν νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς αὐτὸς οὗτος ὁ ἐγκληματίας, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε διὰ κάθε χώρα, ἀναλόγως τῆς ὡριμότητος ποὺ παρουσιάζουν τὰ ἄτομα καὶ οἱ νέοι, νὰ καθορισθῇ ἓν ἐλάχιστον μικρὸν ὅριον ἡλικίας διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἀνηλίκου ποὺ δὲν θὰ ἔχῃ εὐθύνην τῆς πράξεώς του ἢ θὰ ἔχῃ περιωρισμένην τοιαύτην.

Γενικῶς διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος εἶναι παραδεδεγμένον ὅτι τὰ σωφρονιστικὰ συστήματα πρέπει νὰ προσαρμοσθοῦν εἰς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα, κοινωνικὴν διάρθρωσιν καὶ συνθήκας ζωῆς καὶ ἀτόμων. Εἶναι ἀπαραίτητον, προτείνεται, νὰ περιορισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν κλειστῶν φυλακῶν καὶ νὰ αὐξηθῇ τῶν ἀνοικτῶν σωφρονιστικῶν καταστημάτων.

Πέραν αὐτοῦ θὰ πρέπει νὰ ληφθοῦν μέτρα σωφρονιστικά, ὥστε νὰ μὴ στεροῦνται τὰ ἄτομα τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ἢ περιορίζεται αὕτη, διότι ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιβαλλομένης ποινῆς πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ ἐγκληματίου, κοινωνικῶς ὑγιοῦς εἰς τὴν κοινωνίαν. Διότι δὲν ἀποτελεῖ «ταμποῦ» ὅτι ὁ ἐγκληματίας δὲν εἶναι δυνατὸν μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς του ὅτι δὲν θὰ διάγῃ ἔντιμον βίον.

Κατὰ πλειονότητα οἱ ἐγκληματίαι ἐπανέρχονται ἐξερχόμενοι τῶν φυλακῶν εἰς τὰ ἔργα των καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν νουνεχεῖς καὶ σώφρονες. Ἐλάχιστοι εἶναι οἱ ἐγκληματίαι οἱ ὁποῖοι οὐδεμίαν βελτίωσιν παρουσιάζουν καὶ εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἴσως ἡ εὐθύνη νὰ βαρύνῃ καὶ τὸ σωφρονιστικὸν σύστημα ἢ τὴν ἐσφαλμένην μεταχείρισιν τοῦ ἐγκληματίου.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐγκληματικότητος δὲν εἶναι σημερινόν, οὔτε καὶ διὰ πρώτην φορὰν παρουσιάζεται. Εἶναι πανάρχαιον μὲ πρῶτον ἐγκληματίαν τὸν Κάϊν, ὁ ὁποῖος ἐδολοφόνησε τὸν ἀδελφόν του Ἄβελ. Ἔπειτα ἀπὸ ὁλοκλήρους χιλιετηρίδας καὶ ἀπὸ μελέτας τοῦ θέματος, οἱ εἰδικοὶ συμφωνοῦν ὅτι ὁ ἐγκληματίας δὲν πρέπει κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς του νὰ παραμένῃ ἄνεργος. Ἡ ἀνεργία, ὀκνηρία καὶ νωθρότης δὲν εἶναι παράγοντες σωφρονισμοῦ. Καὶ πρὸς τοῦτο αἱ λύσεις τοῦ προβλήματος πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς ἐργασίας, παραλλήλως μὲ τὴν συγχρονισμένην σωφρονιστικὴν μεταχείρισιν. Καὶ πρὸς τοῦτο εἶναι ἀνάγκη στενῆς συνεργασίας τοῦ Κράτους, τῆς Δικαιοσύνης, τῶν Σωφρονιστικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν Ἐργατικῶν καὶ Ἐργοδοτικῶν Ὀργανώσεων, ποὺ θὰ ἐκπονήσουν ἓν πρόγραμμα ἐργασίας καὶ ἀπασχολήσεως τῶν καταδίκων. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐρευνητὰς τοῦ θέματος πιστεύουν ὅτι τὸ σύστημα αὐτό, τῆς ἐργασίας δηλαδὴ τοῦ καταδίκου καὶ διαβιώσεως εἰς ἀνοικτὴν φυλακήν, θὰ ἀποδώσῃ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα καὶ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν μείωσιν τῆς ἐγκληματικότητος.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου(

ΠΕΡΑΝ ἀπὸ τοὺς «τομεάρχας» ὑπάρχει τὸ τρίτον κλιμάκιον ἐπιτελῶν. Εἰς τὸν τὰ δυτικὸν τομέα λ.χ. ὁ Τζιανκάνα ἔχει ἐγκαταστήσει τὸν Γουίλλυ Νταντάνο διὰ μηχανικὰ μπιλιάρδα καὶ τὰς μηχανὰς τυχηρῶν παιγνίων, εἰς μίαν περιοχὴν ποὺ καλύπτει ἄνω τῶν ἑκατὸν χιλιομέτρων δυτικὰ τῶν συνόρων τοῦ νομοῦ Κούκ. Διὰ τὸν νομὸν Κούκ καὶ τὸ Σικάγον ὑπάρχει καὶ ὁ Σὰμ Μπατάλια, γνωστὸς ἰδιοκτήτης ἱπποφορβείων τοῦ Χαμσάϊρ. Ὑπάρχουν ἐπίσης δύο εἰδικοὶ τῶν καζίνων, ὁ Ρόκκο Ποτέντσο καὶ ὁ Λέστερ Κρούζ, οἱ ὁποῖοι διευθύνουν τὰς ἐπικερδεστάτας ἐπιχειρήσεις τῶν ζαριῶν. Τὸ τέταρτον κλιμάκιον εἰς κάθε γεωγραφικὴν περιοχὴν ἀποτελοῦν οἱ βοηθοὶ καὶ οἱ διάφοροι «ἡμέτεροι» ποὺ ἔχουν λάβει τὴν ἐκμετάλλευσιν μικρῶν περιοχῶν. Τέλος, τὸ πέμπτον καὶ κατώτερον κλιμάκιον ἀποτελοῦν οἱ «στρατιῶται», ἐπιφορτισμένοι μὲ κάθε «βρώμικη δουλειὰ» (ληστείας, κλεπταποδοχάς, ἀντίποινα κ.λ. κ.λ.). Διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν προϊσταμένων τους οἱ στρατιῶται, λαμβάνουν ἕνα «συμβόλαιον» διὰ μίαν εἰδικὴν καὶ ἐπικίνδυνον ἀποστολήν. Ἐὰν ἀποφύγουν τὴν φυλάκισιν ἢ συλληφθοῦν καὶ τηρήσουν τὴν «Omerta», πρέπει νὰ ἐλπίζουν ὅτι θὰ τοὺς παραχωρηθῇ μία μικρὴ περιοχὴ δι' ἐκμετάλλευσιν, ὁπότε τὸ ἑπόμενον βῆμα θὰ εἶναι ἡ προαγωγή τους εἰς τὸ τέταρτον κλιμάκιον. Ὡς «ἥρωας» καὶ ὡς «φωτεινὸν παράδειγμα» τῶν «στρατιωτῶν» προβάλλεται ὁ Φέλιξ Ἀλντερίζιο, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν παλληκαριά του καὶ τὴν σκληρότητά του ἔγινε ἀπὸ «στρατιώτης» «καπορετζίνα» ἐντὸς δέκα μόλις ἐτῶν!...

***

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης κ. Ρόμπερτ Κέννεντυ καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῆς Ἀστυνομίας, ἡ Μαφία Σικάγου εἶναι ἡ πλέον ἰσχυρὰ καὶ ἡ πλέον μονολιθικὴ «οἰκογένεια» τῶν Η.Π.Α. Τὰ μέλη της ὑπολογίζονται εἰς 500 καὶ ἀντιθέτως ἀπὸ ὅ, τι συμβαίνει εἰς τὸν ἀντίποδά της, τὴν Μαφίαν Νέας Ὑόρκης ποὺ εἶναι χωρισμένη εἰς πέντε «οἰκογενείας» καὶ δρᾶ μόνον εἰς ὡρισμένους τομεῖς τῆς πόλεως, ἡ Μαφία Σικάγου ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν ἰσχυρὰν ὁμάδα ποὺ ἔχει ὀργανώσει ὁλόκληρον τὸν νομὸν Κούκ εἰς τιμάρια.

Μέσα εἰς τὰ 38 χρόνια τῆς ἀδιαμφισβητήτου κυριαρχίας του, τὸ συνδικάτον Σικάγου ἐσταθεροποίησε τὴν θέσιν του καὶ ἀνέπτυξε ὀργάνωσιν ποὺ θὰ τὴν ἐζήλευε καὶ ἡ πλέον σοβαρὰ ἐπιχείρησις. Οἱ ἀρχηγοί του κατώρθωσαν νὰ ζοῦν εἰς ἐπαύλεις ἀξίας 100-500 χιλιάδων δολλαρίων, εἰς τὰ πλουσιώτερα καὶ ἀριστοκρατικώτερα προάστια καὶ νὰ ἔχουν γείτονας δικαστάς, ἀστυνομικούς, βιομηχάνους, διευθυντὰς ἑταιρειῶν κ.λ. Κατώρθωσαν νὰ ἔχουν ἰδικούς των δικηγόρους, νὰ διατηροῦν πολυτελῆ γραφεῖα, ὅπου συγκαλοῦν συμβούλια διὰ τὴν καθημερινήν των δρᾶσιν, νὰ διαθέτουν «στόλους» αὐτοκίνητα—τὰ περισσότερα μαῦρα «Πόντιακ» ἢ «Ὄλντσμομπιλ»

πού ἀνήκουν εἰς πρακτορεῖα μὲ τὰ ὁποῖα συνεταιρίσθησαν—καί, τουλάχιστον 54 κακοῦργοι (ἡ μεγαλυτέρα συμπύκνωσις ἐγκλήματος εἰς τὰς Η.Π.Α.) νὰ ζοῦν εἰς τὴν ὑπέροχον κηπούπολιν τοῦ Ρίβερ Φόρεστ. Ἄψογα καὶ σοβαρὰ ἐνδεδυμένοι, μὲ ἐξαίρεσιν τὰς περιπτώσεις πού χρησιμοποιοῦν «στολὴν ἐκστρατείας»—μαῦρο παντελόνι, δηλαδή, μαῦρον ὑποκάμισον καὶ δερμάτινον σακκάκι, διὰ «καμουφλὰζ» κατὰ τὰς νυκτερινὰς δολοφονικὰς ἐπιχειρήσεις των—στρατολογοῦν διὰ τὰς διεξιώσεις των τὰ περισσότερον ἀκριβοπληρωμένα ταλέντα καὶ διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις των χρησιμοποιοῦν σταθμοὺς τηλεοράσεως. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, τὰ πασίγνωστα, ὁ πληθυσμὸς τοῦ Σικάγου δὲν φαίνεται νὰ στενοχωρῆται πολὺ διὰ τὴν «Κόζα Νόστρα» τῆς περιοχῆς του. Ἀρνεῖται νὰ παραδεχθῆ ἢ μᾶλλον νὰ σκεφθῆ ὅτι ἡ δευτέρα αὐτὴ μεγαλόπολις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς ἐλέγχεται κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν Μαφίαν. Αἱ δηλώσεις σημαινόντων παραγόντων τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης εἶναι ἀρκούντως διαφωτιστικαὶ ἐπὶ τούτου:

«Ἡ ψυχολογία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι ἀκατανόητη», ἐδήλωσεν ὁ ὑπάρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Τζόζεφ Μόρρις, ὅταν μίαν ἡμέραν τοῦ 1963 συνεκεντρώθησαν διοικητικοὶ παράγοντες καὶ πολλὰ μέλη τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας τοῦ Σικάγου εἰς γεῦμα, ὠργανωμένον ἀπὸ μεγάλο ξενοδοχεῖον πού ὑπεχρεώνετο νὰ ἀγοράζη μπύρα καὶ οὐίσκυ ἀπὸ τὰ πρατήρια τοῦ Ἀκκάρντο καὶ νὰ πλένη τὰ τραπεζομάνδηλα εἰς τὰ πλυντήρια τοῦ Τζιανκάνα. Κατὰ σύμπτωσιν, σκοπὸς τοῦ γεύματος ἐκείνου ἦτο τὸ νὰ συζητηθοῦν τὰ σχέδια ἀναπτύξεως τοῦ Σικάγου... Ὁ Οὐίλλιαμ Ντάφφυ, διευθυντὴς τοῦ τμήματος πληροφοριῶν τῆς Ἀστυνομίας Σικάγου, λέγει: «Τὸ μεγαλύτερον ἐμπόδιον πού συναντοῦμε εἶναι ἡ ἄρνησις τοῦ κοινοῦ νὰ δεχθῆ τὴν ὕπαρξιν ὠργανωμένου ἐγκληματικοῦ κόσμου». Ὁ Φρὰνκ Κῆρμαν, ἀνώτερος ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, ἐδήλωσε: «Διὰ τὸν πληθυσμὸν τῆς πόλεως αὐτῆς, τὸ ὠργανωμένον ἔγκλημα παρουσιάζεται ὡς ποδοσφαιρικὸν μάτς Ἀστυνομίας καὶ κακούργων. Κάθεται εἰς τὰς κερκίδας καὶ χειροκροτεῖ πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι εἴτε τὸ θέλει εἴτε ὄχι εὑρίσκεται μέσα εἰς τὸ γήπεδον καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς παίκτας...».

Ἡ ψυχολογία αὐτὴ ὑπάρχει σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα τοῦ Σικάγου. Εἰς τὰ ἀριστοκρατικὰ πάρτυ ἀκούγονται πολλὰ «ἀνέκδοτα» διὰ τὸ συνδικάτον καὶ πολλοὶ παραπονοῦνται εἰς τοὺς ξένους διὰ τὴν «ἀδικίαν» πού γίνεται εἰς τὴν πόλιν των ὅταν τὴν κατηγοροῦν διὰ ὕπαρξιν Μαφίας καὶ κακούργους... Ἐγκληματίαι ὅπως ὁ Φέλιξ Ἀλντερίζιο καὶ ὁ Φρὰνκ Φεράρα ἔχουν ἡρωοποιηθῆ καὶ τὰ κατορθώματά τους ἀποτελοῦν τὸν θαυμασμόν τῶν... θαυμαστῶν τους εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικά.

Ἡ πραγματικότης πάντως εὑρίσκεται εἰς τὰ ὅσα οἱ 500 mafiozi τοῦ Σικάγου δημιουργοῦν μὲ τὴν ἀρίστην ὀργάνωσίν των καὶ τὴν δρᾶσιν των. Καὶ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ὁποίων ἔχουν διατεθῆ ἀπὸ καιροῦ 5.000 ἄνδρες τῆς τοπικῆς, τῆς πολιτειακῆς καὶ τῆς ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας. Ἐνταῦθα ὅμως γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: «Διατί, ἀφοῦ 5.000 ἀστυνομικοὶ ἀγωνίζονται ἐναντίον 500 μελῶν τῆς Μαφίας, γίνεται λόγος διὰ ἄνισον ἀγῶνα μεταξὺ ἐγκληματιῶν καὶ Πολιτείας;»

Ὁ κυριώτερος λόγος εἶναι ἡ παλαιὰ συμμαχία, σφυρηλατημένη ἀπὸ τὸν Ἄλ Καπόνε, μεταξὺ συνδικάτου καὶ μερίδος διεφθαρμένων πολιτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν. Παρατηρεῖται σχετικῶς εἰς τὰς δημοσιογραφικὰς ἀνταποκρίσεις, ὅτι ὑπῆρξε σκόπιμος ἡ διαίρεσις εἰς τομεῖς τῆς περιοχῆς δράσεως τῆς Μαφίας Σικάγου, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀντιστοιχοῦν ἀκριβῶς εἰς τὰ παλαιὰ σύνορα τῶν ἀστυνομικῶν τομέων. Οὕτω, ὅταν ἕνας ἐπιχειρηματίας παρανόμων στοιχημάτων λ.χ. κατέβαλε τὰ 50% τῶν κερδῶν του εἰς τὸ συνδικάτον διὰ τὴν «ἄδειαν» λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ἕνα σημαντικὸν ποσὸν ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτὰ διετίθετο—ἐὰν εὑρίσκοντο διεφθαρμένοι ἀστυνομικοὶ—εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα τῆς περιοχῆς διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἀτυδοσίας. Παρατηρεῖται ἐπίσης ὅτι μέγας ὑπῆρξεν ὁ ἀριθμὸς τῶν πολιτικῶν,

ἀκόμη καὶ τῶν δικαστῶν, ποὺ προσέφεραν κατὰ καιροὺς τὴν προστασίαν των εἰς τὸ συνδικάτον. Μία ἀπόδειξις τῆς στενῆς σχέσεως μεταξὺ συνδικάτου, πολιτικῶν καὶ λοιπῶν παραγόντων τῆς Πολιτείας κατὰ παλαιοτέρας ἐποχάς, εἶναι ὁ κατάλογος ἐκείνων ποὺ ἔφεραν τὰς ταινίας τοῦ φερέτρου κατὰ τὴν κηδείαν ἑνὸς ἐκ τῶν προκατόχων τοῦ Ἄλ Καπόνε, τοῦ «μεγάλου» Τζὶμ Κολοζίμο: Τρεῖς δικασταί, ἕνας πολιτειακὸς ἀντεισαγγελεύς, δύο μέλη τοῦ ἀμερικανικοῦ κογκρέσσου καὶ ἕνας πολιτειακὸς βουλευτής... Αἱ δημοσιογραφικαὶ ἀνταποκρίσεις φέρουν ὅτι ἀκόμη καὶ σήμερον ὁ λεγόμενος «συνασπισμὸς τοῦ Γουὲστ Σάϊντ» εἰς τὸ νομοθετικὸν σῶμα τοῦ Ἰλλινόϊς—τὸ Σικάγον εἶναι πρωτεύουσα τῆς πολιτείας τοῦ Ἰλλινόϊς—κατώρθωσε νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐπιψήφισιν τῆς νομοθεσίας κατὰ τοῦ ὠργανωμένου ἐγκλήματος. Μὲ τὴν ματαίωσιν λοιπὸν τῆς ἐπιψηφίσεως αὐτῆς τῆς νέας νομοθεσίας, τὸ νὰ διατηρῇ κανεὶς μίαν παράνομον χαρτοπαικτικὴν λέσχην εἰς τὸ Ἰλλινόϊς θεωρεῖται ἁπλὸ πταῖσμα καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας—ὁ Τζιανκάνα ἂς ὑποθέσωμεν—ἂν καταληφθῇ νὰ διατηρῇ ἕνα παράνομον καζίνο, μὲ κεφάλαια ἑκατομμυρίων δολλαρίων, θὰ καταδικασθῇ εἰς ἕνα μικρὸν πρόστιμον καὶ εἰς κράτησιν ὀλίγων ἡμερῶν...

Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, ἐκφεύγοντα τοῦ σκοποῦ τῆς παρούσης ἐρεύνης, εἶναι τὰ αἴτια ποὺ ἀναγκάζουν τὴν Ἀστυνομίαν νὰ ὁμιλῇ περὶ ἀνίσου ἀγῶνος μεταξὺ ἐγκληματιῶν καὶ Πολιτείας. Ἐὰν εἰς αὐτὰ προστεθῇ καὶ ἡ ψυχολογία τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰλλινόϊς, καὶ ἰδίως τῶν κατοίκων τοῦ Σικάγου, καταφαίνεται ἡ μεγάλη δυσκολία εἰς τὸ νὰ ἐξαφανισθῇ τὸ ὠργανωμένον ἔγκλημα ἀπὸ τὴν δευτέραν ἀμερικανικὴν μεγαλόπολιν. Ἐν τούτοις, τὰ μέτρα ποὺ ἔχουν ληφθῇ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπιτρέπουν τὴν πρόβλεψιν ὅτι ἡ Μαφία Σικάγου πολὺ σύντομα θὰ ἐξοστρακισθῇ.

Μεταξὺ τῶν πλέον σημαντικῶν μέτρων περιλαμβάνεται καὶ ὁ διορισμὸς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης τῶν Η.Π.Α. μιᾶς μονίμου ἐπταμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἔχει ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ Σικάγον καὶ ἀσχολεῖται ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ὠργανωμένου ἐγκλήματος. Εἰς τὴν διάθεσίν της εὑρίσκονται μία ὁλόκληρος στρατιὰ ὑπαλλήλων τῆς Ἔφ - Μπὶ - Ἄϊ καὶ μέγας ἀριθμὸς πρακτόρων διώξεως τοῦ λαθρεμπορίου. Ὁ δήμαρχος τοῦ Σικάγου Ρίτσαρντ Ντάλεϋ, ἐξ ἄλλου, ἕνας πολιτικὸς μὲ ἀναμφισβήτητον ἀκεραιότητα, ἵδρυσε ἕνα γραφεῖον εἰς τὸ ὁποῖον κάθε πολίτης ἠμπορεῖ νὰ ἀποτανθῇ διὰ τὰς ὑποθέσεις του, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν τοπικὸν πολιτικὸν ἢ τὸν ἐπιτελῆ τοῦ συνδικάτου. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατέστησε δυσκολώτερον εἰς τοὺς ἀσυνειδήτους πολιτικοὺς καὶ τοὺς ἐγκληματίας τῆς «Κόζα Νόστρα» νὰ εἰσπράττουν ἀμοιβὰς διὰ «ρουσφέτια» ἢ διὰ τὴν παροχὴν «προστασίας». Πέραν αὐτῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Ὀρλάντο Οὐΐλσων, ἕνας διακεκριμένος καθηγητὴς τῆς ἐγκληματολογίας εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Καλιφορνίας, προέβη ἀπὸ τοῦ 1960 εἰς πλήρη ἀναδιοργάνωσιν τῆς διευθύνσεως Ἀστυνομίας τῆς πόλεως τοῦ Σικάγου, ἀπέλυσε πολλοὺς ἀσυνειδήτους ἀξιωματικοὺς καὶ ἐδημιούργησε μίαν ἐπίλεκτον ἀνακριτικὴν ὑπηρεσίαν μὲ διευθυντὴν τὸν παλαίμαχον Τζόζεφ Μόρρις, γνωστὸν διὰ τοὺς κατὰ τῆς Μαφίας ἀγῶνας του.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὑπάρχουν οἱ ἀπαισιόδοξοι ποὺ βλέπουν ὅτι ἡ καταπολέμησις τῆς Μαφίας Σικάγου εἶναι, ἂν ὄχι ἀδύνατη, τουλάχιστον ἕνα ἀπὸ τὰ τεράστια προβλήματα, ἡ ἐπίλυσις τοῦ ὁποίου θὰ ἀπαιτήσῃ πολλὰ ἀκόμη ἔτη. Ἡ ἄποψίς των βασίζεται εἰς τὸ ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ συνδικάτου εἶναι κυριολεκτικῶς ἀπρόσβλητοι καὶ ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὰ κατώτερα κλιμάκια, τὰ ὁποῖα μόνον προσβάλει ἡ Ἀστυνομία. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἔστω, ἡ ὑπονόμευσις τοῦ γκαγκστερικοῦ οἰκοδομήματος δηλαδὴ μὲ ἐπιθέσεις κατὰ τῶν κατωτέρων κλιμακίων, καί, ἰδιαιτέρως εἰς τὸν τομέα τῆς σωματεμπορίας καὶ τῶν λεσχῶν, θεωρεῖται ἕνα ἐκ τῶν σημαντικῶν ἐπιτευγμάτων τῶν τελευταίων ἐτῶν. Καὶ τοῦτο παρὰ τὰ ἀναφυόμενα νέα προβλήματα, μὲ τὴν προσπάθειαν τοῦ συνδικάτου νὰ εὑρίσκῃ ἄλλας πηγὰς εἰσοδήματος εἰς ἀντιστάθμισμα ἐκείνων ποὺ χάνει...

Α ΦΗΣΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ τῆς Μαφίας Σικάγου. Πρόκειται διὰ τὰς σκοτεινὰς καὶ μυστηριώδεις δολοφονίας, αἱ ὁποῖαι ὡς ἄλυτα μυστήρια ἔχουν ὑπερβῆ τὰς χιλίας μέχρι στιγμῆς. Ὑπολογίζεται ὅτι 23 περίπου φόνοι κάθε χρόνον μένουν ἄλυτα μυστήρια, ρεκὸρ ποὺ οὐδεμία ἄλλη ἀμερικανικὴ πόλις τὸ κατέχει.

Τὸ μεγαλύτερον ἴσως ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὰς σκοτεινὰς δολοφονίας παρουσιάζει ἐκείνη τοῦ Ἄρθουρ Ἄντλερ, ἡ ὁποία καὶ ἀποτελεῖ τὸ 941ον ἄλυτον μυστήριον εἰς τὰ ἀστυνομικὰ χρονικὰ τοῦ Σικάγου. Ὁ Ἄρθουρ Ἄντλερ ἦτο ἐπίσημος ἰδιοκτήτης τοῦ νυκτερινοῦ κέντρου «Δὴ Τρέϊτ Γουὴντς» καὶ τώρα «Λίβιγκ Ρούμ», ἑνὸς κέντρου ποὺ εὑρίσκεται 1.500 μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν γόνιμον περιοχὴν τοῦ Γκὰς Ἄλεξ, εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ρὰς Στρήτ, ὅπου τὸ τιμάριον τοῦ Τζίμμυ Ἀλλεγκρέτυ. Τὸ κέντρον αὐτό, ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα, τὸ ἐπεσκέπτοντο ὅλοι οἱ παράγοντες τῆς Μαφίας Σικάγου καὶ σχεδὸν κάθε προσωπικότης ποὺ διήρχετο ἀπὸ τὸ Σικάγον — «ἀπὸ τὴν Ἐλίζαμπεθ Ταϊλορ ἕως τὸν Φρὰνκ Σινάτρα», κατὰ μίαν ἀνταπόκρισιν. Ὁ ἰδιοκτήτης του λοιπόν, ὁ Ἄρθουρ Ἄντλερ, ἐξηφανίσθη τὴν 20ην Ἰανουαρίου 1960, ὅταν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον του διὰ νὰ δειπνήση μὲ τὴν σύζυγόν του, καὶ τὸ πτῶμα του ἀνευρέθη γυμνὸν μετὰ πάροδον δύο μηνῶν εἰς ἕνα ὑπόνομον. Ἡ Ἀστυνομία ἔχει ἐπὶ τούτου δύο ἐκδοχάς. Κατὰ τὴν μίαν, ὁ Ἄντλερ ἦλθεν εἰς συνεννόησιν μὲ τοὺς ἐγκληματίας ὅταν ἤνοιξε τὸ κέντρον του καὶ ἕνα δεύτερον καμπαρέ, ἐδέχθη ἀπολύτως τοὺς προμηθευτὰς ποὺ τοῦ συνέστησαν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Μαφίας καὶ ἐπλήρωνεν εἰς τὸ συνδικάτον τὴν συνήθη ὑπέρογκον προμήθειαν τῶν 24% κατ' ἔτος. Βραδύτερον ὅμως, ὄχι μόνον δὲν κατέβαλε τὰ ὅσα ὑπεσχέθη ἀλλὰ καὶ ἠπείλησε τὸ συνδικάτον ὅτι θὰ διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν του εἰς μίαν εἰδικὴν ὁμοσπονδιακὴν ἀνακριτικὴν ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία τὸν εἶχε καλέσει ὡς μάρτυρα. Ἡ δευτέρα ἐκδοχὴ εἶναι ὅτι τὸ συνδικάτον ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ἄντλερ νὰ πωλήση διὰ λογαριασμόν του μέρος κοσμημάτων, ποὺ ἕνα μέλος του εἶχεν ἀφαιρέσει ἀπὸ πολυτελὲς ξενοδοχεῖον τοῦ Σικάγου, καὶ ὁ Ἄντλερ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς δυσχερῆ θέσιν διότι ὤφειλεν 65.000 δολλάρια εἰς τοὺς κακοποιούς, διέθεσε τὰ κοσμήματα ἀλλὰ ἐκράτησε καὶ ἕνα μέρος διὰ τὸν ἑαυτόν του. Παρὰ τὰς δύο αὐτὰς ἐκδοχάς ὅμως, νεώτεραι πληροφορίαι τῆς Ἀστυνομίας Σικάγου τοποθετοῦν τὴν δολοφονίαν αὐτὴν εἰς ἀνατριχιαστικὰ ἐπίπεδα. Ὁ Ἄντλερ, λέγουν αἱ πληροφορίαι, ὡδηγήθη ὑπὸ τῶν ἐκτελεστῶν του εἰς μίαν ἀποθήκην - ψυγεῖον ἑνὸς σταθμοῦ ἐπεξεργασίας κρεάτων, ποὺ ἀνήκει εἰς τὸ συνδικάτον, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἄλλοτε τὰ «πρωτοπαλλήκαρα» τῆς Κόζα Νόστρα μετέβαλαν εἰς... κιμᾶ καὶ ἐπώλησαν ὡς λουκάνικα εἰς τὰ ἑστιατόρια τοῦ Σικάγου ἕνα γκάγκστερ... Ἐκεῖ τὸν ἐβασάνισαν ἐπ' ὀλίγον. Ὕστερα τοῦ ἔβαλαν εἰς κάθε αὐτὶ τοὺς κρουνοὺς ἑνὸς πυροσβεστῆρος, ἤνοιξαν τὴν «κάνουλα» καὶ τὸ ἀέριον τοῦ προεκάλεσε μὲ τὴν τεραστίαν πίεσίν του ἐγκεφαλικὴν αἱμορραγίαν, ἡ ὁποία παρεῖχε τὴν ἐντύπωσιν φυσικοῦ θανάτου. Ὑπάρχει ὅμως τὸ ἀνακριτικὸν βούλευμα, τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ περὶ «στραγγαλισμοῦ διὰ τῆς χειρὸς ἢ δι' ὀργάνου τινός»...

***

Ο ΚΛΑΔΟΣ τῆς Μαφίας Νέας Ὀρλεάνης θεωρεῖται μοναδικὸς σήμερον εἰς τὰς Η.Π.Α. Ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶναι ἡ εἰδικότης εἰς τὰς μεγάλας οἰκονομικὰς ἐπιχειρήσεις, μία εἰδικότης ποὺ τοῦ ἔδωσε τὸν τίτλον «Γουὸλτ Στρὴτ» τῆς Κόζα Νόστρα. Συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ἀαρὼν Κόν, διευθυντοῦ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τῆς Μαφίας Νέας Ὀρλεάνης ἀνέρχεται εἰς τὸ ἀστρονομικὸν ποσὸν τῶν 1.114.000.000 δολλαρίων. Τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι πράγματι ἰλιγγιῶδες ἐὰν συγκριθῆ μὲ τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τῶν 2.000.000.000 δολλαρίων τῆς Μαφίας Σικάγου καὶ τῶν περιχώρων, δηλαδὴ μιᾶς περιοχῆς ποὺ ἔχει πενταπλάσιον πληθυσμὸν ἀπὸ τὴν Νέαν Ὀρλε-

άνην. Δικαίως λοιπὸν ὁ κλάδος αὐτὸς ὀνομάζεται «Γουὸλ Στρὴτ» τῆς Μαφίας καὶ δικαίως θεωρεῖται ὡς ἡ μεγαλυτέρα ἐπιχείρησις τῆς Νέας 'Ορλεάνης.

'Η Μαφία τῆς Νέας 'Ορλεάνης χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1880, ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον πολλοὶ Σικελοὶ μετανάσται ἤρχισαν νὰ φθάνουν εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτείας. Μεταξὺ τῶν μεταναστῶν αὐτῶν ἦσαν καὶ μέλη τῆς φοβερᾶς Μαφίας τῆς Σικελίας, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν τὸ πρῶτον καὶ σπουδαιότερον κέντρον τους εἰς τὴν Νέαν 'Ορλεάνην καὶ ἤρχισαν νὰ τρομοκρατοῦν τοὺς νομοταγεῖς 'Ιταλοαμερικανούς. Οἱ κακοποιοὶ αὐτοὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια εὑρίσκονο εἰς ἀνοικτὸν πόλεμον μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς Λουϊζιάνας. Τὸ 1890 ἐφόνευσαν τὸν ἀρχηγὸν τῆς 'Αστυνομίας Νέας 'Ορλεάνης Νταίβη Χέννεσυ, κάποτε δὲ ἐκλήθη εἰς ἐνίσχυσιν καὶ ἡ ἐθνοφρουρὰ διὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ καταλάβουν τὰς φυλακὰς καὶ νὰ ἀπελευθερώσουν τὰ μέλη τῆς Μαφίας ποὺ εἶχον καταδικασθῆ εἰς θάνατον.

Παρὰ τὸ ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20ου αἰῶνος ἡ Μαφία ἤρχισε νὰ συγχωνεύεται μὲ ἄλλους γκάγκστερς, ἑβραϊκῆς, γαλλικῆς, ἰρλανδικῆς καὶ ἱσπανικῆς καταγωγῆς, καὶ παρὰ τὸ ὅτι αἱ χονδροειδεῖς καὶ αἱματηραὶ μέθοδοι τῆς «Μαύρης χειρὸς» ἤρχισαν ἀντικαθιστάμεναι ἀπὸ τὰς τελειοτέρας καὶ περισσότερον ἐκλεπτυσμένας μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦνται σήμερον, ἡ ἡγεσία ἐν τούτοις παρέμεινεν εἰς χεῖρας τῶν Σικελῶν. 'Αρχηγὸς τοῦ συνδικάτου ἕως τὸ 1947, ὁπότε ἐξωρίσθη, ἦτο ὁ Σικελὸς Σὰμ Κάρολλο, ὁ δημιουργὸς μιᾶς ἀπιθάνου καταστάσεως ὅπως ἀπεκάλυψαν αἱ ἔρευναι τῆς 'Επιτροπῆς Κηφῶβερ καὶ αἱ δίκαι ποὺ ἐπηκολούθησαν. Αἱ ἀποκαλύψεις αὐταί, μέγα μέρος τῶν ὁποίων ἀνάγεται εἰς τὸ «ἀμοιβαίως χρήσιμον σύστημα συνεργασίας Μαφίας καὶ κρατικῶν ὀργάνων», ὡδήγησαν εἰς ἐκτεταμένην ἐκκαθάρισιν κατὰ τὴν δεκαετίαν 1950 - 1960 καὶ οὕτως ἡ κατάστασις εἰς τὴν πόλιν τῆς Νέας 'Ορλεάνης ἔχει σήμερον βελτιωθῆ.

Τὸν Σὰμ Κάρολλο διεδέχθη εἰς τὸν «θρόνον» ὁ σικελικῆς ἐπίσης καταγωγῆς Κάρλος Μάρτσελλο, τὸ ἔτος 1947. 'Ο 'Αρὼν Κόν, διευθυντὴς τῆς Μητροπολιτικῆς 'Επιτροπῆς ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὑπ' ἀριθ. 1. διώκτης τοῦ ὑποκόσμου, κατέθεσε δι' αὐτὸν τὰ ἑξῆς κατὰ τὸ 1961, ὅτε διενεργοῦντο αἱ ἀνακρίσεις τῆς 'Επιτροπῆς Μακλέλαν :

«—'Ο Μάρτσελλο εἶναι ὁ πλέον ἰσχυρὸς καὶ ὁ πλέον ἀπαίσιος ἀρχηγὸς τῶν κακοποιῶν τῆς Λουϊζιάνας. Αἱ ἐπιθυμίαι του θεωροῦνται διαταγαὶ ἀπὸ πολλοὺς ποὺ κατέχουν δημοσίας θέσεις καὶ ποὺ ὀφείλουν εἰς αὐτὸν τὴν ἐκλογήν ἢ τὸν διορισμόν τους. Τὰ συμφέροντά του καὶ «οἱ δουλειές του» δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Λουϊζιάνας, ἀλλὰ φθάνουν εἰς τὸ Τέξας, τὸν Μισσισιπῆ καὶ εἰς ἄλλας ἐπίσης Πολιτείας».

'Ο Κάρλος Μάρτσελλο — τὸ πραγματικόν του ὄνομα εἶναι Καλόγκερο Μινακόρι καὶ θεωρεῖται βέβαιον ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Τύνιδα τῆς Β. 'Αφρικῆς τὸ 1910 ἀπὸ Σικελοὺς γονεῖς — διευθύνει τὰς ἐπιχειρήσεις του ἀπὸ τὸ γραφεῖον του, ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὸ πολυτελέστατον «Τάουν ἂντ Κάουντρυ Μότελ» ἢ εἰς ἕνα ἄλλο πολυτελὲς μοτὲλ τῆς περιοχῆς τῆς Νέας 'Ορλεάνης. Κατοικεῖ εἰς ἕνα μέγαρον ἀξίας 125.000 δολλαρίων, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς μίαν πολυτελῆ συνοικίαν τοῦ Τζέφερσον Πάρις, καὶ ὅταν θέλει νὰ ἀναπαυθῆ μεταβαίνει εἰς τὴν βίλλαν του τῆς κυνηγετικῆς περιοχῆς «Τσῶρτσιλ Φάρμς», ποὺ εὑρίσκεται μεταξὺ ἀπροσίτων βάλτων, ἢ εἰς τὴν ἄλλην πολυτελῆ βίλλαν του, εἰς τὴν Γκρὰντ 'Αϊλ τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἐξοχικὰ μέγαρα φρουροῦνται μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ διαθέτουν εἰδικὰ καταφύγια διὰ τὰ πλοῖα ποὺ «ἐργάζονται» δι' αὐτόν. Εἰς τὰς προσπαθείας του νὰ δώσῃ εἰκόνα ἀξιοπρεποῦς καὶ ἐντίμου μέλους τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας συναναστρέφεται προσωπικότητας ὅλων τῶν κλάδων, δημιουργεῖ φιλικὰς σχέσεις μὲ πολιτειακοὺς παράγοντας καὶ κληρικοὺς καὶ ἔχει κατορθώσει νὰ ἀποκληθῆ ἀπὸ ἕναν βαπτιστὴν ἱερωμένον «ἀδελφός, ὁ ὁποῖος ἔσφαλεν ἄλλοτε ἀλλὰ τώρα εὗρε τὸν Χριστόν. . .».

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Ροῦζβελτ ἀπευθύνθηκε πρὸς τὸν Χοῦβερ γιὰ τὸ θέμα τῆς λογοκρισίας, γιατί τὸ F.B.I. εἶχε ἤδη ἕτοιμο λεπτομερὲς σχέδιο, τὸ ὁποῖο προέβλεπε καὶ τὴν ἐθελοντικὴ λογοκρισία ἀπὸ τὸν τύπο καὶ τὸ ραδιόφωνο, συνιστοῦσε δὲ ὅπως ἱδρυθῆ μιὰ ἀνεξάρτητη ὑπηρεσία, ἡ ὁποία νὰ εἶναι ὑπεύθυνη μόνο ἀπέναντι στὸ Πρόεδρο

Τὸ σχέδιο λογοκρισίας τοῦ F.B.I. ἐβασίζετο πάνω στὶς μελέτες ποὺ ἔγιναν ἀπὸ ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. ποὺ εἶχαν σταλῆ στὴν Ἀγγλία. Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἦταν τυπωμένο ἤδη μερικὲς ἡμέρες πρὸ τῆς ἐπιθέσεως τῶν Ἰαπώνων κατὰ τοῦ Πὲρλ Χάρμπορ. Ἡ ἄποψις τοῦ Χοῦβερ ἦταν ὅπως τὴν διεύθυνσι τῆς ὑπηρεσίας τῆς λογοκρισίας τὴν ἀναλάβη ἰδιώτης, ὁ ὁποῖος θὰ διωρίζετο ἀπὸ τὸν Πρόεδρον, ἐνῶ ὁ στρατός, τὸ ναυτικό, τὸ F.B.I. καὶ οἱ ἄλλες κρατικὲς ὑπηρεσίες, ποὺ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των θὰ ἠσχολοῦντο μὲ τὴν λογοκρισία, θὰ εἶχαν συμβουλευτικὸ δικαίωμα.

Τὴν Δευτέρα, 8 Δεκεμβρίου, ὁ Χοῦβερ συνεκάλεσε σὲ σύσκεψι τοὺς ἀντιπροπους τῶν Ὑπουργείων Ἐσωτερικῶν, Συγκοινωνιῶν, Οἰκονομικῶν, Στρατιωτικῶν, Ναυτικῶν, στοὺς ὁποίους ἐξέθεσε τὸ σχέδιό του. Ὁ ἀντιπρόσωπος ὅμως τοῦ ὑπουργείου Οἰκονομικῶν εἶχε ἀντιρρήσεις, γιατί ὁ ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν Μοργκεντάου, ἐπιθυμοῦσε νὰ διατηρήση τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγχη καὶ νὰ λογοκρίνη ὅλα τὰ τηλεπικοινωνιακὰ μέσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ταχυδρομικὰ δέματα. Ὁ Μοργκεντάου ἀπαιτοῦσε τότε τὸ δικαίωμα αὐτό, γιατὶ καὶ κατὰ τὸν Α΄ παγκόσμιο πόλεμο ὁ Πρόεδρος Οὐίλσον εἶχε παραχωρήσει τὸ δικαίωμα τῆς λογοκρισίας στὸν τότε ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ὁ Χοῦβερ ὅμως ἔφερε ἀντίρρησι σ' αὐτό. Ἐπρότεινε νὰ δοθῆ μεγάλη προσοχὴ στὴ συνεργασία τοῦ τύπου καὶ τοῦ ραδιοφώνου καὶ τὴν ἐθελοντικὴ αὐτολογοκρισία. Κανένα σχέδιο λογοκρισίας δὲν θὰ εἶχε ἐπιτυχία ἐὰν δὲν ἐτύγχανε τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ κοινοῦ καὶ ἡ ὑποστήριξις αὐτὴ θὰ ἐκερδίζετο εὐκολώτερα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ τύπου καὶ τοῦ ραδιοφώνου. Ἡ ἄποψις αὐτὴ τοῦ Χοῦβερ ἐπικροτήθηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνέδρους καὶ ἐνεκρίθη ὅπως:

Ὁ διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας τῆς λογοκρισίας καθὼς καὶ ἡ ὑπηρεσία, δὲν πρέπει νὰ ὑπάγωνται σὲ καμμιὰ κρατικὴ ὑπηρεσία, καὶ δὲν θὰ ὑπόκεινται σὲ ἔλεγχο ἀπὸ τὸν στρατό, τὸ ναυτικὸ ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη κρατικὴ ὑπηρεσία ποὺ τυχὸν θὰ εἶναι «πελάτης» τῆς ὑπηρεσίας λογοκρισίας, καὶ ὁ «πελάτης» δὲν θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγχη τὴν διεύθυνσι τῆς λογοκρισίας. Ἡ πεῖρα τῶν Ἄγγλων ἐδίδαξε ὅτι ἡ λογοκρισία πρέπει νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τοὺς πάντας.

Κατὰ τὴ σύσκεψι αὐτὴ ἐπιδοκιμάσθηκε ἡ ἄποψις τοῦ Χοῦβερ, νὰ ἀνατεθῆ δηλαδὴ ἡ διεύθυνσις τῆς λογοκρισίας σὲ δημοσιογράφο. Ὡς κατάλληλος θεωρήθηκε ὁ Μπάϋρον Πράϊς, ἐκδότης τοῦ Ἀσοσιέϊτ πρές, στὸν ὁποῖον ὁ Ροῦζβελτ ἀνέθεσε τὸ ἔργο τῆς λογοκρισίας τὴν 16 Δεκεμβρίου.

Ὁ Μπάϋρον ὠργάνωσε τὴν ὑπηρεσία λογοκρισίας μὲ βάσι τὴν εὐρεῖα ἐθελοντικὴ συνεργασία. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ θὰ διελύετο ἀμέσως μόλις ἔπαυαν νὰ ὑφίστανται οἱ συνθῆκες τῆς καταστάσεως ἀνάγκης.

Οἱ βαρειὲς εὐθῦνες γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀσφάλεια ποὺ ἐπωμίσθηκε τὸ F.B.I. κατὰ τὴν περίοδο τοῦ πολέμου, ἀνάγκασαν τὸν Χοῦβερ νὰ χαλαρώση τὴν ἐπιμονή του πάνω στὸν κανονισμὸ τοῦ ὀργανισμοῦ F.B.I., σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο οἱ κατατασσόμενοι στὸ σῶμα ἔπρεπε νὰ εἶναι πτυχιοῦχοι τῆς νομικῆς ἢ λογισταί. Ὅταν οἱ Η.Π.Α. βγῆκαν στὸν πόλεμο, τὸ F.B.I. διέθετε 2.602 ὑπαλλήλους, μὲ συνολικὸ προσωπικὸ

7.420. Ὁ Χοῦβερ ἐκάλεσε πρὸς κατάταξι καὶ ἐκπαίδευσι στὴν Ἐθνικὴ Ἀκαδημία τοῦ F.B.I. ὑποψηφίους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὅλα τὰ προσόντα, παρεβλέπετο ὅμως τὸ προσὸν τῆς νομικῆς καταρτίσεως. Ἡ δύναμις τοῦ F.B.I. ἔπρεπε νὰ αὐξηθῆ ἀλματωδῶς, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἀνταποκριθῆ καὶ νὰ χειρισθῆ τὸ μεγάλο ἔργο ποὺ ἀνέλαβε μὲ εὐχέρεια. Ἔτσι οἱ ὑπάλληλοι μέσα σὲ δυὸ χρόνια μετὰ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου αὐξήθηκαν σὲ 5.072, ἐνῶ τὸ διοικητικὸ προσωπικὸ σὲ 13.317.

Διάφορες φῆμες κυκλοφοροῦσαν σὲ ὅλη τὴν Ἀμερικὴ σχετικὰ τὴν κατασκοπεία καὶ τὰ σαμποτὰζ τοῦ ἐχθροῦ. Φῆμες ἔλεγαν ὅτι μέσα στὶς φυτεῖες ζαχαροκαλάμου τῆς Χαβάης, οἱ Ἰάπωνες ποὺ δούλευαν ἐκεῖ κατασκεύαζαν τεράστια βέλη ποὺ ἡ κατεύθυνσί τους ἔδειχνε τοὺς στρατιωτικοὺς στόχους. Ἁλιευτικὰ πλοιάρια Ἰαπώνων στὴ Χαβάη ἐπρομήθευαν τρόφιμα καὶ καύσιμα στὰ ἐχθρικὰ ὑποβρύχια. Στὶς δυτικὲς ἀκτὲς τῶν Η.Π.Α. μιὰ ἰαπωνικὴ πέμπτη φάλαγξ περίμενε νὰ ξεσηκωθῆ καὶ νὰ βοηθήση τὰ στρατεύματα τῶν ἐχθρῶν εἰσβολέων. Ἰαπωνοαμερικανοὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ δηλητηριάσουν τὶς ἀποθῆκες ὕδατος στὶς δυτικὲς ἀκτές, ἐνῶ Ἰάπωνες ὁδηγοὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων θὰ ξεφόρτωναν τὰ γεωργικὰ προϊόντα στὸν τόπο καταναλώσεως δηλητηριασμένα μὲ ἀρσενικό.

Τὸ F.B.I., ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία πληροφοριῶν καὶ οἱ τοπικὲς Ἀστυνομίες, ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὶς φῆμες αὐτὲς καὶ διεπίστωσαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ φαντασιολογίες. Μετὰ τὴν προσβολὴ τοῦ Πὲρλ Χάρμπορ, δὲν διεπιστώθηκε πουθενὰ σαμποτὰζ ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ. Ἐκεῖνοι ποὺ πιθανὸν νὰ ἔπαιζαν τὸν ρόλο τοῦ σαμποτέρ, εἶχαν συλληφθῆ ἀμέσως. Ἐν τούτοις, κάθε φήμη ἢ πληροφορία ἔπρεπε νὰ ἐλέγχεται.

Κατὰ τὴν ἀγωνιώδη αὐτὴ περίοδο τῶν ἀρχῶν τοῦ πολέμου, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὴν Οὐάσιγκτων μιὰ ἀνώνυμη προκήρυξις ποὺ ἔφερε τὸν τίτλο : «Τὸ F.B.I. ἀγρυπνεῖ ;». Ἡ προκήρυξις αὐτὴ εἶχε μεγάλη ὁμοιότητα ὡς πρὸς τὴν ἐμφάνισι καὶ τὸ περιεχόμενο μὲ μιὰν ἄλλη προκήρυξι ἐκ 52 σελίδων, ἡ ὁποία εἶχε διανεμηθῆ σὲ ἀρκετοὺς δημοσιογράφους κατὰ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1941 : «Πρέπει ἡ Ἀμερικὴ νὰ διατηρῆ μόνιμη καὶ ἰσχυρὴ κατασκοπευτικὴ ὑπηρεσία ;». Ἡ καινούργια προκήρυξις κατηγοροῦσε κυρίως τὸ F.B.I. γιὰ ἔλλειψιν ἑτοιμότητος νὰ προληφθῆ ἡ καταστροφὴ τοῦ Πὲρλ Χάρμπορ.

«Ἡ καταστροφὴ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεών μας στὸ Πὲρλ Χάρμπορ ἦταν μιὰ ἀποτυχία τῆς Κυριακῆς 7 Δεκεμβρίου 1941», ἔλεγεν ἡ προκήρυξις, καὶ συνέχιζε : «Ἡ ἀποτυχία ὅμως τῆς ἀντικατασκοπείας μας νὰ εἶναι ἑτοίμη καὶ νὰ ἐξουδετερώση τὸν ἐχθρό, εἶναι μιὰ ἀποτυχία 26 μηνῶν... Τὰ αἴτια θὰ διαπιστωθοῦν ἐὰν τὸ προεδρικὸ συμβούλιον ἐλέγξη τὸ F.B.I. κατὰ πόσον εἶναι ἱκανὸ νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὴν πέμπτη φάλαγγα τοῦ ἐχθροῦ στὴ χώρα μας».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Χοῦβερ τὸ 1940 εἶχε ἀρνηθῆ νὰ ἀναλάβη τὴν εὐθύνη στὰ θέματα κατασκοπείας, σαμποτὰζ καὶ ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν στὴν περιοχὴ τῆς Χαβάης, γιατὶ τὸ Γραφεῖο τοῦ F.B.I. στὴ Χονολουλοῦ δὲν διέθετε τὸ ἀνάλογο προσωπικὸ καὶ τὴν πεῖρα γιὰ τὴν ἐργασία αὐτὴ κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη. Σὲ μιὰ σύσκεψι ποὺ ἔλαβαν μέρος ὁ ναύαρχος Γουῶλτερ Ἄντερσον, ὁ διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τοῦ ναυτικοῦ καὶ ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τοῦ στρατοῦ, ταξίαρχος Σέρμαν Μάϊλς, ὁ Χοῦβερ πρότεινε ὅπως τὴν εὐθύνη τὴν ἐπωμισθοῦν ὅλοι ἀπὸ κοινοῦ, ὥστε τὸ ναυτικὸ νὰ συνεχίση τὴν ἐργασία στὴ Χαβάη μέχρις ὅτου τὸ F.B.I. θὰ καθίστατο ἱκανὸ νὰ τὸ ἀντικαταστήση. Ἡ πρότασις αὐτὴ ἔγινε δεκτή. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ F.B.I. τῆς Χονολουλοῦ διέθετε ἐννέα μόνο εἰδικοὺς ὑπαλλήλους καὶ πέντε στενογράφους, ἐνῶ τὸ ναυτικὸ διέθετε ἄνω τῶν ἑκατὸ διερμηνέων, μεταφραστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ. Θὰ ἦταν λοιπὸν ἀνοησία νὰ ἀναλάβη ὅλο τὸ βάρος τὸ F.B.I. μὲ τὸ ἐλάχιστο προσωπικὸ ποὺ διέθετε.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1940, ὁ Χοῦβερ ἔγραφε πρὸς τὸν εἰδικὸν ὑπάλληλον Σίβερς στὴ Χονολουλού : «... Τὸ Γραφεῖο δὲν θεωρεῖ σκόπιμον, εἰδικῶς κατὰ τὴν

παροῦσα στιγμή, νὰ σᾶς ἀναθέση τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν παρακολούθησι τῶν Ἰαπώνων κατασκόπων στὴν περιοχὴ τῆς Χαβάης». Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, ὁ διευθυντὴς τοῦ F.B.I., σὲ ἄλλη ἐπιστολή του, ἐτόνιζε καὶ πάλι τὸ σημεῖον αὐτὸ λέγοντας: «Τὸ Γραφεῖο δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀναλάβη τὴν ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὴν δρᾶσι τῶν Ἰαπώνων στὴν ἠπειρωτικὴ χώρα, καὶ συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀναθέση στὸ γραφεῖο σας τὴν ἀποκλειστικὴ εὐθύνη γιὰ τὴν δραστηριότητα τῶν Ἰαπώνων στὶς νήσους Χαβάη».

Τὸ θέμα τῆς ἀναλήψεως τῶν εὐθυνῶν ἐξετάσθηκε κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1941 ἀπὸ κοινοῦ, ἀπὸ τὸν στρατό, τὸ ναυτικὸ καὶ τὸ F.B.I., καὶ συμφωνήθηκε ὅτι ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἰαπωνικὴ κατασκοπεία, ἔπρεπε νὰ συνεχισθῆ ἐφαρμοζόμενο τὸ σχέδιο τῆς ἀπὸ κοινοῦ εὐθύνης, ἐνῶ παράλληλα τὸ F.B.I. θὰ συνέχιζε νὰ ἐπεκτείνη τὴν δρᾶσι του στὸν τομέα αὐτόν.

Ἐνῶ οἱ ἀνωτέρω ὑπηρεσίες κατέληγαν σὲ συμφωνία συνεργασίας, στὰ παρασκήνια διεξαγόταν ἕνας σκληρὸς ἀγώνας μεταξὺ τοῦ F.B.I. καὶ τῆς ὑπηρεσίας τηλεπικοινωνιῶν, γιατὶ ἡ τελευταία δὲν ἐδέχετο ὅπως τὸ F.B.I. ἐλέγχη καὶ λογοκρίνη, γιὰ λόγους ἐθνικῆς ἀσφαλείας, τὰ τηλεγραφήματα ποὺ ἐστέλλοντο πρὸς τὸ Τόκιο, τὸ Βερολίνο, τὴ Ρώμη, τὴ Μόσχα καὶ ἄλλες πρωτεύουσες τοῦ κόσμου. Ἡ διαμάχη αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1959, ὅταν ὁ Χοῦβερ εἰσηγήθηκε στὸ προϊστάμενο τῆς ὑπηρεσίας τηλεπικοινωνιῶν, Τζέημς Λῶρενς Φλάϊ, τὴν ἀνάγκη διευθετήσεως τοῦ θέματος, ὥστε ὅταν θὰ παρίστατο ἀνάγκη καὶ θὰ ἔδιδε τὴν σχετικὴ ἐντολὴ ὁ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α., τὸ F.B.I. νὰ μπορῆ νὰ ἐλέγχη τὰ ἐπικοινωνιακὰ μέσα.

Ἡ διεύθυνσις τῆς ὑπηρεσίας τηλεπικοινωνιῶν προέτασσεν ἐπίμονη ἀντίστασι, γιατὶ ἐθεώρει ὅτι ἡ παραβίασις τοῦ ἀπορρήτου τῶν τηλεγραφημάτων, ἔστω καὶ γιὰ λόγους ἐθνικῆς ἀσφαλείας, ἦταν παράνομη ἐνέργεια, πρᾶγμα ποὺ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης δὲν παρεδέχετο, ἰσχυριζόμενον ὅτι ἡ παραβίασις τοῦ ἀπορρήτου τῶν τηλεγραφημάτων ἦταν ἀπολύτως νόμιμη, ἐφ' ὅσον πληροφορίες ποὺ ἐλαμβάνοντο ἀπὸ αὐτὰ δὲν διωχετεύοντο σὲ πρόσωπα ποὺ δὲν εἶχαν σχέσι μὲ τὴν λογοκρισία.

Μέχρι τὰ μέσα τοῦ ἔτους 1941 τὸ F.B.I. καὶ ἡ ὑπηρεσία τηλεπικοινωνιῶν, δὲν χαν καταλήξει σὲ συμφωνία. Τότε ὁ Χοῦβερ ὑπέβαλε μιὰ ἀναφορὰ πρὸς τὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης Ρόμπερτ Τζάκσον. Σ' αὐτὴν ζητοῦσε ὅπως ὁ Πρόεδρος Ροῦζβελτ ὑπογράψη διαταγὴ ἡ ὁποία θὰ ἔδιδε τὸ δικαίωμα στὸ F.B.I. νὰ ἐπιβάλη τὴ λογοκρισία ὅσον ἀφορᾶ τὰ τηλεγραφήματα προορισμοῦ καὶ προελεύσεως ἐξωτερικοῦ. Ὁ Χοῦβερ ἔλαβε τὴν διαβεβαίωσι τοῦ Λευκοῦ Οἴκου ὅτι ἡ διαταγὴ θὰ ὑπεγράφετο, ἡ ὁποία καὶ θὰ παρεῖχε τὸ δικαίωμα αὐτό, ἀφοῦ θὰ ἐπεξεργάζετο κατ' ἀρχὰς ὁ σχετικὸς νόμος. Δὲν ἐχρειάσθηκε ὅμως γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἰάπωνες ἐπετέθηκαν κατὰ τοῦ Πὲρλ Χάρμπορ.

Ἡ λογοκρισία τῶν τηλεγραφημάτων ἦταν μία μόνον πτυχὴ ἀπὸ τὴν διαμάχη μεταξὺ τοῦ F.B.I. καὶ τῆς ὑπηρεσίας τηλεπικοινωνιῶν. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἡ τελευταία ἠρνεῖτο νὰ παραχωρήση τὸ δακτυλοσκοπικό της ἀρχεῖο στὸ F.B.I. καὶ τὸ ὁποῖο περιεῖχε τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα 200.000 ἀσυρματιστῶν καὶ ἄλλων ὑπαλλήλων τῆς ὑπηρεσίας τηλεπικοινωνιῶν. Ὁ διευθυντὴς Φλάϊ ἰσχυρίζετο ὅτι τὰ ἀποτυπώματα αὐτὰ εἶχον ληφθῆ ἁπλῶς γιὰ νὰ πιστοποιηθῆ ἡ ὑπηκοότης τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὅτι τὸ νὰ μεταβιβασθοῦν στὸ ἀρχεῖο τοῦ F.B.I., θὰ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὰ δακτυλοσκοπηθέντα ἄτομα ὅτι ἡ ὑπηρεσία τους ἀμφισβητεῖ σοβαρὰ τὴν ἀξιοπιστία τους. Τὸ νὰ διαβιβασθοῦν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα στὸ F.B.I., θὰ ἰσοδυναμοῦσε, ἰσχυρίζετο, μὲ τὸ νὰ ἐπιτρέπη σὲ ἀναρμόδια ἄτομα νὰ λαμβάνουν γνῶσιν ἀπορρήτων ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων.

Μόνον ὅταν ἄρχισε ὁ πόλεμος, ἐπενέβη ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης Μπίντλ. Στὶς 2 Ἰανουαρίου ἔγραψε στὸν Φλάϊ:

«... Ἡ κατάστασις ἔχει πράγματι ἀλλάξει κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες.

Ὑπάρχουν θετικὰ στοιχεῖα ὅτι μεταδίδονται κρυφὰ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου, σήματα πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας, τὰ ὁποῖα διευκολύνουν καὶ κατατοπίζουν τὸν ἐχθρὸ στὶς ἐπιθέσεις του ἐναντίον ἐδαφῶν τῆς χώρας μας. Παρακαλῶ σκεφθῆτε το αὐτὸ καλά. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ συμβῆ κάτι πιὸ σοβαρό, ἀφοῦ εἶναι εὔκολο νὰ ἀποφευχθῆ».

Ὁ Φλάϊ ἀπήντησε ὅτι ἡ ὑπηρεσία τηλεπικοινωνιῶν δέχεται νὰ ἐπιτρέψη στὸ F.B.I. νὰ ἐλέγξη τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν ὑπαλλήλων της, ἀλλὰ ἐπέμενεν ὅτι οἱ κάρτες δὲν θὰ μετεφέροντο στὸ μόνιμο ἀρχεῖο τοῦ F.B.I,. ὅπως γινόταν μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν κοινῶν ἐγκληματιῶν.

Ὁ Μπὶντλ δὲν δέχθηκε νὰ συζητήση ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ. Ἐπέμενεν ὅπως οἱ κάρτες μεταβιβασθοῦν στὸ ἀρχεῖο τοῦ F.B.I. «. . . Ἐὰν ὑπάρχουν ὡρισμένοι οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ βλάψουν τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν ὑπὸ τὴν σημερινὴ κατάστασι τῶν πραγμάτων, μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται καὶ οἱ ἀσυρματισταί. Θεωρῶ καθῆκον μου νὰ μὴν ἀγνοήσω καὶ νὰ μὴν παραμελήσω ὁποιαδήποτε πληγὴ πληροφοριῶν ποὺ θὰ ἔχη σχέσι μὲ τὴν ἐθνική μας ἀσφάλεια καὶ θὰ κάμω πᾶν τὸ δυνατὸν γιὰ νὰ ἔχω τὴν πληροφορία αὐτή». Ὁ Μπὶντλ ἐτόνισε ἐπίσης, ὅτι ἐὰν οἱ κάρτες μὲ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα δὲν ἐτοποθετοῦντο στὸ ἀρχεῖο τοῦ F.B.I., θὰ ἦτο δυνατὸν ἕνας ὑπάλληλος νὰ παύεται λόγω τῆς ἀντεθνικῆς δράσεώς του ἀπὸ μίαν κυβέρνησιν, ἀλλὰ νὰ διορίζεται πάλιν ἀπὸ ἄλλην κυβέρνησιν ἡ ὁποία θὰ ἀγνοῆ τὰ φρονήματα του.

Σχεδὸν μετὰ ἕνα χρόνο ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ἡ διαμάχη, τὸ F.B.I. παρέλαβε τὶς κάρτες δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τῶν ὑπαλλήλων τηλεπικοινωνιῶν.

Οἱ ἡμέρες ἦταν ἡμέρες ἀγωνίας, γεμᾶτες ὑστερία ποὺ ἔσπαζε τὰ νεῦρα. Ἦταν ἡμέρες ποὺ ὁ φόβος συνεῖχε τὰ πάντα, ἐνῶ ἡ ὑστερία καθιστοῦσε τοὺς ἀνθρώπους ἀνικάνους νὰ κρίνουν λογικὰ καὶ σωστά. Μέσα στὴ δίνη αὐτὴ ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις νὰ μετακινηθοῦν κάπου 120.000 Ἰαπωνοαμερικανοί, ποὺ κατοικοῦσαν στὶς δυτικὲς ἀκτὲς καὶ νὰ μεταφερθοῦν σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ἡ κατάστασις ἦταν τραγικὴ καὶ ὁ Χοῦβερ ἔβλεπε τὸ μέτρον αὐτὸ νὰ ὀφείλεται περισσότερο στὴν πολιτικὴ ὑστερία, παρὰ νὰ θεωρῆται ὡς ἐπιβεβλημένο γιὰ λόγους ἐθνικῆς ἀσφαλείας.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ F.B.I. πληροφορήθηκε τὶς προτάσεις αὐτὲς περὶ συγκεντρώσεως τῶν Ἰαπώνων, ὅταν ἐκλήθη στὶς 10 Δεκεμβρίου στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν Μοργκεντάου, πρὸς συζήτησι τοῦ θέματος μὲ ἄλλους παράγοντες τοῦ Ὑπουργείου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ποὺ ἔγραφεν ὁ Χοῦβερ στὴν ἀναφορά του πρὸς τὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης, ἐν σχέσει μὲ τὰ συζητηθέντα στὴ συνάντησι αὐτή, ἔλεγε :

«. . . Ὁ ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν μᾶς ἀνεκοίνωσεν ὅτι εἶχεν ἔλθει σὲ ἐπικοινωνία μὲ ὑφισταμένους του στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐπεβεβαίωσαν ὅτι τὸ ἔργο ποὺ διεξῆγον (ἡ ἐκδίωξις τῶν Ἰαπώνων ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις), ἦταν τεράστιο καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν δραστικώτερα μέτρα γιὰ νὰ ἀχθῆ σὲ πέρας. Ὁ ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν πῆρε τότε στὸ τηλέφωνο τὸν κ. Χ. ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο καὶ ἡ συνδιάλεξις παρακολουθήθηκε ἀπὸ ὅλους μας μέσα στὸ γραφεῖο. . . Ὁ κ. Χ. εἶχε τὴ γνώμη ὅτι ἔπρεπε νὰ συλληφθοῦν οἱ Ἰάπωνες τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, τοῦ Λὸς Ἄντζελες, τοῦ κόλπου τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, καθὼς ἐπίσης καὶ ὡρισμένων τμημάτων τῆς κοιλάδος τοῦ Ἁγίου Ἰωακείμ. . . Ὁ ὑπουργὸς ζήτησε τὴ γνώμη μου κατὰ πόσον τοῦτο ἦτο πραγματοποιήσιμον. . .

Συνέστησα στὸ ὑπουργὸ Μοργκεντάου νὰ σᾶς πάρη στὸ τηλέφωνο. Τοῦ εἶπα ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη του, θὰ ἀρνηθῆτε νὰ ἐπιδοκιμάσετε ἕνα τέτοιο σχέδιο, ἐκτὸς μόνον ἐὰν ὑπάρχουν ἐπαρκῆ στοιχεῖα ποὺ νὰ δικαιολογοῦν τὴ σύλληψι τοῦ κάθε ἀτόμου. Ἐτόνισα στὸν κ. ὑπουργὸ ὅτι γιὰ τὶς συλλήψεις Ἰαπώνων, Γερμανῶν καὶ Ἰταλῶν ποὺ εἶχαν ἤδη πραγματοποιηθῆ, ὑπῆρχαν θετικὰ στοιχεῖα, καὶ ἡ σύλληψίς των εἶχε ἐγκριθῆ καὶ διαταχθῆ προηγουμένως ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης...».

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐγγλέζα στὸ ραντεβοῦ της ἡ Γκέρτα. Καθήσαμε στὸν ἐξώστη, ἔτσι ποὺ νὰ μπορῆ νὰ βλέπη τὴν εἴσοδο, γατὶ φοβόταν, ὅπως μοῦ εἶπε, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Καλπῆ.

Ἡ Γκέρτα, χωρὶς περιστροφές, μπῆκε στὸ θέμα ποὺ μοῦ ἀνέτρεψε τὴν ἀρχικὴ ἐντύπωσι :

—Ἐγὼ κ. Δουκάκη, δὲν ἔχω τὴ διάθεσι νὰ πληρώσω τὰ σπασμένα τοῦ Καλπῆ, εἶπε μὲ ἔκδηλο μῖσος. Μοῦ ζητεῖ νὰ δώσω 50.000 δραχ. γιὰ νὰ φυγαδεύσουν τὸν Τζιμενῆ στὴν Αἴγυπτο. Ἐπειδὴ ἀρνήθηκα, μὲ ἀπειλεῖ πὼς ἂν πιαστῆ θὰ κάνη ἀποκαλύψεις εἰς βάρος μου.

— Κι ἐμένα τί μ' ἐνδιαφέρει ἂν πιαστῆ ἢ δὲν πιαστῆ ; τοῦ εἶπα.

—Ἐσὺ εἶσαι ἡ ἀφορμὴ τοῦ φόνου, μοῦ εἶπε. Γιὰ χάρι σου ἔγινε τὸ ἔγκλημα.

—Ἔχει κάνει κι ἄλλο ἔγκλημα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ Καλπῆς, συνέχισε ἡ Γκέρτα, μὰ ὅταν τὴν ρώτησα νὰ μοῦ πῆ ποιό, ἀρνήθηκε. Προχθὲς πάλι γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάση νὰ δώσω τὰ χρήματα ἦρθε μαζὶ μὲ τὸν σωματοφύλακά του τὸν Σαρίκο, ποὺ μοῦ ἔβαλε τὸ πιστόλι στὸ στῆθος. Τρομοκρατήθηκα τόσο ποὺ τοὺς ζήτησα προθεσμία γιὰ νὰ τὰ ἐξοικονομήσω. Μὰ αὐτοὶ ἐπιμένουν τὸ γρηγορώτερο. Κι ἂν θελήσης νὰ μᾶς παραδώσης στὴν Ἀστυνομία, μοῦ εἶπε ὁ Σαρίκος, νὰ ξέρης πὼς θὰ πεθάνης. Τὸν ξέρετε τί μοῦτρο εἶναι ὁ Σαρίκος καὶ δὲν τὸ ἔχει γιὰ τίποτε νὰ μὲ ξεπαστρέψη καμμιὰ μέρα μέσα στὸ σπίτι μου!

Τῆς ἔδωσα ὅσο μποροῦσα θάρρος καὶ τὴν καθησύχασα. Ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ρώτησα, ὅπως ἦταν ἀγανακτισμένη, ἂν ξεύρη νὰ μοῦ πῆ ποῦ βρίσκεται ὁ Τζιμενῆς.

— Δὲν ξέρω, δὲν μοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη.

— Τότε, τῆς εἶπα, ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀκούσω μὲ τ' αὐτιά μου τοὺς ἐκβιασμούς των ;

Σκέφθηκε λίγο καὶ μοῦ εἶπε :

—Ὑπάρχει, ἀλλὰ θὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴ ζωή σας.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά.

—Ἀφοῦ τὸ θέλετε ἂς γίνη. Στὸ σπίτι μου εἶναι μιὰ ἀποθήκη στὸ βάθος τῆς τζαμαρίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μπορεῖτε νὰ παρακολουθήσετε ὅλη μας τὴν συζήτησι.

Μείναμε σύμφωνοι γιὰ τὶς 10 τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης νὰ βρίσκωμαι στὸ σπίτι της. Ὁ Σαρίκος θὰ ἐρχόταν στὶς 10.30', ὅπως τὴν εἶχε εἰδοποιήσει. Τὸ σύνθημά μας ἦταν, ἂν ἔβλεπα τὴν ἐξώπορτα κλειστή, νὰ μὴ ἔμπαινα, ἂν ἦταν ἀνοικτὴ νὰ προχωροῦσα καὶ νὰ ἔχω ὑπ' ὄψι μου πὼς τὴν παρακολουθοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Καλπῆ.

Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐνδιαφέροντα ποὺ μιλήσαμε μὲ τὴ Γκέρτα χωρίσαμε ἀπὸ τὸ «Πικαντίλλυ» καὶ τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸν Πειραιᾶ, στὸ Τμῆμα μου.

Τὸ ἀπόγευμα ἀνέφερα στὸν ἀστυνόμο Ν. Τσαγκλῆν αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε ἡ διευθύντρια καὶ γιὰ τὸ ραντεβοῦ τῆς ἑπομένης στὸ σπίτι της.

— Πρόσεξε Δουκάκη, αὐτὸ ποὺ θὰ ἐπιχειρήσης εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. Ἂν εἶναι παγίδα, χάθηκες, θὰ σὲ σκοτώσουν.

—Ἔχω ὑπ' ὄψι μου τὸν κίνδυνο, ἀλλὰ πρέπει νὰ πάω. Ἴσως νὰ ἐξακριβώσουμε περισσότερα πράγματα.

—Ἀφοῦ ἐπιμένεις, πήγαινε. Ἐγὼ θὰ στείλω συναδέλφους σου νὰ παρακολουθοῦν ἀπὸ ἀπόστασι τὸ σπίτι.

Τὴν ἑπομένη στὶς 9.30' ξεκίνησα γιὰ τὸ ραντεβοῦ. Ἔβαλα στὴν ἐξωτερικὴ τσέ-

πη τοῦ σακκακιοῦ μου τὸ περίστροφό μου καὶ τράβηξα γιὰ τὴν ὁδὸ Νεωσοίκων, μὲ δύο συναδέλφους μου ξωπίσω μου.

Ὅταν ἔφθασα στὸν ἀριθ. 83, ἡ ἐξώπορτα ἦταν ἀνοικτή. Ἔρριξα μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω μου, κι ὅταν εἶδα πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου δὲν βρισκόταν κανεὶς ἄλλος στὸ δρόμο ἐκείνη τὴ στιγμή, μπῆκα σὰν ἀστραπὴ στὸ σπίτι τῆς Γκέρτας, ἔκλεισα τὴν πόρτα κι ἀνέβηκα τὴ ξύλινη σκάλα τῆς τραπεζαρίας.

Ἡ Γκέρτα μὲ ὑποδέχθηκε κάτωχρη καὶ ταραγμένη. Μιλήσαμε λίγο, τῆς ἔδωσα κουράγιο νὰ μὴ φοβᾶται καὶ τρέμοντας μὲ ὡδήγησε στὴν ἀποθήκη ποὺ ἦταν στὸ βάθος.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ποὺ ἤμουν κλεισμένος, κτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας κι ἄκουσα νὰ ἀνεβαίνουν τὴν ξύλινη σκάλα βήματα περισσότερα τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου. Κοίταξα ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τῆς πόρτας. Ἦταν ὁ Καλπῆς μὲ τὸν Σαρίκο, τὸν ἐπικίνδυνο κακοποιὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὅπως κατάλαβα, ἡ Γκέρτα δὲν τἄχασε. Τοὺς ὑποδέχθηκε μὲ ψυχραιμία καὶ τοὺς προσέφερε καθίσματα στὸ διάδρομο, κοντὰ στὴν ἀποθήκη ποὺ ἤμουν κρυμμένος.

Ἀμέσως ὁ Σαρίκος καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια ρώτησε τὴ Γκέρτα ἂν ἔχῃ ἕτοιμα τὰ χρήματα.

—Ὄχι, τοῦ εἶπε καὶ ζήτησε νέα προθεσμία.

Τότε ὁ Σαρίκος ἄρχισε νὰ τὴν βρίζῃ καὶ νὰ τὴν ἀπειλῇ. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Καλπῆς.

— Γιὰ σένα μωρὴ σκότωσαν τὸν Φρατίδη καὶ σὺ θὰ πληρώσῃς τὰ σπασμένα. Ὁ Ἀλέκος πρέπει νὰ φύγῃ στὴν Αἴγυπτο καὶ θὰ φύγῃ, τῆς εἶπε ἐπὶ λέξει ὁ Σαρίκος.

Τώρα ἡ Γκέρτα τὰ ἔχασε ἀπὸ φόβο, καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποσχεθῇ πὼς θὰ δώσῃ τὰ χρήματα. Οἱ ἐπισκέπτες της ἔφυγαν ἱκανοποιημένοι.

Μόνον ὅταν ἄκουσα νὰ κατεβαίνουν καὶ νὰ κλείνουν πίσω τους τὴν ἐξώπορτα πῆρα ἀναπνοὴ καὶ ἡσύχασα. Τότε ἦρθε καὶ ἡ Γκέρτα κτύπησε στὴν ἀποθηκούλα καὶ μὲ κάλεσε νὰ βγῶ.

Ἦταν κατάχλωμη καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

—Ἀπὸ τὸ φόβο μου παρ' ὀλίγο νὰ σᾶς φωνάξω γιὰ βοήθεια. Πιστεύετε τώρα σ' ὅτι σᾶς ἔλεγα ;

Πέρασα πραγματικὲς στιγμὲς ἀγωνίας κλεισμένος ἐκεῖ μέσα κι ἂν μὲ φώναζε ἡ Γκέρτα σὲ βοήθεια, ὅπως εἶπε, ποιὸς ξέρει ποιὰ δραματικὴ συνέπεια θὰ εἶχε ἡ τολμηρὴ ἐπίσκεψίς μου σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ παιγνίδι τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Τμῆμα μου. Μόλις μὲ εἶδε ὁ μακαρίτης Τσαγκλῆς ποὺ μὲ περίμενε, εἶπε :

— Εὐτυχῶς φτηνὰ τὴ γλύτωσες Δουκάκη ἀπὸ τὴ λυκοφωλιὰ ποὺ πῆγες μόνος σου νὰ παγιδευθῇς.

—Ἐγὼ μονάχα ξέρω τὸ κτυποκάρδι μου, τοῦ εἶπα, μὰ ἄκουσα πολλὰ κι ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Καλπῆ στὸ ἔγκλημα.

Τότε μὲ διέταξε νὰ ὑποβάλω τὸ δελτίο μου.

Μὲ τὸ ἀδιάκοπο κυνηγητὸ ὁ Τζιμένης ἀπελπίσθηκε πὼς θὰ πιαστῇ κι ἄρχισε νὰ ἀπειλῇ καὶ νὰ ἐκβιάζῃ τὸν Καλπῆ.

—Ἂν πιαστῶ θὰ κάνω ἀποκαλύψεις, ἔγραφε στὰ μηνύματα ποὺ τοῦ ἔστελνε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Ὥσπου ἀναγκάσθηκε ὁ Καλπῆς νὰ βιαστῇ καὶ νὰ τὸν φυγαδεύσῃ στὸ ἐξωτερικό.

Ἔτσι ὁ Τζιμενῆς μὲ τὴ δραπέτευσί του πέτυχε δυὸ πράγματα. Τὴν ἐλευθερία του, καὶ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ λευκοῦ θανάτου, μὲ συνεταῖρο πάντοτε τὸν Πέτρο Σαρίκο, ποὺ ὅπως μάθαμε ἀργότερα τοῦ ἔστελνε ποσότητες ναρκωτικῶν στὴν Αἴγυπτο.

Ἀπὸ τὸ δελτίο μου, μὲ ὅσα ἄκουσα στὸ σπίτι τῆς Γκέρτας, μὲ κάλεσε ὁ ἀνακριτὴς στὸ γραφεῖο του νὰ τοῦ ἀναφέρω καὶ προφορικῶς τοὺς ἐκβιασμοὺς ποὺ τῆς ἔκανε ὁ Καλπῆς καὶ τότε τὸν κάλεσε γιὰ ἀνάκρισι. Ὁ Καλπῆς ἔπεφτε διαρκῶς σὲ ἀντιφάσεις καὶ ὁ ἀνακριτὴς διέταξε τὴν προφυλάκισί του.

Μετὰ λίγες μέρες ἄρχισα νὰ παίρνω κι ἐγὼ ἀπειλητικὰ μηνύματα ἀπὸ τὸν Καλπῆ, γιατὶ μὲ θεωροῦσε ἀποκλειστικὰ ὑπεύθυνο γιὰ τὴν κράτησί του.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν δραπέτευσι τοῦ Τζιμενῆ καὶ τὴν προφυλάκισι τοῦ Καλπῆ δὲν ὑπῆρχε πιὰ λόγος νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ ἀνθρώπους τοῦ κύκλου τους, καὶ ξαναγύρισα στὴν ὁδὸ Φίλωνος, στὸ σπίτι τοῦ δολοφόνου. Ἴσως κάτι νὰ ἔβγαζα ἀπὸ τὴ γυναίκα του, ποὺ τὴν μάστιζε τώρα ἡ πεῖνα καὶ ἡ κακομοιριά, γιατὶ ὁ Καλπῆς ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὰ ἔξοδά της, ὅπως εἶχα πληροφορηθῆ, τὴν ἐγκατέλειψε ὅπως καὶ ὁ σπιτονοικοκύρης της τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὴν βρῆκα ἐγκατεστημένη μὲ τὰ παιδιά της σ' ἕνα ὑπόγειο τῆς ὁδοῦ Καραΐσκου ἀριθ. 226.

Ἀπὸ τὴν παρακολούθησι στὴν καινούργια κατοικία της εἶδα πὼς σχετιζόταν μὲ κάποιο γείτονά της, γκαρσόνι σὲ καφενεῖο στὴ Δημοτικὴ Ἀγορὰ Πειραιῶς, τὸν Αὐγερῆ. Ἄρχισα νὰ συχνάζω στὸ καφενεῖο, γνωριστήκαμε σιγὰ - σιγά, γίναμε φίλοι κι ὅταν κατάλαβα πὼς ἦταν καιρὸς ἔφερα τὴν κουβέντα γύρω ἀπὸ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ δολοφόνο.

— Μὴ συζητᾶς γι' αὐτὸ τὸ κάθαρμα. Σκότωσε ἄδικα τὸν ἄνθρωπο κι' ἄφησε τὰ παιδιά του καὶ τὴν γυναίκα του στοὺς δρόμους. Ἐγὼ ὅ,τι μπορῶ τοὺς βοηθῶ.

— Καὶ ποῦ νὰ βρίσκεται ὁ δολοφόνος; τὸν ρώτησα.

— Τώρα! Ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο ἔφυγε. Εἶχαν κανονίσει οἱ ἄνθρωποί του μὲ τὸν λοστρόμο τοῦ «Ἰφιγένεια» καὶ τὸν πέρασε λαθρεπιβάτη. Ὅπως μοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του, πῆγε στὴ μάννα του, στὸ Κάϊρο.

Δὲν ζήτησα περισσότερα ἀπὸ τὸν Αὐγέρη γιὰ νὰ μὴ ὑποψιασθῆ.

Τὶς αὐθόρμητες πληροφορίες του διεσταύρωσα καὶ ἀπὸ ἄλλη πηγή, διαπιστώνοντας πραγματικὰ ὅτι ἡ μητέρα του βρισκόταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν Αἴγυπτο ξαναπαντρεμμένη μὲ κάποιο ἔμπορο Κορμᾶ. Ἔπρεπε ὅμως νὰ διαπιστωθῆ ἀκόμη πιὸ θετικὰ ἡ πληροφορία, γι' αὐτὸ πῆγα στὸ αἰγυπτιακὸ προξενεῖο Πειραιῶς καὶ συνάντησα τὸν γραμματέα φίλο μου Κλέποπα.

— Θέλω νὰ μάθω ἂν ὑπάρχη κάποιος Κορμᾶς ἔμπορος στὸ Κάϊρο.

Ὁ φίλος μου σκέφθηκε λίγο καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ δὲν γνωρίζω τέτοιο πρόσωπο, μὰ μποροῦμε νὰ πληροφορηθοῦμε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία τοῦ Καΐρου.

Μετὰ λίγες μέρες ὁ φίλος μου, ἱκανοποιημένος ποὺ μὲ ἐξυπηρετοῦσε, μοῦ ἔδωσε μαζὶ μὲ τὴν πληροφορία καὶ τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσι τοῦ ἐμπόρου Κορμᾶ στὸ Κάϊρο: ὁδὸς Κάμελ ἀριθ. 192.

Μὲ τὶς τελευταῖες αὐτὲς πληροφορίες ἔγραψα τὸ δελτίο μου καὶ τὸ παρέδωσα στὸν ὑποδιοικητή μου Νικόλαο Τσαγκλῆ.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ μᾶς ἀπασχολοῦσαν κι' ἄλλες δύο ὑποθέσεις, ἐπίσης σοβαρές. Μιὰ δολία χρεωκοπία πάνω ἀπὸ ἑκατομμύριο τοῦ ἐμπόρου Πειραιῶς Σαχίνη, καὶ ἑνὸς Βαρούκα γιὰ μεγάλη κατάχρησι. Καὶ οἱ δύο, ὅπως ἔμαθα ἀπὸ θετικὲς πληροφορίες, εἶχαν καταφύγει στὴν Αἴγυπτο καὶ ὑπέβαλα τὰ δελτία μου στὸν ὑποδιοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας Νικόλαο Τσαγκλῆ.

— Εὐκαιρία, μοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος, νὰ ξετρυπώσης ἐκεῖ καὶ τὸν Τζιμένη.

Τὴν ἑπομένη ὑπέβαλα ἀναφορὰ μὲ ὅλα τὰ δικαιολογητικὰ καὶ τὶς διευθύνσεις τῶν καταδιωκομένων στὴν Ὑπηρεσία μου, γιὰ νὰ ἐγκρίνη τὸ Ἀρχηγεῖο τὴν ἀναχώρησί μου γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες μὲ ἐκάλεσε στὸ γραφεῖο του ὁ τότε Διευθυντής, ὁ σεβαστὸς τέως ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος κ. Ἰωάννης Σπύρου.

—Ἦλθε Δουκάκη ἡ διαταγὴ ἀπὸ τὸ Ἀρχηγεῖο. Μπορεῖς νὰ φύγης μὲ τὸ πρῶτο πλοῖο τῆς γραμμῆς. Σοῦ εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία.

Ἐφωδιασμένος μὲ ὅλα τὰ καταδιωκτικὰ ἔγγραφα τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, τὴν ἑπομένη τὸ ἀπόγευμα ἀνεχώρησα γιὰ τὴν χώρα τοῦ Νείλου. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μερόνυκτα ταξίδι φθάσαμε στὴν Ἀλεξάνδρεια κι' ἀφοῦ ἐτακτοποίησα τὶς ἀποσκευές μου στὸ ξενοδοχεῖο «Ἐξέλσιορ» ποὺ θὰ ἔμενα, χωρὶς καθυστέρησι παρουσιάσθηκα στὸ γενικὸ πρόξενο κ. Περικλῆ Σκέφερη καὶ τοῦ παρέδωσα τὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα γιὰ τὶς συλλήψεις τῶν Βαρούκα, Σαχίνη καὶ Τζιμένη.

Ὁ Γενικὸς Πρόξενος κ. Σκέφερης, ἀφοῦ διάβασε τὰ ἔγγραφα, μὲ ρώτησε.

— Γνωρίζετε τὶς διευθύνσεις ποὺ μένουν;

— Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχω, ὁ Βαρούκας μένει στὸ ξενοδοχεῖο «Βρεταννία», ὁ Σαχίνης στὸ «Ἐμπέριαλ» καὶ ὁ Τζιμένης στὸ Κάϊρο, ὁδὸς Κάμελ ἀριθ. 192 στὸ σπίτι τῆς μητέρας του.

— Γιὰ τὸν τελευταῖο θὰ ἐνδιαφερθῆ τὸ προξενεῖο μας στὸ Κάϊρο, μοῦ εἶπε, ἐπιστρέφοντας τὸ καταδιωκτικό του ἔγγραφο. Τοὺς δύο ἄλλους ποὺ μένουν ἐδῶ στὴν Ἀλεξάνδρεια μπορεῖτε νὰ τοὺς συλλάβετε.

— Μὰ πῶς κ. Γενικὲ χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς τοπικῆς Ἀστυνομίας;

— Φυσικά, εἶπε, ὑπάρχουν οἱ διομολογήσεις κι' ἔχουμε τὸ δικαίωμα. Μόνον ὅταν θὰ εἶσθε ἕτοιμος γιὰ τὶς συλλήψεις θὰ πάρετε μαζί σας τὸν καβάση τοῦ προξενείου.

Ἐν τῶ μεταξὺ διέταξε ἕνα ὑπάλληλο τοῦ προξενείου νὰ εἰδοποιήση τὸν καβάση νὰ ἔλθη στὸ γραφεῖο του.

Σὲ λίγο παρουσιάσθηκε ἕνας πανύψηλος καλοστεκούμενος γέρος μὲ χρυσοκέντητη στολὴ βρακοφόρου.

—Ἄκουσε μπάρμπα Μούσα, τοῦ εἶπε. Ὁ κύριος εἶναι ἀστυνομικὸς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἦλθε ἐδῶ γιὰ νὰ συλλάβη δυὸ κακοποιούς. Νὰ εἶσαι ἕτοιμος ὅταν θὰ σὲ εἰδοποιήση νὰ τὸν συνοδεύσης.

—Ὅπως διατάξετε κ. Γενικέ, εἶπε ὁ μπάρμπα Μούσας κι' ἔφυγε μὲ βαθειὰ ὑπόκλισι.

Τὴν ἴδια μέρα κιόλας ἀσχολήθηκα γιὰ νὰ διαπιστώσω τὶς πληροφορίες κι' ὅταν τὶς βρῆκα σωστές, τὸ ἄλλο πρωὶ πῆρα μαζί μου τὸν καβάση τοῦ προξενείου καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο «Βρεταννία».

— Τὶ θέλετε, μᾶς εἶπε ὁ θυρωρός.

—Τὸν κ. Βαρούκα.

— Νομίζω πὼς εἶναι ἄρρωστος, εἶπε καὶ μᾶς ὡδήγησε στὸ ἀριθ. 15 δωμάτιο.

Ὁ Βαρούκας ἀνύπτοπτος μᾶς ἄνοιξε ὅταν κτύπησε ὁ θυρωρὸς τὴν πόρτα του, μὰ μόλις εἶδε τὸν καβάση κατάλαβε καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε χρῶμα πεθαμένου.

— Εἶσθε κρατούμενος τοῦ εἶπε καὶ νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε στὸ προξενεῖο.

Μάταια προσπάθησε ὁ Βαρούκας νὰ διαμαρτυρηθῆ. Σὲ λίγο βρισκόταν ἐνώπιον τοῦ γενικοῦ προξένου.

Ὁ κ. πρόξενος ἀφοῦ τοῦ ἐδιάβασε τὸ ἔνταλμα συλλήψεως καὶ τὴν κατηγορία του, τοῦ εἶπε.

— Τώρα θὰ πᾶτε γιὰ τὶς φυλακές.

Τὸν παρέλαβα καὶ τὸν ὡδήγησα στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια (Μουχαβούζα) μ' ἕνα ἔγγραφο τοῦ προξενείου ὅπως φροντίσουν γιὰ τὴν μεταγωγή του στὶς κεντρικὲς φυλακὲς τῆς πόλεως. Ἐκεῖ τὸν παρέδωσα στὸν διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας ἀστυνόμο κ. Florio, ποὺ ἀπὸ τότε γίναμε φίλοι καὶ συνεργάτες στὶς μετέπειτα ἐπιτυχίες.

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ ΤΡΟΧΑΙΩΝ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς ἃς περιπτώσεις ἀνευρεθῆ ἐγκαίρως αὐτοκίνητον, διὸ ὑπάρχουν ὑπόνοιαι ὅτι εἶναι τὸ προκαλέσαν τὸ ἀτύχημα καὶ ὁ ἰδιοκτήτης του διατείνεται ὅτι τοῦτο δὲν ἐχρησιμοποιήθη κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας, δυνάμεθα νὰ ἐπαληθεύσωμεν ἢ οὔ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος τοῦ ψυγείου του. Ἂν διαπιστωθῆ ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος εἶναι αἰσθητῶς ἀνωτέρα τῆς τοιαύτης τοῦ περιβάλλοντος, τοῦτο ἀποτελεῖ ἔνδειξιν ὅτι τὸ αὐτοκίνητον εἶχε χρησιμοποιηθῆ προσφάτως. Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν πειραματιζόμεθα θέτοντες εἰς λειτουργίαν τὴν μηχανὴν τοῦ αὐτοκινήτου περὶ τὰ 20' καὶ κατόπιν καταμετροῦμεν τὸν διαρρεύσαντα χρόνον μέχρις ὅτου ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος συμπέσει μετὰ τῆς τοιαύτης τοῦ περιβάλλοντος. Ὁ χρόνος οὗτος δύναται νὰ παραβληθῆ μὲ τὸν χρόνον ὁ ὁποῖος διέρρευσεν ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀτυχήματος. Ἂν τὸ πείραμα γίνῃ εἰς μεταγενεστέραν ἡμερομηνίαν, θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ σημειωθῆ καὶ ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας τοῦ ἀτυχήματος, διότι ὁ βαθμὸς ψύξεως τοῦ ὕδατος εἶναι συνάρτησις τῆς διαφορᾶς τῆς θερμοκρασίας. Ὁ ἐμπειρογνώμων, ὅστις θὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ἐν λόγω ἐξέτασιν, θὰ πρέπει νὰ εἶναι γνώστης τῶν νόμων τῆς ψύξεως τοῦ Νεύτωνος καὶ νὰ ἐνθυμῆται καὶ τὸν νόμον τοῦ Boltzman.

ΦΑΝΟΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ ὁδηγὸς μετὰ τὸ ἀτύχημα ἐξαφανίζεται μετὰ τοῦ αὐτοκινήτου του, τὸ ἀστυνομικὸν ἐργαστήριον δέον νὰ καλῆται, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀναλαβόντα τὴν διελεύκανσιν τῆς ὑποθέσεως. Αἱ περιπτώσεις δὲ κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου ἐγκαταλείπει τὸν τόπον τοῦ τροχαίου ἀτυχήματος καὶ τὸ θῦμα, δὲν εἶναι ὀλίγαι καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παντοῦ ἀλλαχοῦ. Ἡ φύσις τῶν ἐν λόγω ἐγκλημάτων εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁ ἀστυνομικός, ὅστις ἐπελήφθη τῆς ἀποκαλύψεως καὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἐνοχῆς τοῦ ὑπευθύνου, νὰ δύναται νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ ἔργον του, μόνον διὰ τῶν φυσικῶν ἀποδείξεων.

Αἱ πληροφορίαι — καταθέσεις — τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων συνήθως ἔχουν μικρὰν ἀξίαν, ἐκτὸς καὶ ἂν μάρτυς τις ἠδυνήθη καὶ ἔλαβε τὸν ἀριθμὸν τῆς κυκλοφορίας τοῦ αὐτοκινήτου. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις μία κοινή, ἀλλὰ καὶ σπουδαία φυσικὴ ἀπόδειξις, εἶναι ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν τυχὸν ἀνευρεθησομένων εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος θραυσμάτων ὑάλου, προερχομένων συνήθως ἀπὸ τοὺς φανοὺς τοῦ αὐτοκινήτου. Ἐκ τῶν μικρῶν αὐτῶν τεμαχιδίων τῆς ὑάλου, ἐνίοτε, καθίσταται δυνατὴ ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἀγνώστου αὐτοκινήτου. Μία ἀπὸ τὰς καλυτέρας καὶ ἀσφαλεστέρας μεθόδους τῆς ἐν λόγω ἀποδείξεως, εἶναι ἡ προσαρμογὴ τοῦ ἑνὸς θραύσματος πρὸς τὸ ἄλλο καὶ τέλος ἡ προσαρμογὴ τοῦ ἀνασυσταθέντος ἐκ τῶν θραυσμάτων μεγαλυτέρου τεμαχίου, εἰς τεμάχιον ἢ τεμάχια τῆς ὑάλου τῶν ἐχόντων τυχὸν ἐναπομείνει ἐπὶ τοῦ φανοῦ τοῦ αὐτοκινήτου ἢ ὑάλου παραθύρου, θύρας κλπ.

Γενικώτερον, ἡ συγκριτικὴ ἐξέτασις τῆς ὑάλου τῶν φανῶν τοῦ αὐτοκινήτου, ἐνεργεῖται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τύπου τοῦ φακοῦ αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ τόπου,

καὶ τοῦ ἔτους κατασκευῆς τοῦ αὐτοκινήτου. Ἡ δυνατότης ὅμως αὕτη εἶναι σήμερον μειωμένη, διότι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1939, οἱ παραγωγοὶ τῶν φακῶν — τῆς ὑάλου — τῶν φανῶν τῶν αὐτοκινήτων, τοὺς κατεσκευάζουν κατὰ ἐνιαῖον τύπον καὶ δὴ ἀπὸ πλαστικὴν ὕλην.

Παλαιότερον οἱ φανοὶ κατεσκευάζοντο ἀπὸ ὕαλον καὶ ἕκαστον ἐργοστάσιον τοὺς κατεσκεύαζεν ἰδιοτύπως καὶ οὕτω παρήχετο ἡ δυνατότης νὰ προσδιορισθῇ καὶ ὁ τύπος τοῦ αὐτοκινήτου. Δὲν ἀποκλείεται μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου νὰ καταστῇ δυσκολώτερα ἢ τελείως ἀδύνατος ἡ διαπίστωσις τοῦ τύπου τοῦ αὐτοκινήτου ἐκ τῶν ἐν λόγω ἰχνῶν. Ἀλλὰ τὰ τεμαχίδια τῆς θραυσθείσης ὑάλου δύνανται νὰ ἐξετασθοῦν καὶ δι' ἄλλων μεθόδων, τοὐτέστιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τῆς ὑάλου καὶ νὰ δοθῇ οὕτως ἐξ ἴσου ἱκανοποιητικὴ βοήθεια εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Δεξιά: Περισυλλεγέντα θραύσματα ἐμπροσθίου δεξιοῦ φανοῦ Ι. Χ. αὐτοκινήτου, ἀναγκάσαντα εὐυπολήπτους μάρτυρας νὰ ἀνακαλέσουν ἐνόρκους καταθέσεις των.
Ἀριστερά: Ἡ ὕαλος τοῦ δεξιοῦ ἐμπροσθίου φανοῦ τοῦ Ι. Χ. αὐτοκινήτου.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἁπάντων τῶν αὐτοκινήτων σήμερον ἡ ὕαλος τῶν φανῶν κατασκευάζεται ἐκ πλαστικῆς ὕλης, ἐν τούτοις αἱ ἰδιότητες καὶ τῆς πλαστικῆς ὑάλου εἶναι ποικίλαι καὶ ἐντεῦθεν δυνάμεθα, ἐκ τῆς σπουδῆς αὐτῶν, νὰ ἀποκαλύψωμεν καὶ νὰ ἀποδείξωμεν τὸ ὑπεύθυνον ἀγνώστου αὐτοκίνητου.

ΤΕΜΑΧΙΑ ΥΑΛΟΥ ΕΞ ΑΛΛΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Ἂν καὶ μετ' ἐμφάσεως ὑπεστηρίχθη ὅτι καὶ διὰ τῶν θραυσμάτων τῆς ὑάλου τῶν φανῶν μόνον δυνάμεθα νὰ ἀποκαλύψωμεν καὶ νὰ ἀποδείξωμεν τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἀγνώστου αὐτοκινήτου τροχαίου ἀτυχήματος, ἐν τούτοις, γενικώτερον, τὰ θραύσματα τῆς ὑάλου δύνανται νὰ ἀποτελέσουν συχνὰ σοβαρὰς ἀποδείξεις ἢ ἐνδείξεις καὶ δι' ἄλλης φύσεως ἐγκλήματα.

Παλαιότερον κατὰ τὰς διαδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Κύπρου, ἐγένοντο ἐπιθέσεις καὶ κατὰ λεωφορείων τῆς Ἡλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν (Η.Ε.Μ.) διότι ἡ Ἑταιρεία αὕτη (πάουερ) ἐθεωρεῖτο ὡς «ἀγγλική».

Μία ἑσπέραν, λεωφορείου τῆς (Η.Ε.Μ.) φέροντος τὸν ἀριθμὸν 6893 καὶ διερχομένου τὴν ὁδὸν Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ βαίνοντος πρὸς τὸ ἀμαξοστάσιον, διετρήθη ὁ τῆς ἐμπροσθίας θύρας ἐξόδου ὑαλοπίναξ κατόπιν πυροβολισμοῦ, κατά τε τὸν εἰσπράκτορα καὶ ὁδηγόν. Ἐπιληφθέντες τῆς ὑποθέσεως, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ ΣΤ' Παραρτήματος, διεπιστώσαμεν ὅτι ἡ διάτρησις τοῦ ὑαλοπίνακος δὲν εἶχεν συντελεσθῇ διὰ βολίδος πυροβόλου ὅπλου. Μετὰ πάροδον 4 ἡμερῶν, συνελήφθησαν ὑπὸ τοῦ οἰκείου Παραρτήματος οἱ ὑπ' ἀριθ. 665.479, 665.480, 665.481 καὶ 66.431, σεσημασμένοι, οἵτινες ἠσχολοῦντο εἰς τοιούτου εἴδους ἐθνικὰς ἐνεργείας διὰ σφενδονῶν ἐξ ἐλαστικοῦ κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας τῆς 17, 19, 21, 23 καὶ 24.4.56.

Τὸ αὐτὸ εἶχεν συμβεῖ καὶ εἰς ἰδιοκτήτην αὐτοκινήτου ἀνερχομένου τὴν ὁδὸν Διονυσίου Ἀεροπαγίτου. Ἐκ τῆς γωνίας πλήξεως τοῦ διατρηθέντος ἐμπροσθίου ὑαλοπίνακος τοῦ αὐτοκινήτου του, προσδιωρίσαμεν καὶ τὸ ὕψος ἐξ οὗ ἐκσφενδο-

νίσθη ὁ λίθος· ἦτο ὁ δεύτερος ὄροφος οἰκίας, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς ὁποίας νεαρὸς ἠσκεῖτο διὰ τῆς σφενδόνης του ἐπὶ τῶν διερχομένων αὐτοκινήτων.

Ἐκ τῆς σπουδῆς τῶν θραυσμάτων τοῦ ὑαλοπίνακος τοῦ διαμερίσματος τῆς ἑταιρείας «Γκρέκο», ὁδὸς Ὄθωνος, ἀπεφάνθημεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ διαρρήξεως. Δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἡ γνώμη μας καὶ ἐχαρακτηρίσθη ὡς «ἐσωτερικὴ κλοπή».

Μετὰ πάροδον ἑνὸς καὶ πλέον ἔτους συνελήφθη, ὅλως τυχαίως, πρὸς ἐξακρίβωσιν ὁ ὑπ' ἀριθ. 640.315 σεσημασμένος, ἐτῶν 18, ὅστις ὡμολόγησε κατὰ τὴν πρόχειρον ἐξέτασιν ὅτι μόνον τῆς «Γκρέκα» εἶχε κάνει τὴν διάρρηξιν. Τὰ ὑπόλοιπα τῶν χρημάτων, τὸ ὅλον 55 χιλ., τὰ εἶχεν ἀποκρύψει εἰς σῶμα καλλοριφὲρ εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ κινηματογράφου «Παλλάς», εἰς ὃν εἰργάζετο ὁ πατήρ του.

Κατὰ τὰς κλοπὰς διὰ ῥήξεως, οἱ δρᾶσται εἰσέρχονται πολλάκις κατόπιν θραύσεως τοῦ ὑαλοπίνακος τῆς θύρας, τοῦ παραθύρου, τοῦ φεγγίτου κλπ., διὸ δὲν ἀποκλείεται θρύμματα τῆς ὑάλου νὰ πέσουν ἢ νὰ ἐπικολλήσουν εἰς τὰ ἐνδύματα αὐτῶν καὶ εἰδικώτερον εἰς τὰς ἀναδιπλώσεις — ρεβὲρ τοῦ πανταλονίου, τὰ θυλάκια ἢ νὰ ἐπικολλήσουν ἐπὶ τῶν πελμάτων τῶν ὑποδημάτων αὐτῶν. Ὁμοίως θρύμματα φιαλῶν, ποτηρίων, ἢ ὑμματοϋαλίων, ἀνευρισκόμενα εἰς τὸν τόπον τῆς συμπλοκῆς ἢ ἄλλων ἐγκλημάτων, δέον νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνακριτοῦ — διερευνητοῦ — καὶ ἐν δεδομένῃ στιγμῇ νὰ ἐξετάζῃ καὶ τὰ πέλματα τοῦ δράστου ἢ τοῦ ὑπόπτου, μὴ τυχὸν ἀνεύρῃ τοιαῦτα ἐπικεκολλημένα ἐπὶ τῶν πελμάτων τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ.

ΘΡΑΥΣΜΑΤΑ ΥΑΛΟΥ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΤΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Ἂν θραύσματα ὑάλου ἀνευρεθοῦν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος, καὶ ὁ ὁδηγὸς μετὰ τοῦ αὐτοκινήτου του ἔχει ἐξαφανισθῇ καὶ οὐδὲν αὐτοκίνητον φέρεται ὡς ὕποπτον, ὁ ἐπιληφθεὶς τῆς ὑποθέσεως δέον νὰ ἀποτανθῇ εἰς τὸν ἐμπειροτέχνην του, διὰ νὰ τοῦ προσδιορίσῃ τὸν τύπον τοῦ φακοῦ τῆς ὑάλου τῶν φανῶν, ἀπὸ τὰ ἐν λόγω θραύσματα καὶ ἐξ αὐτῶν τὸ ἔτος κατασκευῆς τοῦ αὐτοκινήτου, τοῦ ὁποίου οἱ φακοὶ τῶν φανῶν ἀποτελοῦν ἓν ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα ἐξαρτήματά του. Τὰ θραύσματα δέον νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ἀναπροσαρμογῆς των, δηλονότι νὰ τοποθετηθῇ τὸ ἓν παρὰ τὸ ἄλλο. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ προσαρμογὴ ὅλων τῶν τεμαχιδίων δὲν ἐπιτυγχάνεται πάντοτε, διότι, ὡς εἰκός, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνευρεθοῦν ὅλα, συνεπείᾳ ἀπωλείας ἢ πλήρους καταστροφῆς. Διὸ καὶ ἐνίοτε ἡ ἀνασύστασις τῆς ὑάλου λαμβάνει τὴν μορφὴν ὀδόντων πριονίου, διότι προσαρμόζονται δύο, ἀλλ' ἐλλείπει τὸ τρίτον κ.ο.κ.

Διὰ νὰ ἐργασθῶμεν ἀνέτως — τρόπος τοῦ λέγειν — κατὰ τὴν προσπάθειαν τῆς προσαρμογῆς τῶν θραυσμάτων, ἓν ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, ὅταν διαπιστώνωμεν ὅτι προσαρμόζεται, τὸ ἐπικολλῶμεν ἐπὶ διαφανοῦς ταινίας (sckohs) ἢ ἄλλης πλαστικῆς οὐσίας. Συνήθως ἡ ὕαλος τῶν φανῶν τῶν αὐτοκινήτων φέρει τὰ ἐμπορικὰ στοιχεῖα, τὸ ἔμβλημα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐργοστασίου παραγωγῆς, τὴν πόλιν ἢ τὴν χώραν εἰς ἣν εὑρίσκεται τὸ ἐργοστάσιον καὶ εἰς πλείστας περιπτώσεις τὸν ἀριθμὸν ἀδείας ἐγκρίσεως κατασκευῆς τοῦ τύπου, ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας κρατικῆς ὑπηρεσίας. Αἱ ἐν λόγω ἐνδείξεις εὑρίσκονται εἰς τὸ ἄνω ἢ κάτω μέρος τῆς ὑάλου τοῦ φανοῦ καὶ δύνανται νὰ ἔχουν ἐμφάνισιν «ἐσώγλυφον ἢ ἀνάγλυφον». Τὸ ἀστυνομικὸν ἐργαστήριον δέον νὰ ἔχῃ εἰς τὸ ἀρχεῖον του συλλογὴν τῶν πλέον κοινῶν τύπων τῆς ὑάλου τῶν φανῶν τῶν αὐτοκινήτων, διὰ νὰ δύνανται τὰ περισυλλεγόμενα θραύσματα νὰ συγκριθοῦν μετὰ τῶν τῆς συλλογῆς. Ἂν καταλήξωμεν εἰς θετικὸν ἀποτέλεσμα, δυνάμεθα, ἐν συνεχείᾳ, νὰ συμβουλευθῶμεν τοὺς καταλόγους τῶν ἐργοστασίων, κατασκευῆς τῶν φακῶν τῶν φανῶν τῶν αὐτοκινήτων καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ διαπιστώσωμεν τὸν τύπον καὶ τὴ

μάρκαν τῶν αὐτοκινήτων τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν τὸν ἐν λόγω τύπον τῆς ὑάλου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἢ μεταγενεστέρως. Ὡς εἰκὸς καὶ ἡ διαπίστωσις αὕτη ἔχει τὴν ἀξίαν της, διότι ὁ ἐπιληφθεὶς τῆς ὑποθέσεως, θὰ ἐντοπίσῃ τὴν ἔρευναν του εἰς ὡρισμένον τύπον αὐτοκινήτων, ἂν καὶ δὲν ἀποκλείεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναζητηθησομένων αὐτοκινήτων νὰ εἶναι καὶ πάλιν πολὺ μεγάλος.

Καὶ εἰς τὴν ἐν λόγω περίπτωσιν ἡ διαπίστωσις αὕτη δὲν χάνει τελείως τὴν ἀξίαν της. Ἡ ἐξέτασις ὅμως τῶν θραυσμάτων τῆς ὑάλου σπανίως εἶναι τόσον ἁπλῆ, ὅσον ἐμφανίζεται ἐκ πρώτης ὄψεως, ἰδιαιτέρως δὲ ὅταν τὰ ἀνευρισκόμενα δὲν φέρουν τὰς πλέον χαρακτηριστικὰς ἐνδείξεις, δηλονότι ὄνομα ἐργοστασίου, χρονολογίαν κλπ. ἀλλ' ἀποτελοῦνται μόνον ἀπὸ μικρὰ τεμαχίδια. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ ἔρευνα ἀναγκαστικῶς θὰ εἶναι ἐκτεταμένη καὶ μακροχρόνιος. Ἂν ἀνεύρωμεν ὁμοιότητά τινα, δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς μεγάλη ἐπιτυχία, ὡς πρὸς τὸν περιορισμὸν τοῦ χρόνου τῆς ἀναζητήσεως.

Τὸ σχῆμα τῶν φακῶν προσδιορίζει τὰς πιθανότητας, ἀλλὰ συχνὰ ἀνευρίσκονται πέντε ἢ καὶ περισσότερα σχήματα ἔχοντα ὁμοιότητα. Ἡ κυρτότης τῆς ὑάλου τοῦ φακοῦ τῶν φανῶν εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, ἐνέχει ποιάν τινα ἀξίαν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χρησιμοποιεῖται ἴδιον ὄργανον, σφαιρόμετρον ὀνομαζόμενον ἢ ὁ κανὼν τῆς Γενεύης (εἰδικὸν ὄργανον μετρήσεως φακοῦ, οὕτως ὀνομαζόμενον). Καλὸν εἶναι νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ κυρτότης τῶν φακῶν τῶν φανῶν εἶναι διάφορος εἰς τὰ διάφορα γεωγραφικὰ πλάτη.

Αἱ ἀνωτέρω καταμετρήσεις δὲν εἶναι ἀπόλυτοι, ἀλλὰ μᾶς δίδουν μόνον μίαν ἰδέαν, διὸ πρέπει νὰ ἐγκαταλείπωνται, ὁσάκις μόνον μικραὶ διαφοραὶ διαπιστοῦνται μεταξὺ τῶν ἐξεταζομένων διαφόρων τεμαχιδίων τῶν θραυσμάτων.

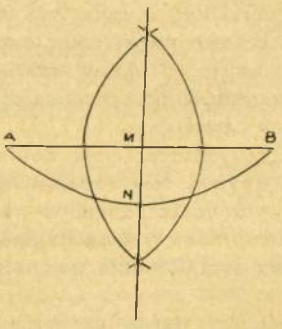
Μεγάλως ἐξυπηρετεῖται ἐπίσης τὸ ἀστυνομικὸν ἐργαστήριον καὶ ἀπὸ τὴν συλλογὴν φωτογραφιῶν τῶν διαφόρων τύπων τῶν φακῶν. Αἱ φωτογραφίαι, (εἰς φυσικὸν μέγεθος) δέον νὰ ἀπεικονίζουν τὴν ἐμπροσθίαν καὶ τὴν πλαγίαν ὄψιν τῶν φανῶν, ἀρχειοθετοῦνται δὲ ἀναλόγως τοῦ μεγέθους, τοῦ σχήματος, τοῦ ἐργοστασίου παραγωγῆς, τῆς τοποθεσίας τοῦ ἐργοστασίου κλπ.

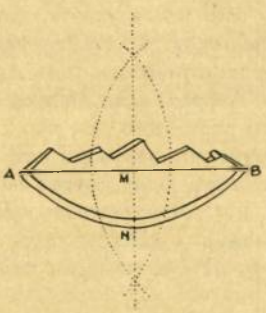
Κατὰ τὴν σύγκρισιν τῶν θραυσμάτων τῆς ὑάλου τῶν φανῶν τοῦ αὐτοκινήτου, μεθ' ὑάλου φανοῦ τῆς συλλογῆς, καλὸν εἶναι ὅπως προσέξωμεν ὡρισμένα σημεῖα. Κατ' ἀρχὴν δέον ὅπως ἐξετάσωμεν τὰ ἄκρα τῆς περιφερείας ἐξ ὧν συγκρατεῖται ἢ ἐξ ὧν ἀφαιρεῖται ἡ ὕαλος καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ τὰ ἐξετάσωμεν μὲ γωνιόμετρον. Τὸ πρῖσμα δέον νὰ μελετηθῇ καὶ νὰ ἐξετασθοῦν ὁμοῦ καὶ αἱ ραβδώσεις μετὰ τῆς γενικῆς κυρτότητος ἢ κοιλότητος τοῦ φακοῦ τοῦ φανοῦ.

Εἰς ἣν περίπτωσιν ἔχομεν κυκλικοὺς φακοὺς φανῶν καὶ ὅταν ἔχουν ἐναπομείνει ἐπὶ τοῦ μεταλλικοῦ πλαισίου τεμαχίδια ὑάλου, δυνάμεθα, ἐκ τῆς σπουδῆς αὐτῶν, νὰ πιθανολογήσωμεν τὴν διάμετρον τῶν φακῶν αὐτῶν. Ἡ διαπίστωσις αὕτη ἔχει ἀξίαν τινὰ διὰ τὸν διερευνητήν, διότι δύναται νὰ συμβουλευθῇ τοὺς καταλόγους εἰς τοὺς ὁποίους ἀναγράφεται ἡ διάμετρος τῶν φακῶν. Τὸ εἰδικὸν ὄργανον μετρήσεως τῶν φανῶν τῆς Γενεύης, μᾶς δίδει μόνον κατὰ προσέγγισιν μίαν ἰδέαν περὶ τῆς διαμέτρου τοῦ φανοῦ λόγω τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς των ὑπὸ τῶν ἐργοστασίων. Τὸ ὄργανον μετρήσεως τῆς Γενεύης χρησιμοποιεῖται ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ φακῶν ἐχόντων κατασκευασθῇ μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν.

Λαμβάνοντες ὡς βάσιν τὰ ἀνευρεθέντα θραύσματα, ἅτινα ἀπετέλουν ἐνιαῖον τμῆμα τῆς περιφερείας τοῦ φακοῦ, χαράσσομεν ἐπὶ φύλλου χάρτου διὰ μολυβδίδος τὴν διάμετρον αὐτῶν. Σύρομεν τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν ΑΒ καὶ ἐνώνομεν οὕτω τὰ ἄκρα τοῦ τόξου. Ἐπὶ τῆς ἐν λόγω χορδῆς, σύρομεν μίαν κάθετον, διχοτόμον. Ἡ κάθετος χαράσσεται διὰ τοποθετήσεως διαβήτου ἐπὶ τοῦ σημείου (Α) καὶ κατόπιν σύρομεν μίαν ἀκτίνα τόξου κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ΑΒ. Ἐπαναλαμβάνομεν τὸ αὐτὸ

θέτοντες τὸν διαβήτην εἰς τὸ σημεῖον Β. Κατόπιν ἐνώνομεν ἐσωτερικῶς τὰ ἄκρα τῶν τόξων καὶ μετρῶμεν τὰς ἀποστάσεις (ΑΜ) καὶ (ΜΝ). Ἐπειδὴ ἐξ οἱουδήποτε σημείου τοῦ κύκλου καὶ ἂν σύρωμεν γραμμὴν πρὸς τὴν διάμετρον αὐτοῦ δ ι α χ ω ρ ί ζ ο μ ε ν τὸν κύκλον εἰς δύο ἴσα μέρη, δυνάμεθα νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὴν διάμετρον (Δ) διὰ τοῦ τύπου : $\Delta = \frac{AM2}{MN} + MN$

Ἐπειδὴ ὅμως (ΜΝ) καὶ (ΑΝ) εἶναι συνήθως μικραὶ τιμαί, ἡ ἀνωτέρω μέθοδος μᾶς δίδει χ ο ν δ ρ ο ε ι δ ῶ ς κ α τ ὰ π ρ ο σ έ γ γ ι σ ι ν τὴν διάμετρον τοῦ φακοῦ. Οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶς ἐξυπηρετεῖ κατὰ τὰς ἀναζητήσεις, ἰδίως διὰ φακοὺς τῶν ὁποίων ἡ διάμετρος διαφέρει ἓν ἢ περισσότερα ἑκατοστά.

Ὅταν ὁ τύπος τοῦ φακοῦ προσδιορισθῇ, δυνάμεθα νὰ κατασκευάσωμεν ἐκ πλαστικῆς ὕλης ἓν ὁ μ ο ί ω μ α αὐτοῦ καὶ νὰ τὸ ἐπιδείξωμεν εἰς τὸ δικαστήριον. Τὰ θραύσματα τῆς ὑάλου τὰ ἀνευρεθέντα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος τὰ ἐ π ι κ ο λ λ ῶ μ ε ν ἐπὶ πλαστικῆς ὕλης ἓ ν ἕ κ α σ τ ο ν μετὰ τοῦ προσαρμοζομένου πρὸς αὐτὸ ὁ μ ο ί ο υ τ ο υ καὶ ὅλα ὁμοῦ τὰ ἐπιδεικνύομεν ἐπίσης εἰς τὸ δικαστήριον.

ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΥΠΟΠΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Ἂν ἀνευρεθῇ αὐτοκίνητον τοῦ ὁποίου ἡ ὕαλος τῶν φανῶν ἢ ὁ φακὸς εἶναι τεθραυσμένος καὶ ἔχουν ἐναπομείνει ἐπὶ τοῦ μεταλλικοῦ τμήματος τοῦ φανοῦ εἰσέτι θραύσματα τῆς ὑάλου, σύγκρισις τῶν ἐν λόγω θραυσμάτων δέον νὰ γίνῃ μετὰ τῶν ἀνευρεθέντων εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος. Πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως καὶ ἀμφισβητήσεων, ἕκαστον θραῦσμα δέον νὰ σημειοῦται δι' ἑνὸς ἐνδεικτικοῦ ἀριθμοῦ. Τὰ θραύσματα ἐκ τοῦ τόπου τοῦ ἀτυχήματος, δέον νὰ διαφυλάσσωνται κεχωρισμένως καὶ νὰ σημειοῦνται καὶ ταῦτα δι' ἐνδεικτικῶν ἀριθμῶν ἢ ἄλλων σημείων. Ἐν συνεχείᾳ, προσπάθεια καταβάλλεται διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τεμαχιδίων ἄτινα θὰ προσαρμόζωνται τὸ ἓν παρὰ τὸ ἄλλο.

Ἀλλὰ συνήθως, ἓν ἢ δύο ζεύγη ἐκ τῶν ἀνευρισκομένων θραυσμάτων προσαρμόζονται, ἀλλ' ἡ προσαρμογὴ δὲν εἶναι τόσον κατάδηλος εἰς τὸν μὴ ἠ σ κ η μ έ ν ο ν ὀ φ θ α λ μ ὸ ν καὶ συνεπείᾳ ταύτης μετὰ δυσκολίας πείθεται καὶ ὁ δικαστής. Ἡ ἀτέλεια αὕτη ὅμως ὀφείλεται εἰς τὸν τ ρ ό π ο ν κατὰ τὸν ὁποῖον θ ρ α ύ ε τ α ι ἡ ὕ α λ ο ς καὶ συνήθως ὅταν ἡ γραμμὴ τῆς θραύσεως ε ἶ ν α ι ε ὐ θ ε ῖ α καὶ ἄνευ ἐμφανῶν χαρακτηριστικῶν καμπυλῶν. Ἡ κοινὴ θραῦσις τῆς ὑάλου εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐμφανὴς κατὰ τὴν ἐγκαρσίαν τομὴν αὐτῆς. Ἑκάστη ἐπιφάνεια θὰ ἔχῃ χ α ρ α κ τ η ρ ι σ τ ι κ ὰ ς ἐ γ κ α ρ σ ί α ς κ α μ π ύ λ α ς τ ο μ ὰ ς τ ὰ ς κ α λ ο υ μ έ ν α ς « π λ ε υ ρ ι κ ὰ ἴ χ ν η ».

(Συνεχίζεται)

ΤΡΕΙΣ ΩΡΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΑΝΔΡΕΑ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

Οταν πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια, τὸν Αὔγουστο τοῦ 1959, εἴχαμε τὴν εὐτυχία νὰ παραστοῦμε στὴν τελετὴ τῆς λήξεως τῆς Β' κατασκηνωτικῆς περιόδου τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, ποὺ βρίσκονται στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα, μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γράψουμε λεπτομερῶς γι' αὐτὲς σὲ τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας ποὺ κυκλοφόρησε τὸν Σεπτέμβριο.

Μὲ συγκίνησι φέρνουμε στὴ μνήμη μας τὶς εὐχάριστες ὧρες ποὺ τότε περάσαμε καὶ γι' αὐτό, ὅταν ἐφέτος λάβαμε ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν κατασκηνώσεων, Ἀστυνόμο Α' κ. Ἀθανασόπουλο, μιὰ πρόσκλησι γιὰ νὰ παραστοῦμε σὲ παρόμοια γιορτή, νοιώσαμε ἰδιαίτερη χαρά, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια θὰ βρισκόμασταν ξανὰ γιὰ λίγο σὲ ἕνα γνώριμο περιβάλλον, σὲ ἕνα ἐντελῶς δικό μας, οἰκογενειακὸ περιβάλλον.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, εὐγνώμονα στρέφουμε τὴ σκέψι μας στὸν δημιουργὸ τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων, στὸν ἀείμνηστο Ἀρχηγό μας Νικόλαο Κόκκινο. Ἐκεῖνος συνέλαβε τὴν ἰδέα καὶ ἐκεῖνος μὲ τὴ γνωστή του ὑπομονή, ἐπιμονὴ καὶ μαχητικότητα τὴν ἔκανε ζωντανὴ πραγματικότητα. Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ ζήσαμε ἀπὸ κοντὰ τὸ δημιουργικό του γενικὰ ἔργο, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά μας ποὺ ἀπήλαυσαν καὶ ἀπολαμβάνουν τὰ ἄριστα ἀποτελέσματα τῶν κατασκηνώσεων, εὐλαβικὰ μνημονεύουμε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ ὄνομά του.

Γράφαμε τότε : «Σ' αὐτὸν ποὺ εἶχε τὴ σκέψι τῆς δημιουργίας τῆς παιδικῆς κατασκηνώσεως, ὑπῆρχε καὶ καλὴ πρόθεσις καὶ ψυχικὴ διάθεσις, ἀλλὰ πρὶν ἀπ' ὅλα ὑπῆρχεν ὄρεξις γιὰ δουλειά... Πίστευε σ' ἕνα σκοπὸ καὶ μὲ τὴν προσωπική του φροντίδα ἔθεσε τὰ θεμέλια τῆς ἐπιτυχίας». Καὶ κλείναμε τὸ σχετικὸ μέρος μὲ αὐτὲς τὶς γραμμές : «Ἐμεῖς οἱ νεώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ κατώτεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, διαπιστώνοντες τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον τῶν προϊσταμένων μας καὶ ἰδία τοῦ ἡγήτορος τοῦ Σώματος, νοιώθουμε τὶς καρδιές μας νὰ πάλλουν ἀπὸ ἐνθουσιασμό, γιατί, ὅσο κι ἂν θέλουμε νὰ τὸ ἀποκρύψουμε, πιστεύουμε πὼς κάποτε θὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ συνεχίσουμε τὸ ἔργο ποὺ αὐτοὶ ἄρχισαν. Κι ὅταν στὶς σκέψεις μας πρυτανεύῃ ἡ πίστις μας καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τοὺς ἡγήτορες, ἀναμφίβολα τὸ μέλλον τῆς Ἀστυνομίας θὰ εἶναι λαμπρὸ ἀπὸ κάθε ἄποψι. Εὐχόμαστε μόνον, μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας, ὁ μελλοντικὸς ἡγήτωρ τοῦ Σώματος νὰ βαδίσῃ στὰ ἀχνάρια τοῦ σημερινοῦ μας Ἀρχηγοῦ καὶ νὰ αὐξήσῃ τὰ πεπραγμένα του, γιατὶ ἔτσι μόνο θὰ δοῦμε τὴν ἀστυνομικὴ σημαία νὰ κυματίζῃ περήφανα στὰ μεσούρανα, χωρὶς φόβο χέρι ἀνθρώπινο ποτὲ νὰ τὴν ὑποστείλῃ».

Νοιώθουμε εἰλικρινὰ ὑπερηφάνεια καὶ αἰσθήματα ψυχικῆς ἀνατάσεως νὰ κατακλύζουν τὸ Εἶναι μας, διαπιστώνοντας τὸ πόσο, ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια, οἱ σκέψεις μας ἐκεῖνες ὑπῆρξαν προφητικὲς καὶ τὸ πόσο ἐπαληθεύσαν. Γιατί, τὸ νὰ γράψουμε σήμερα τὰ ἴδια λόγια θὰ ἦταν περιττό, ἀφοῦ τὰ πράγματα καὶ τὰ ἔργα τῶν συνεχιστῶν τοῦ μακαρίτου Ἀρχηγοῦ μας ἀποδεικνύουν περίτρανα τὸ πόσο δημιουργικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ συνεχίζεται ἡ πορεία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀστυνομικῆς δραστηριότητος, παρατηρεῖται ἕνας πρωτοφανὴς ὀργασμὸς καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὑπερηφάνως μποροῦμε νὰ δηλώνουμε ἐπισήμως καὶ δημοσίως ὅτι ἔχουμε τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐτυχία νὰ ὑπηρετοῦμε σ' ἕνα τόσο δοξασμένο καὶ πολιτισμένο Σῶμα.

Πιθανὸν νὰ ἐπεκταθήκαμε λίγο στὸν πρόλογό μας, τὸ θεωρήσαμε ὅμως ἀπαραίτητο. Θελήσαμε νὰ συνδέσουμε τὸ παρελθὸν μὲ τὸ παρὸν καὶ νὰ ἀποδείξουμε, κατὰ κάποιο τρόπο, τὸ πόσο τὸ πρῶτο ἐπηρεάζει τὸ δεύτερο. Κι' ἂν ἀκόμη σὲ μερικοὺς φαινόμαστε ὅτι μιλᾶμε μὲ πάθος γιὰ τὸ Σῶμα μας, ἂς μᾶς συγχωρήσουν αὐτή μας τὴν ἀδυναμία. Ναί, μιλᾶμε καὶ θὰ μιλᾶμε μὲ πάθος, γιατὶ ἀγαπήσαμε καὶ ἀγαποῦμε τὸ Σῶμα ποὺ ὑπηρετοῦμε, σὰν κάτι τὸ ξεχωριστὸ στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀγαπᾶμε μὲ πάθος, γι' αὐτὸ εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὴν μελλοντική του προκοπή.

Καὶ τώρα, ὅλοι ἐσεῖς ποὺ διαβάζετε αὐτὲς τὶς φτωχικὲς γραμμές, ἀστυνομικοὶ καὶ μή, ἐλᾶτε μαζί μας, πᾶμε στὸν "Αγιο 'Ανδρέα, ἐκεῖ ποὺ μιὰ παιδικὴ κυψέλη περιμένει νὰ βρεθοῦμε γιὰ λίγο κοντά της, νὰ πάρουμε μέρος στὴ γιορτή της.

***

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 5-9-1964, ἀφοῦ ἐπιβιβασθήκαμε τῶν λεωφορείων τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδιευθύνσεως, ποὺ εἶχαν διατεθῆ γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν προσκεκλημένων στὴ γιορτὴ γονέων, φίλων καὶ συγγενῶν, ξεκινήσαμε, γύρω στὶς 17.45', καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ περίπου ὥρα φθάσαμε ἔξω ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς κατασκηνώσεως. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, δύο εὐσταλεῖς φουστανελλοφόροι κατασκηνωταὶ μᾶς ὑποδέχθηκαν ἐγκάρδια καὶ μᾶς καθωδήγησαν στὸν εἰδικὸ χῶρο τῆς γιορτῆς. Ὑποβάλαμε τὰ σέβη μας στὸν ἀρχηγὸ τῆς κατασκηνώσεως, ποὺ, παρὰ τὸ πρόσφατο πένθος του (πέθανε τὴν προηγουμένη ὁ ἀδελφός του), πηγαινοερχόταν καὶ φρόντιζε γιὰ τὴν ρύθμισι καὶ τῆς πιὸ μικρῆς λεπτομερείας. Χαιρετίσαμε τὸν φίλτατο ὑγειονομικὸ ἀξιωματικὸ 'Αστυνόμο Α' κ. 'Αναγνωστάκην, ποὺ ὁλόκληρο τὸ καλοκαίρι παρέμεινε στὶς κατασκηνώσεις παρέχοντας τὶς ἐπιστημονικές του γνώσεις, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐγένεια καὶ καταδεκτικότητα, καὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι κατέλαβον τὶς θέσεις τους, ἐμεῖς, ἀπὸ δημοσιογραφικὸ καθῆκον, κάναμε μιὰ βόλτα σ' ὅλη τὴν περιφραγμένη ἔκτασι τῆς κατασκηνώσεως γιὰ νὰ δοῦμε μὲ τὰ μάτια μας τὶς προόδους ποὺ σημειώθηκαν ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

***

Ὁ ἥλιος γέρνει πρὸς τὴ δύσι του, χρυσώνοντας μὲ τὶς τελευταῖες του ἀκτῖνες τὸν ὁρίζοντα. Μολονότι ἕνας πυρετὸς προετοιμασίας κατέχει ὅλους, καθὼς μικροὶ καὶ μεγάλοι ρίχνουν τὶς τελευταῖες ματιὲς καὶ παίρνουν τὶς στερνὲς συμβουλές, νοιώθεις νὰ συγκεντρώνεται τὸ πνεῦμα σου καὶ νὰ σκιρτᾶ ἡ καρδιά σου. Μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς τρανῆς πολιτείας, βρίσκεις ἐδῶ μιὰ ἁπαλὴ ψυχικὴ γαλήνη, καθὼς τριγυρνᾶς κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα καὶ ἐξετάζεις τὸν ὅλο χῶρο μὲ τὶς φρεσκοβαμμένες ἐγκαταστάσεις του. Λίγο πιὸ κάτω τὸ κῦμα τῆς θάλασσας, καθὼς κτυπάει ἀφρισμένο στὴν ἀκτή, δίνει τὴν ἐντύπωσι συμφωνικῆς συναυλίας, ποὺ τὴν συνοδεύουν παιχνιδιάρικα καὶ ἁρμονικὰ οἱ φωνὲς τῶν μικρῶν παιδιῶν τῆς κατασκηνώσεως. Ψηλὰ στὸν οὐράνιο θόλο κάποιο ἀστέρι πρόβαλε, καθὼς τὰ φῶτα τῆς κατασκηνώσεως ἄναψαν.

Σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν χῶρο, τῶν 18 περίπου στρεμμάτων, κάθε χρόνο τὰ παιδιὰ τῶν ἀστυνομικῶν περνοῦν, κατὰ περιόδους, τρεῖς ἑβδομάδες χαρᾶς καὶ κεφιοῦ, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι καὶ παιδαγωγικὴ φροντίδα εἰδικῶς ἐπιλεγμένου προσωπικοῦ. Αὐτὸς ἐδῶ ὁ χῶρος πληροῖ σχεδὸν ἀπόλυτα τοὺς ὅρους μιᾶς συγχρονισμένης κατασκηνωτικῆς ἐγκαταστάσεως. Θὰ πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ λειτουργία τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων ἐλέγχεται καὶ παρακολουθεῖται ἀπὸ τὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες τοῦ Ὑπουργείου 'Εσωτερικῶν καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας.

Ἔχει ἀνάγκη ἑνὸς τέτοιου ὑγιεινοῦ περιβάλλοντος τὸ παιδί. Ἡ ψυχή του ἐδῶ ἀποτοξινώνεται, γεμίζει ἀπὸ χαρωπὲς εἰκόνες, ἀποκαθίσταται ἡ κλονισμένη ὑγεία

του, πλουτίζεται μὲ ὡραῖα ἠθικά, κοινωνικὰ καὶ ἐθνικὰ συναισθήματα ὁ ἐσωτερικός του κόσμος. Σφυρηλατεῖται ὁ χαρακτήρας, καλλιεργεῖται ἡ φιλία, ἡ συνεργασία, ἡ ἔννοια τῆς εὐθύνης καὶ τῆς ὁμαδικῆς καὶ ἀτομικῆς τάξεως. Ἐδῶ τὸ παιδὶ ἀναπτύσσει τὸν αὐτοσεβασμὸ καὶ ἐλαττώνει τὶς ἐγωιστικὲς τάσεις. Ἐξάπτεται ἡ φιλοτιμία καὶ πρωταγωνιστοῦν ἡ ἅμιλλα καὶ ἡ ἀλληλοβοήθεια. Ἡ θέλησις, αὐτὸ τὸ ἀτίθασσο πρᾶγμα, λυγίζει καὶ μαθαίνει νὰ ὑπακούῃ.

Περισσότερα ἀπὸ ἄλλοτε τὰ κτίρια καὶ οἱ σκηνὲς καὶ ὅλα λουσμένα στὴν τάξι καὶ τὴν καθαριότητα, ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. Τὸ ἡμερήσιο πρόγραμμα, ποὺ τὸ διαβάζει κανεὶς καθὼς εἶναι ἀνηρτημένο σὲ μιὰ πινακίδα, εἶναι μελετημένο ἀπὸ κάθε πλευρὰ καὶ παρέχει τὴν εὐχέρεια στὸν μικρὸ κατασκηνωτὴ νὰ ἀποκτήσῃ μιὰ κοινωνικὴ ὀντότητα. Κάτω ἀπὸ τὸ πρόγραμμα διαβάσαμε καὶ τὸ μενοῦ τῆς ἡμέρας. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σᾶς τὸ μεταφέρουμε : Πρωινό : γάλα - κακάο - μαρμελάδα. Γεῦμα : μακαρόνια - κιμᾶς - τυρὸς - καρπούζι - καταΐφι. Δεῖπνον : παϊδάκια - ρύζι βουτύρου - φροῦτο.

Δὲν νομίζω ὅτι χρειάζεται καμμιὰ κριτική, ἁπλούστατα ἕνα θερμὸ εὐχαριστῶ σ' ὅλους ἐκείνους, ποὺ μὲ τὴν ἠθικὴ ἢ ὑλικὴ συμπαράστασί τους ἐνισχύουν τὶς παιδικὲς κατασκηνώσεις.

***

Γύρω στὶς 18.50' βλέπουμε ἀπὸ μακρυὰ νὰ προσέρχεται ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Εὐάγγελος Ἀναστασίου, τὸν ὁποῖον καὶ συνοδεύει στὴν θέσι του ὁ κ. Ἀθανασόπουλος. Ἡ ὥρα τῆς ἐνάρξεως τῆς γιορτῆς πλησιάζει. Καιρὸς νὰ γυρίσουμε στὴ θέσι μας, τὴν ὁποία ὅμως γρήγορα ἀλλάξαμε, λόγω ψύχους, καὶ πήραμε ἄλλη, κοντὰ στὶς μικροφωνικὲς ἐγκαταστάσεις, ὅπου καὶ νοιώθαμε πιὸ ἄνετα. Τὰ πάντα εἶναι ἕτοιμα.

Στὸ μικρόφωνο πλησιάζει κάποιος νεαρός. Εἶναι ὁ κομπὲρ τῆς βραδυᾶς καὶ καθὼς πληροφορούμεθα εἶναι γυιὸς τέως ἀστυνομικοῦ. Ὀνομάζεται Καραμπᾶς καὶ ἐκτελεῖ χρέη ὑπαρχηγοῦ τῆς κατασκηνώσεως. Μὲ ἁπλᾶ καὶ ἔμμετρα λόγια μᾶς καλωσορίζει. Γύρω ἀπὸ τὴ σημαία καθ' ὁμάδες τὰ παιδιὰ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ὁμαδάρχες καὶ κοινοτάρχες των, εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὴν ὑποστολή. Ἡ ἐξαίρετη Φιλαρμονικὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ ἀρχιμουσικοῦ μας Ὑπαστυνόμου Α' κ. Μπουκουβάλα, παιανίζει τὸ γνωστὸ θούριο τῆς ὑποστολῆς. Μετὰ τὴν ὑποστολή, καὶ ἐνῶ προπορεύονται ἕξη φουστανελλοφόροι κρατώντας τὴν σημαία καὶ ἀκολουθοῦν δυὸ κοπέλλες ντυμένες μὲ παλαιὲς ἑλληνικὲς ἐνδυμασίες, ἀρχίζει ἡ παρέλασις. Καθὼς χειροκροτοῦμε ζωηρὰ τὰ παιδιά μας, ποὺ παρελαύνουν μπροστά μας καμαρωτὰ καὶ μὲ τὸ βλέμμα σπινθηροβόλο, νοιώθουμε ἰ-

Κυρίαι τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, ὁ κ. Ἀναστασίου, ὁ κ. Ἀθανασόπουλος κ.ἄ. παρακολουθοῦν τὴν τελετήν.

διαίτερη χαρά, γιατὶ διαβλέπουμε σ' αὐτὰ τοὺς συνεχιστὰς τῆς τρισένδοξης ἑλληνικῆς κληρονομιᾶς.

'Ακολουθεῖ τὸ τραγούδι «νὰ ἡ ζωὴ ποὺ δὲν τὴ νοιώθει ὅποιος δὲν ἔζησε μαζί μας» καὶ μετὰ πάλιν ὁ κ. Καραμπᾶς, μὲ μιὰ πολὺ ἐπιτυχημένη ἐμμετρη σάτιρα, παρουσιάζει τὸ προσωπικὸ τῆς κατασκηνώσεως. Καὶ ἀφοῦ μεσολαβεῖ καὶ πάλιν ἕνα τραγούδι, στὸ μικρόφωνο τώρα ὁ κοινοτάρχης κ. Κορκόντζελος ἀπευθύνει μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς εὐχαριστήρια λόγια :

«. . . Μέσα σ' αὐτὸ τὸ εἰδυλλιακὸ τοπίο, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ πλάϊ στὴ θάλασσα, μὲ τροφοδότη τὸν γνήσιο ἀγέρα τῆς φύσεως, ἤλθαν τὰ παιδιά σας νὰ περάσουν ἕνα ὡραῖο καὶ ἀποδοτικὸ εἰκοσαήμερο. Καὶ πέρασαν καλά, πλαισιωμένα ἀπὸ ἠθικὰ στελέχη μὲ βάσεις ἀτράνταχτες καὶ πολλὴ ἀγάπη γιὰ τὸ παιδί, γιὰ τὸν βλαστὸ τῆς μεγάλης μας οἰκογενείας ποὺ λέγεται 'Αστυνομία τῶν Πόλεων καὶ καθοδηγούμενα ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο μὲ παιδαγωγικὴ μόρφωσι, κατασκηνωτικὴ πεῖρα καὶ νεανικὴ καρδιά, ἔζησαν τὶς λίγες αὐτὲς ἡμέρες ἐδῶ κοντά μας. Αἰσθάνθηκαν νὰ τὰ πλημμυρίζη ὁ πατριωτισμός, ἔννοιωσαν νὰ φουντώνη μέσα τους ἡ φλόγα τῶν ὑψηλῶν εὐγενῶν ἰδανικῶν, ἔζησαν σ' ἕνα περιβάλλον καθαρὰ ἑλληνικό. . .

. . . Βαθειὰ συγκινημένος ἀπευθύνω σ' ὅλους σας ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ, γιατὶ παρευρεθήκατε στὴν ἀποχαιρετιστήρια αὐτὴ τελετή μας. Καὶ σὲ σᾶς ἀγαπητά μας ἀπαιδιά, ἀπευθύνω ἐκ βάθους καρδίας ἕνα μεγάλο «ἀντίο», ἐνῶ συγχρόνως ψιθυρίζω ὅτι «ποτὲ δὲν χωριζόμαστε γιὰ πάντα παιδιά, μὰ θὰ ξαναβλεπόμαστε ἀδέλφια μου συχνά. . .»

Καὶ πάλιν τὸ «τραγούδι τῆς χαρᾶς» καὶ μετὰ ὁ καθιερωμένος σὲ τέτοιες περιστάσεις λόγος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κατασκηνώσεως. Μιλώντας ὁ κ. 'Αθανασόπουλος, εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς :

«Κύριε Διευθυντά, 'Αξιότιμοι Κυρίαι καὶ κύριοι.

'Επὶ τῇ λήξει τῆς ἐφετεινῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου θὰ τελεσθῇ ὑπὸ τῶν ἀρρένων στελεχῶν καὶ κατασκηνωτῶν ἀποχαιρετιστήριος ἑορτὴ ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἰωνία 'Ελλάς». 'Ο τίτλος τοῦ ἔργου ἔχει ληφθῇ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Αἰωνίας 'Ελλάδος, ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Τὸ ἔργον ὠνομάσθη «Αἰωνία 'Ελλὰς» καὶ ἡ φλόγα ποὺ θὰ καίη κατὰ τὴν διάρκειαν ἐκτελέσεως τούτου, συμβολίζει τὴν ἱερὰν φλόγα τοῦ πόθου διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος μας.

'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ ἀπευθύνω εἰς ὅλους ὑμᾶς ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν καὶ ἀπείρους εὐχαριστίας ἐξ ὅλων τῶν μελῶν τῆς κατασκηνώσεως διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν ἐκάματε νὰ προσέλθητε καὶ νὰ παραστῆτε εἰς τὴν σημερινήν μας ἀποχαιρετιστήριον τελετήν.

. . . Ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ εἴπω ἐκ τῆς θέσεως ταύτης, μὲ δύο λόγια μόνον, ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἔργον τῆς κατασκηνώσεως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1959 μέχρι σήμερον.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Α.Α. Πόλεων καὶ τὴν συμπαράστασιν τῶν 'Υπουργείων 'Εσωτερικῶν καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας, λειτουργεῖ πρὸ ἓξ ἐτῶν εἰς "Αγιον 'Ανδρέαν 'Αττικῆς Κατασκήνωσις Παιδικὴ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Παιδικὴ Κατασκήνωσις 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων».

. . . Τὸ ἔτος 1959 καθ' ὃ ἐλειτούργησε τὸ πρῶτον εἰς "Αγιον 'Ανδρέαν ἡ κατασκήνωσίς μας προσῆλθον 333 παιδιά. Τὸ ἔτος 1960, 424, τὸ ἔτος 1961, 417, κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1962, 1963 καὶ μέχρι τοῦ λήγοντος ἔτους 1964, προσῆλθον καθ' ἕκαστον ἔτος πλέον τῶν 500 παιδιῶν.

. . . 'Η βελτιωμένη κατ' ἔτος ἐν τῷ περιωρισμένῳ τούτῳ χώρῳ διαβίωσις παιδιῶν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, ηὔξησε τὴν προσέλευσιν καὶ τὴν σταθεροποίησιν τῶν παραθεριζόντων παιδιῶν, δεῖγμα ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τῶν γονέων πρὸς τὴν κατασκήνωσιν.

... Ἡ σημερινή μας ἑορτὴ δὲν ἔχει σκοπὸν ἐπιδείξεως, ἀλλὰ παρουσιάσεως τῆς ἐργασίας τῆς κατασκηνώσεως εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς. Θὰ διαπιστώσητε ὅτι ἡ κατασκήνωσίς μας εἶναι πρότυπον εὐρυθμίας, τάξεως καὶ εὐπρεπείας. Ἀποφεύγει τὴν ὑπερκόπωσιν, προλαμβάνει τὴν ἀνίαν καὶ τὰς παρεκτροπὰς τῶν παιδιῶν.

... Δημιουργὸς καὶ ἀφηγητὴς τοῦ ὅλου ἔργου τυγχάνει ὁ παλαιὸς σκηνοθέτης, διπλωματοῦχος τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καὶ ἱδρυτὴς τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς κατὰ τὰ ἔτη 1953 - 54 κ. Στέφανος Νικολαΐδης, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχον τὴν εὐτυχίαν, ὡς διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Λέσχης Πειραιῶς νὰ συνεργασθῶ καὶ παλαιότερον... Οὗτος, ἐπανασυνδέσας τὴν παλαιὰν φιλίαν καὶ συνεργασίαν, ἐνδιεφέρθη ὡς πραγματικὸς φίλος τῆς Ἀστυνομίας νὰ βοηθήσῃ τὸ ἔργον τῆς κατασκηνώσεως εἰς τὸν ψυχαγωγικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν τομέα.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ εὐχαριστήσω καὶ δημοσίως τὸ κ. Νικολαΐδην καὶ νὰ παρακαλέσω τοῦτον ὅπως ἐξακολουθήσῃ νὰ παρέχῃ τὴν βοήθειάν του καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς κατασκηνώσεως, ἐὰν ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν καὶ τοῦ Α. Α. Πόλεων ἤθελον υἱοθετήσει τὴν ἀποψίν μας, δημιουργίας δηλαδὴ Παιδικοῦ Θεάτρου μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῶν Ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

... Ἐπίσης εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ εὐχαριστήσω ἐγκαρδίως ἐκ τῆς θέσεως ταύτης καὶ πάντα ὅστις καθ' οἱονδήποτε τρόπον συνετέλεσε καὶ ἐβοήθησεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πολυσχιδοῦς καὶ πολυπλόκου ἔργου ἀρτίας λειτουργίας τῆς Παιδικῆς Κατασκηνώσεως.

... Εἰς τοὺς ἀπερχομένους δὲ κατασκηνωτὰς καὶ στελέχη αὐτῶν νὰ συστήσω ὑπακοήν, πειθαρχίαν, μελέτην καὶ νὰ τοὺς εὐχηθῶ ἐγκαρδίως ὑγείαν, χαράν, πρόοδον. Ζήτω ἡ Ἑλλάς».

Μετὰ τὸν λόγο τοῦ κ. Ἀθανασοπούλου, ποὺ ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα, στὸ μικρόφωνο πλησίασε ὁ κ. Ἀναστασίου, ὁ ὁποῖος μὲ ἁπλᾶ, ἀλλὰ γεμᾶτα ἐθνικὸ παλμὸ λόγια, ἀφοῦ συνεχάρη τὸ προσωπικὸ τῆς κατασκηνώσεως, ἀπηύθυνε μερικὲς ὑποθῆκες πρὸς τὰ παιδιὰ μὲ τόση ζωντανὴ παραστατικότητα ποὺ προεκάλεσε τὰ θερμὰ χειροκροτήματα ὅλων. Καὶ μὲ τὸ λόγο τοῦ κ. Ἀναστασίου ἔκλεισε τὸ πρῶτο μέρος τῆς γιορτῆς.

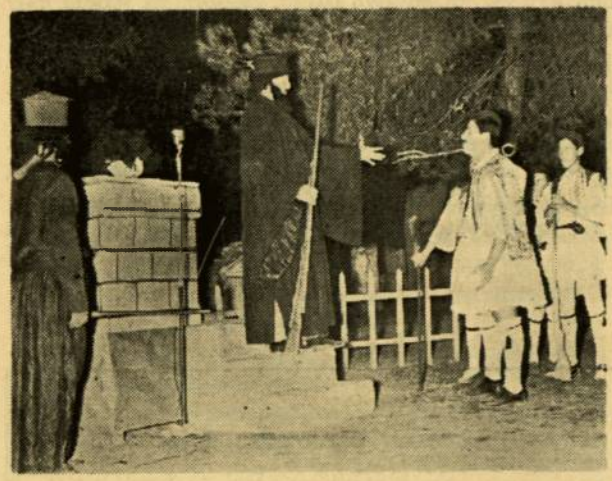
***

Γιὰ τὸ δεύτερο μέρος ποὺ περιελάμβανε τὸ σκὲτς «Αἰωνία Ἑλλάς», θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ γράψῃ ὁλόκληρες σελίδες, ἂν ἀποτολμοῦσε νὰ ἀναλύσῃ ἕνα πρὸς ἕνα τὰ μέρη τοῦ ὡραιοτάτου καὶ λίαν διδακτικοῦ σκέτς. Θεωροῦμε σκόπιμο ὅμως νὰ ποῦμε μόνο δυὸ λόγια κατατοπιστικά. Τὸ σκὲτς «Αἰωνία Ἑλλὰς» περιελάμβανε μὲ κείμενα, πρόσωπα, γεγονότα καὶ χοροὺς μιὰ σύντομη ἱστορικὴ ἀναδρομὴ στὸ παρελθὸν τῆς πατρίδος μας, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι καὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ζωντάνεψε γιὰ μιὰ περίπου ὥρα ὀρθόστητη μπροστά μας ἡ αἰωνία ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ λεβεντιά. Ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἀνταμωμένη μὲ τὴν προεπαναστατικὴ τοῦ 1821. Μιλτιάδης καὶ Μαραθών, Παπαφλέσας καὶ Μανιάκι. Κι' ἄστραψε μπροστά μας τὸ ἀθάνατο μεγαλεῖο τῆς φυλῆς μας. Κι' ἀκούσθηκαν ἀπόηχα στὰ γύρω βουνὰ τὸ «νενικήκαμεν» τοῦ Μαραθωνοδρόμου καὶ τὸ «Ἐδῶ θὰ πεθάνουμε ὅλοι γιὰ νὰ βλαστήσῃ ἡ νέα Ἑλλάς, τὴν ὁποίαν θὰ χαροῦν τὰ παιδιά μας» τοῦ Παπαφλέσα στὸ Μανιάκι. Θέριεψε στὴν ψυχή μας τὸ ἀθάνατο ἑλληνικὸ πνεῦμα πού, ἀσυλλόγιστα κάποτε, ἀψηφώντας ἀριθμοὺς καὶ μέσα τῶν ἀντιπάλων, διάλεξε καὶ διαλέγει τὸν δύσκολο δρόμο τοῦ ἀνίσου ἀγῶνος καὶ κατήγαγε καὶ καταγάγει θριάμβους, γιατὶ ἀγωνιζόταν καὶ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ ὡραιότερο ἰδανικὸ τῶν ἀνθρώπων, τὴν Ἐλευθερία.

Σὰν κινηματογραφικὴ ταινία πέρασαν μπροστά μας ὁ «Χρυσοῦς Αἰὼν» τοῦ Περικλέους, τὰ κατορθώματα τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων, ἡ 'Ελλὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ κρυφοῦ σχολείου καὶ τῶν προετοιμασιῶν γιὰ τὴ μεγάλη μέρα τοῦ ξεσηκωμοῦ, ἡ 'Ελλὰς τοῦ 1821. Ρίγη συγκινήσεως κατέκλυσαν τὶς ψυχές μας, ὄχι γιατὶ θέλουμε νὰ ἀναπαυώμαστε πάνω στὰ κλέη τῶν προγόνων μας, ἀλλὰ γιατὶ εἴδαμε μπροστά μας τοὺς ἴδιους τοὺς ἑαυτούς μας, τὴν ἴδια ψυχοσύνθεσι, τὴν ἴδια παλληκαριὰ ποὺ δημιούργησε τὴ Μεγάλη 'Ελλάδα τοῦ 1912 - 1913, τὸ θαῦμα τοῦ 1940, καὶ τὸ Γράμμο. Τὴν ἴδια δύναμι ποὺ σὰν «τὴν σπίθα κρυμμένη στὴ στάχτη», εἶναι ἑτοίμη νὰ γίνη πυρκαϊὰ λεβεντιᾶς καὶ αὐτοθυσίας, σὰν κάποτε προαιώνιοι. . . φίλοι μας τὸ θελήσουν. Δὲν μᾶς ἐπτόησαν οἱ μυριάδες τῶν Περσῶν καὶ τῶν ἄλλων παλαιῶν ἐχθρῶν τῆς φυλῆς μας. Δὲν μᾶς ἐπτόησαν τὰ τετρακόσια χρόνια σκλαβιᾶς στὸν τουρκικὸ ζυγό, ὅπως δὲν μᾶς πτοοῦν κι οὔτε ποτὲ θὰ μᾶς πτοήσουν οἱ ὁποιεσδήποτε αὐθάδεις ἀπειλές, ἀπ' ὅπου κι' ἂν αὐτὲς προέρχονται. Κρατᾶμε ψηλὰ τὴ σημαία ποὺ καθηγιάσθηκε μὲ τὸ αἷμα τῶν προγόνων μας καὶ μαζί της θὰ πεθάνουμε ἀγκαλιασμένοι. Τοῦ "Ελληνος ἡ ψυχὴ ζυγὸ καὶ ἀπειλὲς δὲν ὑποφέρει 'Αγωνίζεται, θυσιάζεται καὶ νικάει.

Μικροὶ κατασκηνωταί, φέροντες ἀρχαίαν ἐνδυμασίαν καὶ πανοπλίαν, ζωντανεύουν τὴν «Αἰωνία 'Ελλάδα», εἰς τὸ ὁμώνυμον σκέτς.

'Ο Παπαφλέσας, ὁ ἥρως τοῦ Μανιακίου, συνομιλεῖ μὲ τοὺς συμπολεμιστάς του.

Δὲν φταῖμε ἐμεῖς γιὰ τὴν γνήσια αὐτή μας ἑλληνικὴ παρόρμησι. Φταίει ἴσως ὁ σκηνοθέτης κ. Νικολαΐδης κι' ἀκόμη οἱ σημερινοὶ ἀγῶνες μας γιὰ τὸ δίκιο τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων, ποὺ μᾶς παρέσυραν στὸ ψυχικὸ αὐτὸ ξέσπασμα, ποὺ ἀδίστακτα πιστεύουμε ἐξωτερικεύει τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο κάθε γνησίου "Ελληνος. 'Εκφράζουμε τὴν βαθειά μας εὐγνωμοσύνη στὸν κ. Νικολαΐδη ποὺ μὲ τὸ ἄρτια καθ' ὅλα σκέτς του μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναβαπτισθοῦμε στὴν μεγάλη μας ἐθνικὴ κολυμβήθρα καὶ νὰ φωνάξουμε στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης σὲ ἐχθροὺς καὶ φίλους : 'Η 'Ελλὰς θὰ ζήση.

'Η ὅλη ἀποχαιρετιστήριος γιορτὴ ἔκλεισε μὲ τὴν ἀπονομὴ βραβείων καὶ ἐπαίνων στοὺς ὁμαδάρχες καὶ κοινοτάρχες, καὶ τέλος μὲ τὸν 'Εθνικὸ "Υμνο. Τὸ κατὰ πόσον ὑπῆρξεν ἐπιτυχὴς ἡ ὅλη γιορτή, μάρτυρες μας ἀψευδεῖς οἱ ἀναγνῶστες ποὺ τὴν παρηκολούθησαν.

***

Πρὶν κλείσουμε αὐτή μας τὴν καμπάνια θεωροῦμε ἀναγκαῖο, ἀφοῦ συγχαροῦμε τὸν κ. 'Αθανασόπουλο, τοὺς συνεργάτες του καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Παρασκευᾶ γιὰ τὶς μικροφωνικές τους ἐγκαταστάσεις, νὰ σᾶς παρουσιάσουμε τὰ στελέχη καὶ τὸ ἀστυνομικὸ προσωπικὸ τῆς κατασκηνώσεως. Στελέχη : Μουτσάκης, Ρουσάκης, 'Αποστολάκης, 'Αράπης, Νικολινάκος, Σταματίου Κ. Παπαγιάννης, 'Αναγνωστόπουλος, 'Αναγνωστόπουλος, Γ. Ντίνα Ζαχαρίου καὶ Λίτσα Παπακωνσταντίνου. 'Αστυνομικὸ προσωπικό : 'Αστυνόμος Α' κ. 'Αθανασόπουλος, 'Αστυνόμος Α' - ἰατρὸς κ. 'Αναγνωστάκης, 'Ανθυπαστυνόμος κ. Μπερδούσης καὶ 'Αστυφύλακες κ.κ. Κωνσταντέλλος, 'Ηλιάκης, Χαριλάου, Σερέτης, Τσελέπης καὶ Σπανός.

Στὴ γιορτὴ παρέστησαν οἱ κυρίες τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς Δαρδανοῦ, Δαυίδ, καὶ Παπατέστα, οἱ 'Αστυνόμοι Α' κ.κ. 'Αναγνωστόπουλος καὶ Δημακόπουλος, οἱ 'Αστυνόμοι Β' κ.κ. Καλτσᾶς Π. καὶ Τσαπατσάρης καὶ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι. 'Εδῶ θεωροῦμε σκόπιμο νὰ σημειώσουμε ὅτι ἐφέτος φιλοξενήθηκαν στὶς κατασκηνώσεις συνολικῶς 565 παιδιά, ἤτοι : Α' περίοδος (μικτὴ) 220, β' περίοδος (κοριτσιῶν) 197 καὶ γ' περίοδος (ἀγοριῶν) 148. Χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ περιαυτολογήσουμε, εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητο ὅτι ἡ Παιδικὴ Κατασκήνωσις τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας προκαλεῖ τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ τὰ κολακευτικὰ σχόλια τῶν ἁρμοδίων, καθὼς καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν γύρω κατασκηνώσεων, ποὺ σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις παρίστανται καὶ ἐκφράζονται μὲ ἐνθουσιασμό, τόσο γιὰ τὴν ἀρτία ὀργάνωσι τῆς κατασκηνώσεως, ὅσο καὶ γιὰ τὸ ἔμψυχο ὑλικό, δηλαδὴ τὰ παιδιὰ τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ διακρίνονται γιὰ τὸ ἦθος, τὸν χαρακτῆρα, τὴν πειθαρχία καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὴν ἐπιμέλειά τους.

Καὶ τώρα μιὰ στερνὴ εὐχὴ στοὺς μικροὺς κατασκηνωτάς.

Κλεῖστε μέσα στὴν ψυχή σας τὴν 'Ελλάδα, ποὺ εἴδαμε ζωντανεμένη στὸ σκὲτς ποὺ παρακολουθήσατε, καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ὁποίου τόσο συμβάλατε, καὶ θὰ νοιώσετε τὸ πόσο τιμητικὸ εἶναι νὰ γεννηθῇ κανεὶς "Ελλην. Θὰ αἰσθανθῆτε νὰ φουντώνῃ μέσα σας κάθε εἴδους μεγαλεῖο. Σὲ σᾶς στηρίζουμε τὶς ἐλπίδες μας. Πιστεύουμε πὼς θὰ δικαιώσετε τὶς προβλέψεις μας. Καλὸ χειμώνα καὶ καλὴ ὑγεία καὶ προκοπή.

Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Γράμμα καὶ ἀπάντησις

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΜΗΝΑ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ**

Ἡ ζωὴ τῆς πόλεως κυλᾶ πάντα μὲ τὸν γνωστὸ ρυθμός της...

Ὁ «Γρηγόρης» διαδέχεται τὸν «Σταμάτη», τ' αὐτοκίνητα κατακλύζουν μεγάλους καὶ μικρούς δρόμους, ὁ κόσμος μὲ τὶς ἔγνοιές του κυκλοφορεῖ στὰ πεζοδρόμια καὶ στὶς διαβάσεις, καὶ οἱ ἐφημεριδοπῶλες διαλαλοῦν, μ' ἐντυπωσιακὲς φωνές, τὶς τελευταῖες εἰδήσεις.

Ὁ Ἀστυφύλακας τῆς «ἀλλαγῆς» 10—14, τελειώνοντας τὴν περιπολία του σ' αὐτοὺς τοὺς βουερούς δρόμους, ἐπιστρέφει στὸ Τμῆμα, κι' ἐκεῖ σοβαρός, δίδει στὸν Ἀξιωματικὸ ἐπιθεωρήσεως τὴν ἀναφορά του. Ἡ «ὑπηρεσία» του γιὰ τώρα ἐτελείωσε.

Στὸ Τμῆμα, στὴ γνωστὴ θέσι τῆς ἀλληλογραφίας, ἀνάμεσα στ' ἄλλα γράμματα, βρίσκει καὶ τὸ δικό του. Εἶναι ἀπὸ τὸν πατέρα του. Παίρνοντάς το λοιπὸν ἀνεβαίνει μὲ χαρὰ στὸ δωμάτιό του κι' ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ τραπεζάκι του, τὸ ἀνοίγει μὲ προσοχὴ καὶ ἀρχίζει νὰ διαβάζῃ.

«Δροσοπηγή, 29 Αὐγούστου 1964.

Παιδί μου... Ἐγώ, ἡ μητέρα σου καὶ τ' ἀδέλφια σου, σὲ φιλοῦμε καὶ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ σ' ἔχη καλά, ὅπως,—μεγάλο τ' ὄνομά του,—ἔχει καὶ μᾶς ἐδῶ.

Προχθὲς ἐλάβαμε τὸ γράμμα σου καὶ τὰ χρήματα ποὺ μᾶς ἔστειλες, καὶ σοῦ στέλνουμε τὴν εὐχή μας. Δὲν θέλουμε ὅμως παιδί μου νὰ μᾶς στέλνῃς λεπτά. Ἐμεῖς ἐδῶ τὰ κουτσοπερνᾶμε μὲ τὰ κτηματάκια καὶ μὲ τὴ σύνταξι. Νὰ κοιτάξῃς τὸν ἑαυτό σου. Νὰ πάρῃς ὅλα τὰ πράγματα ποὺ χρειάζονται στὸν ἄνθρωπο. Ροῦχα, παπούτσια, βιβλία, καί, μὲ τὴν οἰκονομία σου, νὰ προσπαθήσῃς νὰ πάρῃς κανένα οἰκοπεδάκι στὰ προάστια. Ἂν δὲ θέλῃς αὐτό, τότε νὰ βάζῃς κάτι στὴν ἄκρη, στὸ Ταμιευτήριο. Γιὰ τὸ καλό σου παιδί μου.

Ἐγώ, ἕνα ζητῶ ἀπὸ σένα. Ν' ἀκοῦς τὶς συμβουλές μου καὶ νὰ μοῦ ἀπαντᾶς σὲ ὅ,τι σοῦ γράφω, μὲ λεπτομέρειες. Θέλω νὰ βλέπω τώρα ποὺ ἀνδρώθηκες, πῶς ἀντιμετωπίζεις τὴ ζωή, καὶ πῶς δουλεύει τὸ μυαλό σου. Γιατὶ σὰν κλείσω τὰ μάτια μου, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός μου, θέλω νὰ εἶμαι ἥσυχος γιὰ σένα.

Νὰ προσέχῃς παιδί μου τὴ δουλειά σου, γιατὶ δὲν εἶναι σὰν τὶς ἄλλες τοῦ κόσμου. Θέλει σύνεσι καὶ φρόνησι. Νὰ σέβεσαι τοὺς ἀνωτέρους σου. Ἐκεῖνοι θὰ εἶναι μεγαλύτεροι ἀπὸ σένα, ἀλλὰ πάλι κι' ἂν δὲν εἶναι ἀφοῦ πῆραν προαγωγὴ θὰ πῆ πὼς εἶχαν τὴν ἀξία τους. Νὰ προσπαθῇς νὰ φέρεσαι στὸν κόσμο μὲ τὸ καλό. Πάντα μὲ τὸ καλὸ παιδί μου, ἀλλὰ καὶ νὰ προστατεύῃς μὲ σταθερότητα τὸ κοινὸ ἀπὸ τοὺς παρανόμους.

Αὐτὰ βέβαια θὰ σᾶς τὰ λὲν οἱ προϊστάμενοί σας, μὰ κακὸ δὲν εἶναι νὰ στὰ γράφῃ καὶ ὁ πατέρας σου.

Δὲν μοῦ ἔγραψες ὅμως ἔδωσες ἐξετάσεις; Τὶ ἔκαμες; Πρέπει παιδί μου νὰ μὴ μένῃς στάσιμος. Νὰ προχωρῇς. Νὰ προοδεύῃς. Ν' ἀνοίγῃς δρόμους γιὰ τὸν ἑαυτό σου, γιὰ τ' αὐριανὰ παιδιά σου, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Θὰ χαροῦμε πολὺ ἂν μᾶς γράψῃς ὅτι ἐπέτυχες στὴ Σχολή, ἀλλὰ κι' ἂν δὲν τὰ κατάφερες μὴν ἀπογοητεύεσαι. Νὰ ξαναδώσῃς ἐξετάσεις.

Γράψε μας πῶς πῆγαν τὸ καλοκαίρι τὰ μπάνια. Ἔκανες κανένα; Ἐδῶ πάρα κάτω, ὅπως ξέρῃς, ἡ θάλασσά μας εἶναι γαλανή, βαθειά, καὶ καθαρή. Δὲν ἔχει φανεῖ ἀκόμα σκυλόψαρο, καὶ τὰ «μαγιό», ὅπως τὰ λένε, εἶναι μὲ μπόλικο πανὶ ἀκόμη.

Τῆς Παναγίας εἴχαμε ἐδῶ καλὸ πανηγύρι. Ὁ ἀδελφός σου μὲ τοὺς φίλους του,

ποὺ φεύγουν γιὰ στρατιῶτες, γλέντησαν καλά. Ἐδῶ παιδί μου θέλω νὰ σοῦ γράψω τὶς σκέψεις μου γιὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσης.

Στὸ πανηγύρι ἦταν καὶ δυὸ τρεῖς παραθερισταὶ στὴν ἡλικία τοῦ ἀδελφοῦ σου. Αὐτοὶ εἶχαν μαζί τους ἕνα βαλιτσάκι, καὶ ἀφοῦ πῆγαν λιγάκι παράμερα γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦν τὰ δικά μας «ὄργανα» ποὺ ἔπαιζαν, ἄνοιξαν τὸ βαλιτσάκι—μαγνητόφωνο τὸ εἶπαν— καὶ τὸ ἔβαλαν μπροστά. Ἀμέσως αὐτὸ ἄρχισε νὰ βγάζη κάτι σὰν κρότους, σὰν σφυρίγματα, σὰν φωνές· τὴ νέα «μουσικὴ» παιδί μου. Τότε οἱ νεαροὶ ἄρχισαν κι' ἐκεῖνοι νὰ τεντώνουν χέρια καὶ πόδια καὶ νὰ πηδοῦν· «ἐχόρευαν » ἔλεγαν.

Ὅμως αὐτὸς ὁ χορὸς δὲν ἦταν οὔτε καλαματιανός, οὔτε πεντοζάλης, οὔτε τσάμικος. Ἦταν παράξενος. Ἀλλὰ καὶ τὰ μαλλιὰ τῶν νεαρῶν αὐτῶν ἦσαν ἀκούρευτα, καὶ τὸ φέρσιμό τους κι' αὐτὸ παράξενο ἦταν, καὶ στὴν ἐκκλησία μόλις ἐμπῆκαν ἀμέσως ἔφυγαν.

Γράψε μου παιδί μου, αὐτοὶ οἱ νέοι ὅταν τοὺς χρειασθῆ ἡ πατρίδα, μποροῦν ν' ἀνεβοῦν στὸ βουνὸ νὰ πολεμήσουν; Μποροῦν νὰ πάρουν στὴν εὐθύνη τους μιὰ γυναίκα καὶ νὰ θρέψουν παιδιά; Τὸ «ναὶ» τους θὰ εἶναι ναί, καὶ τὸ «ὄχι» τους θὰ εἶναι ὄχι; Θὰ γίνουν γεροὶ ἄνδρες;

Μὴ παραλείψης νὰ μοῦ ἀπαντήσης. Ἐσὺ θὰ ξέρης, γιατὶ κάθε μέρα θὰ συναντᾶς αὐτοὺς τοὺς νέους.

Αὐτὲς τὶς μέρες παιδί μου, κόβουμε τὰ σταφύλια ἀπὸ τ' ἀμπέλι μας. Θὰ βάλουμε μπόλικο μοῦστο. Τὰ Χριστούγεννα ποὺ θὰ ἔλθης μὲ τὸ καλὸ θὰ δοκιμάσης καὶ τὸ κρασί μας... Ἔχεις χαιρετισμοὺς ἀπ' ὅλους ἐδῶ.

Σὲ φιλοῦμε μὲ ἀγάπη, οἱ γονεῖς σου καὶ τ' ἀδέλφια σου».

Ὁ συνάδελφος ἀφοῦ διάβασε μ' ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα, ἄρχισε νὰ γράφη καὶ τὴν ἀπάντησι.

«Ἀθῆναι, 10 Σεπτεμβρίου 1964.

Σεβαστοί μου γονεῖς καὶ ἀγαπημένα μου ἀδέλφια, σᾶς φιλῶ, καὶ εὔχομαι τὸ γράμμα μου νὰ σᾶς βρῆ ὅλους ἐν ὑγείᾳ. Ἔλαβα πατέρα τὸ γράμμα σας, τὸ διάβασα μὲ προσοχή, καί, μὲ τὴ σειρά μου, σᾶς ἀπαντῶ.

Γράφετε ὅτι χρήματα δὲν θέλετε νὰ σᾶς στέλνω. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ὑποχρέωσι, ἔστω καὶ γιὰ τὴν εὐχή, κάτι νὰ στέλνω, καὶ νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι ἐδῶ προσπαθῶ νὰ μὴ σκορπάω τὸ μισθό μου ἄσκοπα. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλες τὶς συμβουλές σας.

Μὲ τοὺς προϊσταμένους μου περνῶ καλά, γιατὶ ἐγὼ τοὺς σέβομαι, ἀλλὰ καὶ γιατὶ καὶ ἐκεῖνοι ἀγαποῦν τοὺς κατωτέρους των. Νὰ σᾶς γράψω ὅμως τὸ δυσάρεστο. Στὶς ἐξετάσεις ἀπέτυχα. Ἀπέτυχα, γιατὶ δὲν διάβασα ὅσο ἔπρεπε. Θυμόμουνα τὴ γαλανὴ καὶ καθαρὴ—ὅπως γράφετε,—θάλασσα τοῦ χωριοῦ καὶ κατέβηκα πολλὲς φορές, σὲ τούτη ἐδῶ τὴ θάλασσα, γιὰ μπάνιο. Ἔτσι δὲν θ' ἀνεβῶ ἐφέτος στὴ Φιλοθέη, στὸ καινούργιο οἴκημα τῆς Σχολῆς μας. Ἀλλὰ τοῦ χρόνου θὰ ἐπιτύχω.

Διάβασα ὅτι παραξενευτήκατε γιὰ τὸ μαγνητόφωνο καὶ τοὺς νεαρούς.

Ἔχω ὅμως τὴ γνώμη πατέρα, ὅτι καὶ ὁ παπποῦς τὸ ἴδιο θὰ παραξενεύτηκε ὅταν ἀγοράσατε καὶ σεῖς, —νέος τότε—, ἐκεῖνο τὸ γραμμόφωνο. Καὶ ὅμως δὲν χάλασε καὶ τότε ὁ κόσμος. Τώρα ἂν οἱ νεαροί, καὶ ἡ κοινωνία ποὺ τοὺς «γέννησε», ἔχουν πάρει τὸ σωστὸ δρόμο ἢ ὄχι, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, γιατὶ δὲν εἶμαι σοφός. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω πάντως εἶναι ὅτι ὁ Θεός, μὲ τὴν ἀπέραντη σοφία Του, παρακολουθεῖ τὴν «πορεία» τῆς ἀνθρωπότητος πάνω, καὶ περ' ἀπὸ τὸν πλανήτη μας. Καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ πορεία πάῃ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ δρόμο Του, νὰ «ξεστρατίσῃ», τότε ὁ Θεὸς «φωτίζει» τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν χάνονται. Αἰῶνες τώρα—ἀμέτρητους...

Γι' αὐτὸ πατέρα, μετὰ τὸ πότισμα τοῦ κήπου μας, ἂς κάθεσαι ἥσυχος κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο τῆς ἐλιᾶς μας. Ἐκεῖ θὰ βλέπης τὰ μυρμήγκια νὰ κουβαλοῦν μὲ προ-

Ὁδηγίες Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Κινήσεως Τροχαίας Ἀθηνῶν, ἀπευθύνει φιλικὸ χαιρετισμὸ στοὺς Ἀθηναίους ὁδηγοὺς καὶ πεζοὺς καὶ τοὺς παρακαλεῖ θερμῶς νὰ κυκλοφοροῦν σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τοῦ Κώδικος Ὁδικῆς Κυκλοφορίας, ὑπακούοντας μὲ προθυμία στὰ σήματα τῶν τροχονόμων, τῶν φωτεινῶν σηματοδοτῶν, τῶν πινακίδων καὶ τῶν διαγραμμίσεων.

Γιὰ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα τοὺς παρακαλεῖ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ προσέξουν μερικὲς συμπληρωματικὲς ὁδηγίες πάνω στὸ θέμα αὐτό.

Τὶς νυκτερινὲς ὧρες, ὅταν τὰ ὀχήματα σταθμεύουν ἐπὶ τοῦ ὁδοστρώματος καὶ ὁ ἐξωτερικὸς φωτισμὸς εἶναι ἀνεπαρκὴς ἢ δὲν ὑπάρχει καθόλου, πρέπει νὰ ἀφήνωνται ἀναμμένα τὰ μικρὰ φῶτα θέσεως, τὰ φῶτα ὄγκου καὶ τὸ φῶς τῆς πίσω πινακίδος. Τῆς ὑποχρεώσεως αὐτῆς ἐξαιροῦνται τὰ δίκυκλα.

Ὅταν ἕνα ὄχημα εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ προβολέα μεγάλης ἀποστάσεως, ἂν ὁ προβολεὺς αὐτὸς εἶναι κινητός, ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις του, μόνον ὅταν τὸ ὄχημα βρίσκεται σταματημένο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀναγνώρισι τοποθεσιῶν ἢ πινακίδων σημάτων, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅμως, νὰ μὴ θαμπώνωνται οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἄλλων ὀχημάτων. Ἂν ὁ προβολεὺς εἶναι σταθερὸς καὶ ἀκίνητος, ἡ χρῆσις του ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν πορεία τοῦ ὀχήματος μαζὶ μὲ τὰ μεγάλα φῶτα πορείας, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅμως νὰ ἀνάβουν καὶ νὰ σβύνουν σύγχρονα μὲ τὸν ἴδιο διακόπτη.

Οἱ ὁδηγοὶ τῶν ὀχημάτων πρέπει νὰ ἔχουν ρυθμισμένα τὰ φῶτα τῶν ὀχημάτων τους σύμφωνα μὲ τὶς προδιαγραφὲς τῶν ἐργοστασίων κατασκευῆς καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλαγὴ τῆς θέσεώς τους. Πάρα πολλοὶ ὁδηγοὶ ἀλλάζουν τὴ θέσι τῶν φώτων καὶ μάλιστα τὰ σηκώνουν πιὸ ψηλὰ κι' ἔτσι ἡ μεσαία σκάλα καταντᾶ ἐκτυφλωτική. Αὐτὸ ἀπαγορεύεται, γιατὶ θαμπώνονται οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἄλλων ὀχημάτων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργοῦνται κίνδυνοι ἀτυχημάτων, ἀφοῦ ἔτσι στὴν οὐσία τὸ ὄχημα στερεῖται μεσαίας σκάλας.

Τελειώνοντας ἡ Ὑποδιεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν, παρακαλεῖ καὶ πάλι τοὺς ὁδηγοὺς νὰ προσέξουν ἰδιαίτερα καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν πάντοτε τὰ φῶτα τους σωστά, διευκολύνοντας ἔτσι τὴν κυκλοφορία καὶ βοηθώντας ἀποτελεσματικὰ στὴν κοινὴ προσπάθεια γιὰ τὴ μείωσι τῶν ἀτυχημάτων.

κοπὴ τῆς σπόρους τους, καὶ θ' ἀκοῦς τὰ τζιτζίκια ποὺ ἀμέριμνα ὅλη τὴ μέρα τραγουδοῦν.

Ποτὲ δὲ θὰ χαθοῦν τὰ μυρμήγκια καὶ τὰ τζιτζίκια ἀπὸ τὴ γῆ, γιατὶ πάντα δουλεύουν καὶ πάντα τραγουδοῦν ...

Τώρα, νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω καὶ τὸ εὐχάριστο. Σὲ λίγες μέρες θὰ εἴμαστε συνέχεια στὸ πόδι, ὄχι γιὰ τὰ συνηθισμένα πράγματα βέβαια, ἀλλὰ γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Βασιλιᾶ μας.

Ἀλήθεια πατέρα, ἡ θειὰ Κανέλλα, ποὺ μοῦ ἔλεγεν ὅταν ἤμουνα μικρὸς τὶς ὡραῖες ἱστορίες της γιὰ βασιλόπουλα καὶ βασιλοπούλες, «βλέπει» καθόλου; Ἂν βλέπῃ, ἔστω καὶ λίγο, νὰ τῆς δείξετε τὶς ἐφημερίδες μὲ τὶς φωτογραφίες τῶν γάμων τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῆς Ἄννας—Μαρίας, ποὺ θὰ σᾶς στείλω. Σίγουρα, μέσ' ἀπὸ τὰ θαμπὰ γυαλιά της, θὰ διακρίνῃ τὰ νειάτα. Θὰ εὐχαριστηθῇ καὶ ἐκείνη ἡ καημένη, καὶ θὰ δώσῃ καὶ τὴν εὐχή της ...

Καὶ τὶς θέλουμε πατέρα τὶς εὐχὲς τῶν γερόντων—ὅλοι οἱ νέοι».

Κι' ἐμεῖς, προσυπογράφουμε τὴν ἀπάντησι τοῦ συναδέλφου μας.

Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1964

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1–31 εἰς Ἀθήνας – Πειραιᾶ – Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1)	Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἰκοι	936	μέλη
2)	» » » » »	2.065	»
3)	Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	694	»
4)	Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρα	29	»
5)	Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	142	»
6)	Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	30 νέα	»
7)	Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ Νοσοκομείου Ἀστυνομίας Πόλεως & Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	2.455	»
8)	Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 8.465 δρχ. εἰς..	28	»
	Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλω	6.379	»
9)	Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 4.757 συνταγαί. Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Ἰούλιος 1964 ἔχει ὡς ἑξῆς :		

Ἔσοδα τακτικὰ	δραχμαὶ	479.770
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	681.439
Σύνολον Ἐσόδων	»	1.161.209
Ἔξοδα	»	1.414.502,50
Ἔλειμμα	»	253.293,50

Β) Ἀνακοινοῦται εἰς τοὺς ὑπαλλήλους ὅτι εἰς ἃς πόλεις δὲν ὑφίστανται ἰδιῶται ἰατροί, ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις παρέχεται παρὰ τῶν ἰατρῶν τῶν οἰκείων Ἀγροτικῶν ἢ Κοινοτικῶν ἰατρείων, οἵτινες δὲν δικαιοῦνται κατ' ἀρχὴν ἀμοιβῆς, εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον : α) ἕτερος κρατικὸς ἰατρὸς γνωματεύσῃ σχετικῶς ἢ β) τὰ δικαιολογητικὰ ἐγκριθῶσιν παρὰ τῆς οἰκείας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Νομαρχίας, ἄρθρον 16 παράγρ. 4 Β.Δ. 665/62.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Λυκούδη Ἐμμανουήλ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πολέμη 38, κοντὰ στὴ στάσι «Κυπριάδου», τῶν λεωφορείων «Πατήσια - Ἐρυθρός».

Ὁ Ἐμμανουὴλ Λυκούδης, νομικὸς καὶ λογοτέχνης ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο «Φαίαξ», γεννήθηκε στὸ Ναύπλιο τὸ 1849. Διετέλεσεν ἐφέτης, νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Κράτους καὶ τὸ 1905, ἀπεσύρθη, κατόπιν αἰτήσεώς του, τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, δικηγορῶν ἔκτοτε μέχρι τοῦ θανάτου του (1925). Ἔγραψε διάφορα νομικὰ καὶ φιλολογικὰ ἔργα καὶ τὸ 1923, ἐτιμήθη μὲ τὸ «Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων».

Λυκούργου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Αἰόλου 97, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Δημαρχίας» (Κοτζιᾶ).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν περιώνυμο νομοθέτη τῆς Σπάρτης (800 π. Χ. περίπου), στὸν ὁποῖον ἀπεδόθη, ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, ὅλη ἡ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ὀργάνωσις τῆς Σπαρτιατικῆς πολιτείας. Πολλοί, ἀμφισβητοῦν τὴν ὕπαρξι τοῦ Λυκούργου ὡς ἱστορικοῦ προσώπου, πολλοὶ δὲ θεσμοί, ποὺ ἀπὸ τὴν παράδοσι ἀποδίδονται σ' αὐτόν, καθιερώθησαν πρὸ τῆς ἐποχῆς του ἢ μετά, ὅπως τουλάχιστον ἀποδεικνύουν τὰ ἱστορικὰ δεδομένα. Ἡ λατρεία ἐξ ἄλλου τοῦ Λυκούργου ὡς Θεοῦ καὶ ὄχι σὰν ἥρωος, καὶ ἡ μαρτυρία ἀρχαίων συγγραφέων, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν οἱ «Λυκούργειοι νόμοι», ἦσαν χρησμοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνισχύουν τὴν ἄποψι ὅτι ὁ Λυκοῦργος ἦταν μυθικὸ καὶ θρησκευτικὸ πρόσωπο.

Ἡ Λυκούργειος νομοθεσία συνίστατο στὴν διαίρεσι τῆς χώρας σὲ κλήρους, ποὺ διενεμήθησαν στοὺς ἐλευθέρους πολίτας, στὴν εἰσαγωγὴ σιδηρῶν νομισμάτων καὶ στὴν καθιέρωσι νέου μετρικοῦ συστήματος, στὴν ρύθμισι τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ζωῆς γενικὰ τῶν Σπαρτιατῶν, ποὺ ὑπεχρεώθησαν σὲ στρατιωτικὴ πειθαρχία καὶ σὲ κοινὴ σίτισι, στὴν ὁμαδικὴ ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν ὑπὸ τῆς πολιτείας, ποὺ ἀπέβλεπε στὴν σκληραγώγησι τῶν πολιτῶν ἀπὸ τὴν βρεφικὴ ἡλικία κ.ἄ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικίες καὶ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Λυκόφρονος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γούβας, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Δημήτριο» τῆς Γούβας.

Ὁ Λυκόφρων, ὁ Χαλκιδεύς, σπουδαῖος λόγιος ἐξ Ἀλεξανδρείας, γεννήθηκε περὶ τὸ 330 π. Χ., ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς «πλειάδος» τῶν τραγικῶν ποιητῶν καὶ ἔδρασε κυρίως στὴν Ἀλεξάνδρεια, τὴν ἐποχὴ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Μαζὶ μὲ τὸν Ἀλέξανδρο τὸν Αἰτωλὸ καὶ τὸν Ζηνοδότην, ἀνέλαβον τὴν ἔκδοσι τῶν κωμικῶν ὁ πρῶτος, τῶν τραγικῶν ὁ δεύτερος καὶ τῶν ἐπικῶν ὁ τρίτος.

Λύκωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμφικράτους 20, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Ἀμβροσίου Πλυτᾶ», τῆς Γούβας.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς συνώνυμους : 1) Ἕλληνα φιλόσοφο ἐκ Τρωάδος, γυιὸ τοῦ Ἀστυάνακτος καὶ διάδοχο τοῦ Στράτωνος στὴν διεύθυνσι τῆς Περιπατητικῆς Σχολῆς (272 - 228 π. Χ.) καὶ 2) Ἕνα τῶν τριῶν κατηγόρων τοῦ Σωκράτους, ποὺ διακωμωδεῖται πολλάκις ὑπὸ τοῦ Κρατίνου καὶ τοῦ Εὐπόλιδος.

Λυμπεροπούλου Μαρίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φραγκοπούλου 33, στὸ συνοικισμὸ «Ἑλληνορώσσων».

Ὁ Μαρῖνος Λυμπερόπουλος, ὁπλαρχηγὸς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, γνωστὸς ὡς Καπετὰν Κρόμπας, ἐφονεύθη, φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπολοχαγοῦ, τὸ 1905, κοντὰ στὸ χωριὸ Πετάλινο τῆς περιοχῆς Μοριχόβου.

Λυσάνδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀδμήτου 18, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Ἀττικῆς».

Ὁ Λύσανδρος, περιώνυμος πολιτικός, στρατηγὸς καὶ ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν, ἔδρασε σημαντικὰ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο. Ἔχοντας τὴν ὑποστήριξι τοῦ Κύρου, τοῦ νεωτέρου, ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους παρὰ τὸ Νότιον (407 π. Χ.) καὶ κατέστρεψεν, ἀργότερα, τὸν ἀθηναϊκὸ στόλο παρὰ τοὺς Αἰγὸς ποταμοὺς (405 π. Χ.). Καταλαμβάνοντας μετὰ τὸ Βυζάντιο, τὴν Χαλκηδόνα, τὴν Σηστὸ κ.ἄ. καὶ ὀργανώσας, στὰ νησιὰ καὶ τὴν Μ. Ἀσία, τὰ ὀλιγαρχικὰ καὶ λακωνίζοντα Κόμματα, ἐκυρίευσε τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Ἀσία, ἔνθα καὶ ἐπέβαλε τὴν ἀρχὴ τῶν 30 τυράννων. Ἐν συνεχείᾳ ἐγκατέστησε δεκαρχίες καὶ Λακεδαιμονίους ἁρμοστὰς στὶς περισσότερες πόλεις.

Ἔχοντας μεγάλη δύναμι καὶ δόξα, ἐπεδίωξε τὴν πρὸς τὸ ἰδικόν του συμφέρον μετατροπὴ τοῦ στρατιωτικοῦ πολιτεύματος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παραγκωνισθῇ σύντομα ἀπὸ τοὺς συντηρητικοὺς Σπαρτιᾶτες. Τὸ 395 π. Χ., ἡττήθη καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, κοντὰ στὴν Ἁλίαρτο. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Μπραχάμι).

Λυσικράτους.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας 50, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν «Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ».

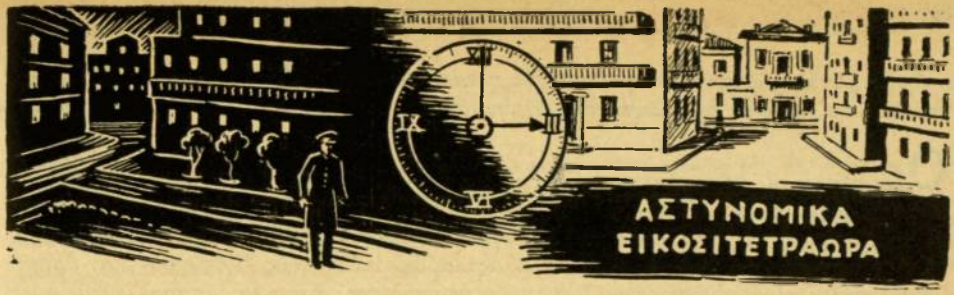
Ὁ Λυσικράτης, Ἀθηναῖος χορηγός, ἀνῆκε στὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴ καὶ ἀνήγειρε, τὸ 335/334 π. Χ., τὸ φερώνυμο μνημεῖο τῆς Πλάκας, τὸ γνωστὸ ὡς «Φανάρι τοῦ Διογένους». (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἡλιούπολι, στὸ Καλαμάκι καὶ στὶς Τζιτζιφιές).

Λυσιμαχείας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν λεωφόρο Συγγροῦ, μετὰ τοῦ «Φὶξ» καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Κριτίου, τοῦ Κυνοσάργους. (Παράλληλος τῆς Ἀμβροσίου Φρατζῆ).

Δυὸ πόλεις στὴν ἀρχαιότητα ἔφερον τὴν ὀνομασία αὐτή : Μία στὴ Θράκη, κοντὰ στὴν Καρδία (309 π. Χ.), ὅπου ὁ Ἀντίγονος ἐνίκησε τοὺς Γαλάτες, καὶ μία στὴν Αἰτωλία. Καὶ οἱ δυὸ ἐκτίσθησαν ἀπὸ τὸν Λυσίμαχο.

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Οι ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΕΣ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἰδίως εἰς τὴν Εὐρώπην συνέλληνες, ἐπιστρέφουν κατὰ κανόνα... ὠργισμένοι. «Ξέρετε τί συμβαίνει στὴ Γαλλία; μᾶς λέγει κάποιος. Μὲ ἕνα νεῦμα ἑνὸς ἀστυνομικοῦ μόνον, πειθαρχοῦν ἑκατοντάδες πεζῶν στὶς διαβάσεις. Μὲ μιὰ κίνησι τῆς «μπαγκέτας» του — γράφε ἀστυνομικῆς ράβδου — ἀκινητοποιοῦνται στὸ λεπτὸ ὅλα τὰ αὐτοκίνητα! Οἱ ἄνθρωποι σέβονται τὸ ὄργανον τῆς τάξεως, τὸ ἀγαποῦν καὶ τὸ βοηθοῦν...». Ἄλλος: «Στὴν Αὐστρία, ἀγαπητέ μου, δὲν διανοεῖται ποτὲ ὁ παραβάτης νὰ ἀντιμιλήσῃ στὸν ἀστυφύλακα. Ἀκούει τὶς συστάσεις του ἢ παίρνει τὴν κλήση γιὰ τὸ δικαστήριο σὰν κάτι τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα. Νὰ ὀργισθῇ, νὰ ὑβρίσῃ, νὰ ἀπειλήσῃ μὲ μετάθεσιν τὸν ἀστυνομικό; Ποτέ! Διότι γνωρίζει ὅτι ὅλα αὐτὰ μόνον ἐπιβάρυνσιν τοῦ φέρνουν στὰ «μετέπειτα» καὶ τίποτε ἄλλο... Τὸ ἴδιο στὴ Γερμανία, ὅπου μάλιστα τὸ νὰ ἐπιτεθῇ ἕνας κακοποιὸς κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ θεωρεῖται ἀσυγχώρητον ἔγκλημα· καὶ ὅπου, ἂν πετάξῃς ἕνα ἄδειο κουτὶ ἀπὸ τσιγάρα στὸν δρόμο, θὰ ἀναγκασθῇς ὁπωσδήποτε νὰ τὸ σηκώσῃς κάτω ἀπὸ ἕνα ἐπίμονο καὶ διαπεραστικὸ βλέμμα τοῦ ἀστυνομικοῦ, καμμιὰ φορὰ καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα «χαμόγελο» κατανοήσεως γιατὶ εἶσαι... Ἕλληνας, ποὺ καλύτερα νὰ ἔλειπε...». «Στὴν Ἀγγλία; ἀκοῦς κάποιον ἄλλον. Ἔ, ὄχι! Δὲν συγκρίνεται ἐκεῖνο τὸ «χαϊδεμένο παιδὶ» μὲ σᾶς ἐδῶ. Ὅλοι στὴ γειτονιά τους τὸν γνωρίζουν τὸν ἀστυφύλακα, τὸν ἀποκαλοῦν μὲ τὸ μικρό του ὄνομα, ποτὲ ἢ πολὺ σπάνια τοῦ ἐναντιώνονται. Καὶ θεωροῦν τιμή τους, ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ μέχρι τὸν κατώτερο ἀστό, τὸ νὰ βγῇ ἔξω ἡ κόρη τους μὲ τὸν ἀστυφύλακα καὶ νὰ τοῦ τὴν δώσουν ὡς γυναῖκα του... Ἐναντίον τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐκεῖ ἐπιτίθενται μόνον οἱ γκάγκστερς, καὶ κανένας πολὺ μεθυσμένος, κανένας ἀκαταλόγιστος δηλαδή. Νὰ πῶ γιὰ τὸ πόσο σέβονται οἱ Ἄγγλοι τοὺς νόμους, πόσο ἔχουν κάμει συνείδησιν τὸ ὅτι τὸ «ἀπαγορεύεται» ἀπαγορεύεται πραγματικά, γιὰ ὅλους, καὶ κανεὶς δὲν σκέπτεται ἢ δὲν θέλει νὰ κάμῃ τὸν «ἔξυπνο» μὲ τὸ νὰ ξεγελάσῃ τὸν ἀστυνομικό, τὴν πολιτεία δηλαδή, θὰ ἦταν τόσο περιττό... Νὰ σοῦ πῶ ἕνα μόνον χαρακτηριστικό: Μπῆκα στὴν οὐρὰ γιὰ τὸ λεωφορεῖο, καὶ βλέποντας κάπου 70 - 80 ἄτομα μπροστά μου, ἄνοιξα τὴν ἐφημερίδα μου. Ἀστυφύλακας δὲν ὑπῆρχε γιὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν σειρὰ καὶ νὰ ἐπιτηρῇ τὴν τάξη. Ὅπως διάβαζα λοιπόν, ἔνοιωσα κάποτε ἕνα ἐλαφρότατο κτύπημα στὴν πλάτη καὶ ἕνα ψιθυριστὸ «ἐξκιούζ'μι», ὁπότε γυρίζοντας εἶδα κάποιον σοβαρὸν ἐξηντάρη Ἄγγλο νὰ μοῦ δείχνῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ προχωρήσω καὶ διεπίστωσα τὸ ἐξῆς «παράλογο» γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες: Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος, ποὺ βρισκόταν μπροστά μου, εἶχε ἐπιβιβασθῇ στὰ λεωφορεῖα χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς — μὲ τόση ἡσυχία καὶ τάξη — καὶ ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἄλλος κόσμος, ποὺ ἦτο μετὰ ἀπὸ ἐμένα, περίμενε τόσο ὑπομονητικὰ νὰ προχωρήσῃ... ἡ ἀφεντιά μου γιὰ νὰ προχωρήσῃ κι' ἐκεῖνος... Κανένας δὲν διανοήθηκε νὰ μὲ παρακάμψῃ, ἀφοῦ «χαζοδιάβαζα» καὶ δὲν προχωροῦσα, κανένας δὲν μὲ ἔσπρωξε, κανένας δὲν μὲ πάτησε γιὰ νὰ προχωρήσῃ. Εἶδα λοιπόν, ἐθαύμασα, ντροπιάστηκα καὶ ἔτρεξα ὅσο μποροῦσα γρηγορώτερα νὰ μπῶ στὸ λεωφορεῖο, ποὺ περίμενε χωρὶς εἰσπράκτορα συνωφρυωμένον καὶ ἐπιτιμητὴν τῆς διαγωγῆς μου. (Ἐσένα θὰ περιμένουμε κύριος!)... Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι ἡ τιμωρία μου

ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδα μερικὰ βλέμματα τῶν ἐπιβατῶν ἐπίμονα προσηλωμένα ἐπάνω μου, μερικὰ βλέμματα ποὺ ἔλεγαν τόσα πολλά. . .».

***

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ «ὠργισμένοι» ἀνήκουν εἰς τοὺς ἐνθουσιώντας τύπους, εἰς ἐκείνους ποὺ ἐμπρὸς εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν των δὲν βλέπουν καὶ μερικὰ «ἀλλὰ», ἀναγόμενα κυρίως εἰς τὴν φανερὰν ἢ συγκεκαλυμένην μεγάλην παρανομίαν. Καὶ οἱ ἄλλοι ὅμως, ἐκεῖνοι ποὺ βλέπουν πολλὰ καλά, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐκφεύγουν καὶ ἀρκετὰ κακά, πάλιν εἶναι ὠργισμένοι ὅταν μᾶς ἀφηγοῦνται, ὅταν μᾶς παραλληλίζουν τὰ ὅσα ἀλλοῦ συμβαίνουν γενικῶς μεταξὺ Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ. «Πρέπει νὰ γίνουν πολλά, μοῦ ἔλεγε κάποιος προχθές, γιὰ νὰ φτάσωμε στὴν πολιτισμένη στάθμη ἀρκετῶν προηγμένων χωρῶν, ὅπου ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σεβασμὸ τοῦ πολίτη πρὸς τὴν Ἀστυνομία ὑπάρχει πραγματικὰ καὶ ἀξιοζήλευτη νομιμότητα. Ἄλλο ζήτημα τὸ ὅτι ὑπάρχουν χῶρες, στὴν Εὐρώπη καὶ σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμο, ποὺ πρέπει νὰ κάμουν πολλὰ γιὰ νὰ φθάσουν ἐμᾶς. Ὅπως καὶ ἄλλο τὸ ζήτημα τοῦ ὅτι ὑπάρχουν μεγάλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες ποὺ εὑρίσκονται στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ ἐμᾶς, ἀπὸ πλευρᾶς σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ, Ἀστυνομίας καὶ παρανομίας. . . Γύρισα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ τὴν Ἰταλία, καὶ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ σεβασμὸς τῶν Ρωμαίων πρὸς τὸν «Σταμάτη» καὶ τὸν «Γρηγόρη» εἶναι κάτι τὸ ἄγνωστο γιὰ τοὺς Ἀθηναίους. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὰ φωτεινὰ αὐτὰ ἀνθρωπάκια — ποὺ εἶναι ἐλάχιστα καὶ στὰ πλέον κεντρικὰ σημεῖα — οἱ πεζοὶ περνοῦν ἀπὸ τὶς κατάλευκες γραμμές, ποὺ διαγράφουν τὶς διαβάσεις στὴν μαύρη ἄσφαλτο, μὲ ἡρεμία καὶ σιγουριά. Οἱ ὁδηγοὶ σταματοῦν πάντοτε μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς διαβάσεις τῶν πεζῶν, χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ τροχονόμου ἀστυφύλακος. Ὑπάρχουν ὅμως πολλὰ «ἀλλά». Αἴφνης, ἂν ἀφήσης τὸ αὐτοκίνητό σου ἐκτὸς γκαράζ τὴν νύκτα, τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔχεις περισσότερες ἀπὸ ἐδῶ καὶ πολλὲς ἄλλες χῶρες πιθανότητες νὰ μὴ τὸ βρῇς. . . Οἱ κλοπὲς τῶν αὐτοκινήτων εἶναι μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες μάστιγες τῆς Ἰταλίας σήμερα. Ἡ Ἀστυνομία «νίπτει τὰς χεῖρας της», οἱ ξενοδόχοι σοῦ συνιστοῦν νὰ διαθέσης «γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ» 700 λίρες τὴ βραδυὰ γιὰ νὰ κλείσης τὸ αὐτοκίνητό σου σὲ γκαράζ, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πείσῃ τοὺς Ἰταλοὺς κλέπτες νὰ κλέβουν τουλάχιστον αὐτοκίνητα πατριωτῶν των καὶ νὰ ἀφήνουν τὰ ξένα στὴ θέση τους, γιὰ νὰ μὴ βλάπτουν τὸν τουρισμό. Θέλεις καὶ κάτι ἄλλο ; Ὀργιάζουν στὴν «αἰωνία πόλη» οἱ δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ. Περνώντας λ.χ. ἀπὸ τὴν πλατεῖα Δημοκρατίας βλέπεις πολλοὺς μικροπωλητὰς νὰ ἔχουν στὰ καλάθια τους γραβάτες, ξυραφάκια κ.λ., καὶ νὰ εἶναι περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς ἀβανταδόρους. Καὶ τὸ μάτι τους πάντα ἀνήσυχο, μήπως φανῇ καραμπινιέρος καὶ τοὺς «τραβήξῃ» γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα. . .». Αὐτὰ μοῦ εἶπεν ὁ συνομιλητής μου καὶ διὰ τὸ τελευταῖον θυμήθηκα αὐτὸ ποὺ λέγεται διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Ἰταλούς : «Οὔνα φάτσα, οὔνα ράτσα» ! Θυμήθηκα ἀκόμα τὰ ὅσα ἀρμοδίως εἶναι γνωστὰ διὰ τὸ σωματεμπόριον, τὰ ναρκωτικά, τὰς ληστείας καὶ τόσα ἄλλα προβλήματα τῆς Γαλλίας, τὰ ὅσα μαστίζουν τὴν Ἀγγλίαν (σεξουαλικὰ ἐγκλήματα, δολοφονίαι, ληστεῖαι κ.λ.), καὶ γενικώτερον τὰ τόσα προβλήματα ὅλων τῶν Ἀστυνομιῶν καὶ ὅλων τῶν κοινωνιῶν τοῦ κόσμου, ποὺ διὰ νὰ τὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς δὲν ἀρκεῖ μία φευγαλέα καὶ βιαστικὴ παρατήρησις τοῦ ἐπισκέπτου. Συνεφώνησα ἀπολύτως ὅμως μὲ ἐκεῖνο ποὺ συνεπέρανεν ὁ συνομιλητής μου : Ὅτι «ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ γίνωμε καλύτεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς λαούς, γιατὶ εἴμαστε Ἕλληνες καί, ὅπως ὅλοι οἱ λαοὶ γνωρίζουν, ἀπὸ ἐδῶ ξεκίνησε τὸ φῶς, ὁ πολιτισμός. . .».

***

Με τοὺς «ἀξιοτίμους» διαρρήκτας καὶ λοιποὺς κλέπτας ἔχω καιρὸν νὰ ἀσχοληθῶ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ αὐτοὶ δὲν ἔδωσαν σοβαρὰς ἀφορμὰς ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα, ὑποστηρίζεται δὲ ὅτι αὐτό, ἡ σχετικὴ ἀπραξία των δηλαδή, ὀφεί-

λεται εἰς... διακοπὰς λόγω τοῦ καύσωνος. Δὲν εἶναι παραδοξολογία τὸ νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι καὶ οἱ διαρρῆκται, καὶ ὅλα τὰ κοινωνικὰ παράσιτα, κάμνουν τὰς διακοπάς των. Εἴδατε, ἐπὶ παραδείγματι, τί συνέβη εἰς τὴν Βερόνα ; 'Ο περίφημος ζητιάνος, τηλεγραφοῦν ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο καθημερινῶς εἰς τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας τῆς Σάντα Λουτσία, ἐξηφανίσθη. Καὶ εἰς τὴν θέσιν του, οἱ διαβάται ἔβλεπαν τὸ ἑξῆς σημείωμα, ποὺ εἶχε καὶ ὑπογραφήν : «'Απουσιάζω εἰς διακοπάς. 'Ο ζητιάνος τῆς Σάντα Λουτσία»... Θὰ ἠδύνατο ὅμως νὰ ἀντιπαρατηρηθῇ ὅτι ἂν οἱ ἐπαΐται καὶ μερικοὶ ἄλλοι «παράγοντες» κάμνουν... διακοπάς, λόγω τοῦ ὅτι ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους κρίνεται ἄγονος διὰ τὰς ἐπιδόσεις των, δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ διὰ τοὺς διαρρήκτας καὶ λοιποὺς κλέπτας τουλάχιστον. Αὐτοί, τὸ θέρος ἀναμένουν περισσότερον, τὰς διακοπὰς καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν οἰκιῶν ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους των, διὰ νὰ δράσουν. Συνεπῶς δὲν εὐσταθεῖ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι οἱ διαρρῆκται μας ἀπουσίασαν εἰς διακοπὰς καὶ κάπου ἀλλοῦ πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἡ ἀπραξία των κατὰ τὸν 'Ιούλιον, τὸν μῆνα τῶν μεγαλυτέρων κυνικῶν καυμάτων. Μὲ τὸν Αὔγουστον πάντως, μὲ τὰ μελτέμια δηλαδὴ καὶ μὲ τὴν ὑποχώρησιν κάπως τῆς μεγάλης ζέστης, ἐσημειώθησαν ἀρκεταὶ ἐξορμήσεις τοῦ σκληροῦ καὶ μὴ πυρῆνος τοῦ «κύκλου» αὐτοῦ. Μία ἐξόρμησις νεαροῦ κλέπτου εἰς οἰκοτροφεῖον θηλέων εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ σημειωθῇ σωστὸν πανδαιμόνιον μεταξὺ τῶν νεαρῶν οἰκοτρόφων, δύο δὲ ἐξ αὐτῶν ἐλιποθύμησαν ὅταν τὸν εἶδαν νὰ περιφέρεται ἀνάμεσα εἰς τὰ κρεβάτια των, νὰ ἀνοίγῃ συρτάρια, νὰ διέρχεται ἀπὸ δωμάτιον εἰς δωμάτιον κ.λ. "Αλλη ἐξόρμησις ἐγένετο πρὸς κεντρικὴν πολυκατοικίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ νεαρὸς Τ. Κ. τῶν 19 ἐτῶν, ἀφοῦ ἀφήρεσε δολλάρια, λίρας, χαρτονομίσματα καὶ τιμαλφῆ, κατέληξεν εἰς τὴν ὁδὸν 'Αθηνᾶς διὰ νὰ πωλήσῃ τὰ τελευταῖα καί, φυσικά, νὰ συλληφθῇ... Θρασύτατος κακοποιὸς ἐξ ἄλλου ἀνῆλθεν εἰς ταράτσαν κεντρικῆς πολυκατοικίας, κατῆλθεν διὰ τῆς ὑδρορρόης εἰς τὸ ρετιρέ, διέρρηξεν τὴν θύραν τῆς βεράντας καὶ εἰσῆλθεν εἰς διαμέρισμα ἐμπόρου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀφήρεσε μίαν κασσετίναν μὲ κοσμήματα ἀξίας 20.000 δραχμῶν καὶ ἀπῆλθεν διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ. Θρασύτατος ἐπίσης κακοποιὸς ἐπεχείρησε νὰ διαρρήξῃ ὑποκατάστημα τῆς 'Εθνικῆς Τραπέζης εἰς τὸν Πειραιᾶ, προσπαθήσας νὰ διανοίξῃ μὲ σιδηροπρίονον ὀπὴν εἰσδύσεως εἰς τὸ σιδηρόφρακτον παράθυρον τοῦ ἀφοδευτηρίου τοῦ οἰκήματος. 'Ο ἴδιος, ὡς διεπιστώθη ἀπὸ τὰ ἐγκαταλειφθέντα ἐπὶ τόπου διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα, εἶχε διαρρήξει πρὸ ὀλίγου μηχανουργεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀφήρεσεν τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα διὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς Τραπέζης, καθὼς καὶ ποσὸν χρημάτων. "Αλλος, ὁ ἠθοποιὸς Ι. Κ. τῶν 31 ἐτῶν, διέρρηξε τὸ παράθυρον τεχνικῆς ἑταιρείας καὶ ἀφήρεσε 32.000 δραχμάς, ἔσπευσεν ὅμως τὴν ἑπομένην νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ κλοπιμαῖα, καὶ τὸ αὐτόφωρον, λόγω ἐμπράκτου μετανοίας, τὸν ἀπήλλαξεν. "Αλλοι, οἱ 19ετεῖς Γ. Τ. καὶ Η. Κ. διέρρηξαν κεντρικὸν κατάστημα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀφήρεσαν ἐμπορεύματα ἀξίας 10.000 δραχμῶν. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι, θρασύτατοι καὶ μή, ἐνήργησαν ἐξορμήσεις ποὺ ἔκαμαν αἰσθητὴν τὴν παρουσίαν τοῦ κόσμου τῶν διαρρηκτῶν - κλεπτῶν, ὑπεράνω ὅλων ὅμως πρέπει νὰ εὑρίσκωνται δύο : 'Εκεῖνος ὁ σεσημασμένος Γ. Γ. τῶν 32 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος, ὅπως μὲ πληροφοροῦν ἐκ Πατρῶν, εἰσήρχετο εἰς τὰ σπίτια ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα καὶ ἀφαιροῦσε τὰ χρήματα ποὺ εὑρισκεν εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν κοιμωμένων. 'Εντὸς ἑνὸς μόνον μηνὸς διέπραξεν εἴκοσι τουλάχιστον παρομοίας ἐξορμήσεις ! Καὶ ἐκεῖνος ὁ «λευκὸς» Σ. Δ. τῶν 43 ἐτῶν, ἐκεῖνος ὁ καλὸς κατὰ τὰ ἄλλα μόνιμος θερμαστὴς τῶν Σ.Ε.Κ., μὲ τὸν μισθὸν τῶν 4.500 δραχμῶν μηνιαίως. Αὐτὸς ὁ Πειραιώτης, ἐπιβαίνων μοτοποδηλάτου εἰς τὸν Κορυδαλλὸν καὶ περιφερόμενος ὑπόπτως, ἀπεκάλυψεν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη ὅτι τὸ μοτοποδήλατον προήρχετο ἐκ κλοπῆς, διαπραχθείσης τὴν ἰδίαν νύκτα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ Νέα Λιόσια. Τοῦτο ἀπετέλεσε τὸ «ἔναυσμα» νὰ διενεργηθῇ ἔρευνα τῆς κατοικίας του, εἰς τὴν 'Αγίαν Βαρβάραν, καὶ νὰ ἀποκαλυφθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπιθάνου «ἀετοῦ». Διότι ἀνευρέθησαν ἐκεῖ ἕνα μοτοποδήλατον, ἕνα σκοῦτερ, δύο

ποδήλατα καί, τόσα ἐξαρτήματα αὐτοκινήτων, ποὺ κατασχεθέντα ἀπετέλεσαν πλῆρες φορτίον ἑνὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου !...

***

Τὸ «ἀσθενὲς» φῦλον ἐκ παραλλήλου δὲν ὑστέρησεν. Ἔχομεν, ἀπὸ τὰς πλέον χαρακτηριστικὰς πάντοτε περιπτώσεις, τὴν Πολυξένην Ρ., ἔγγαμον καὶ 18 μόνον Μαΐων, ἡ ὁποία ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀγορᾶς διαφόρων εἰδῶν καὶ ἐκμεταλλευομένη τὴν προϊοῦσαν ἐγκυμοσύνην της διέπραξεν ἀλληλοδιαδόχως πέντε κλοπὰς ἀπὸ καταστήματα τοῦ Πειραιῶς. Ἔχομεν τὴν Ἰσαβέλλαν σύζυγον Χ. Ξ., 40 ἐτῶν καὶ σεσημασμένην κλέπτριαν ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία διέπραξε τρεῖς κλοπὰς ἀφιερωμάτων ἐξ εἰκόνων ναῶν. Ἔχομεν μίαν ἀνήλικον ὑπηρέτριαν, ἡ ὁποία ἀπὸ παρακείμενον διαμέρισμα, ὅπου εἰργάζετο, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γειτονικὸν καὶ ἀφήρεσε δακτυλίδιον 15.000 δραχμῶν καὶ ἄλλα τιμαλφῆ. Καί, διὰ νὰ τελειώνωμεν, ἔχομεν καὶ τὴν Εἰρήνην Ξ. τῶν 34 ἐτῶν, ἡ ὁποία, ἀφοῦ διενυκτέρευσε μὲ Ἀμερικανὸν σμηνίτην καὶ παρετήρησε ἐκεῖνα ποὺ αὐτὸς διὰ νὰ μὴ τὰ παρατηρήσῃ ἔπραξεν ἀκριβῶς, ἀφήρεσεν ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του 20 δολλάρια καὶ 1400 δραχμὰς καί, ἀπῆλθεν... ἀκροποδητί.

***

ΑΛΗΘΕΣ εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει σοβαρὸν πρόβλημα ναρκωτικῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας. Ἡ ἀστυνομικὴ δρᾶσις ἔχει τόσον αἰσθητῶς περιορίσει τοὺς ἐμπόρους καὶ καταναλωτὰς τοῦ λευκοῦ θανάτου, ὥστε νὰ προκαλῇ κατάπληξιν ἡ σημερινὴ κατάστασις ἐὰν συγκριθῇ μὲ τὰ ὅσα παλαιότερον συνέβαιναν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι πρὸ μερικῶν δεκάδων ἐτῶν οἱ διεθνεῖς λαθρέμποροι ἐθεώρουν τὴν Ἑλλάδα ὡς μίαν τῶν μεγαλυτέρων πηγῶν τῆς προμηθείας των, ἐπὶ ὁλόκληρα ἔτη δὲ αἱ Ἀστυνομίαι ὅλου τοῦ κόσμου ἠσχολοῦντο μαζί μας. Ἡ αἰτία ; Αἱ γερμανικαὶ ἐπανορθώσεις τῶν ζημιῶν τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ! Συνέβη δηλαδὴ νὰ μᾶς «φορτώσουν»... πονηρώτατα οἱ τότε Γερμανοὶ τεραστίας ποσότητας ναρκωτικῶν, διότι οἱ τότε Ἕλληνες ἁρμόδιοι ἐσκέφθησαν, μὲ καλὴν πίστιν, ὅτι τὰ ναρκωτικὰ ἦσαν εἶδος μεγάλης ἀξίας, καὶ εἶχαν, λόγω τοῦ μικροῦ ὄγκου των, ἐλάχιστα μεταφορικά... Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε νὰ πλημμυρίσουν αἱ μεγαλοπόλεις ἀπὸ ναρκωτικά, νὰ ξεφύγῃ ὁ ἔλεγχος ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία καὶ ἡ Ἑλλὰς νὰ καταστῇ μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας πηγὰς προμηθείας τῶν διεθνῶν λαθρεμπόρων, ὅπως προανέφερα. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν σοβαρὸν πρόβλημα ναρκωτικῶν σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τὰ ὅσα ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἐπέτυχε κατὰ τὴν τεσσαρακονταετῆ σχεδὸν ἀστυνόμευσιν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ὑπάρχουν ὅμως πολλὰ κρούσματα ἐμπορίας καὶ χρήσεως ναρκωτικῶν ποὺ πρέπει νὰ καταστήσουν πλέον ἀπηνῆ τὴν καταδίωξιν. Ἰδοὺ τελευταίως σεσημασμένος κακοποιὸς καὶ λαθρέμπορος ἡρωίνης, ὁ Ι. Ο. τῶν 34 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνεται νὰ φέρῃ τὸ πολύτιμον ἐμπόρευμα καὶ μάλιστα ἐπιτίθεται ἐναντίον ἀστυφύλακος κατὰ τὴν σύλληψίν του. Ἰδοὺ ἄλλος γνωστὸς λαθρέμπορος ναρκωτικῶν, ὁ Κ. Κ. τῶν 48 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος κατελήφθη νὰ πωλῇ ἡρωίνην εἰς τὸν τοξικομανῆ Α. Δ. τῶν 45 ἐτῶν. Ἄλλος τοξικομανής, ὁ Κ. Τ. τῶν 40 ἐτῶν, κατελήφθη νὰ κάμνῃ χρῆσιν ἡρωίνης καὶ ὑπέδειξε τὴν πλάκα τοῦ πεζοδρομίου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εἶχεν κρύψει 4,15 γραμμάρια τοῦ δηλητηρίου. Πέραν αὐτῶν, καὶ ὡρισμένων ἄλλων περιστατικῶν, ὑπάρχουν μερικαὶ περιπτώσεις καλλιεργείας χασὶς εἰς ἀνθοκήπους. Βέβαια, ἐπιδίδονται καί... τὰ καναρίνια, καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον φανατικὸν εἰς τὴν καλλιέργειαν χασίς, ὅταν τὸ καναβούρι πίπτει ἀπὸ τὸ κλουβί τους εἰς κήπους καὶ γλάστρες. Ἐπιδίδονται ὅμως καὶ μερικοὶ ἄνθρωποι, ὅπως ὀλίγα εὐτυχῶς περιστατικὰ μαρτυροῦν καὶ τελευταίως ἐκεῖνο τῆς «Σωτηρίας»...

ΓΡΑΦΕΙ μία ἐφημερίς : «Καλοὶ καὶ εὐπρόσδεκτοι οἱ τουρίστες στὴν χώρα μας, στὴν 'Αθήνα, ἀλλὰ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς φαίνεται ὅτι ἔχουν ξεχάσει τὴν καλὴ συμπεριφορὰ στὴν πατρίδα τους : Βάζουν τὰ πόδια τους πάνω σὲ καθίσματα ζαχαροπλαστείων, πετοῦν πακέττα μὲ ἀποφάγια ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν αὐτοκινήτων τους στοὺς δρόμους κ.λ. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βρεθῆ τρόπος καὶ κάποιος νὰ τοὺς συστήση περισσότερη εὐπρέπεια ;». Πολὺ σωστὰ ὅλα αὐτά. Θα ἤθελα ὅμως νὰ προσθέσω ὅτι οἱ τουρίστες μας, ἐν πολλοῖς, μᾶς μιμοῦνται κατὰ πόδας καὶ ἐν συνεχεία πλειοδοτοῦν. . . Δὲν εἶναι ὀλίγοι οἱ νεοέλληνες ποὺ βάζουν τὰ πόδια των εἰς τὰ καθίσματα ζαχαροπλαστείων καὶ κινηματογράφων, ὅπως δὲν εἶναι ὀλίγοι καὶ ὅσοι πετοῦν τὰ πάντα εἰς τοὺς δρόμους. Τελευταίως μάλιστα ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ τουρίστες, μιμούμενοι τοὺς Ἕλληνας, «κορνάρουν» δαιμονιωδῶς καὶ ἀδιαφοροῦν διὰ τὰ ἀπαγορευτικὰ σήματα τοῦ «Σταμάτη» καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα. Μάλιστα, πρὸ ἡμερῶν εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ λεωφορείου, διερχόμενος τὴν λεωφόρον Φραγκλίνου Ροὺζβελτ ('Ακαδημίας), τὸ ἑξῆς. . . ἀμίμητον μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ὡς πιστεύω : Μία ξένη κυρία, ὁδηγοῦσα τὸ αὐτοκίνητόν της καὶ ἀνερχομένη, ἠναγκάσθη νὰ σταθμεύση ὅταν ἕνα ταξὶ ἔλαβε κανονικῶς στροφὴν πρὸς τὰ ἀριστερά, διὰ νὰ εἰσέλθη εἰς ἀνηφορικὴν πάροδον πρὸς τὸν Λυκαβηττόν. 'Εστάθμευσεν ὅμως μὲ τὸν φοβερώτερον τρόπον : Βρυχωμένη μὲ τὸ «κλάξον» της, διότι τὸ ταξὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήση συντόμως λόγω προπορευομένων ὀχημάτων, ὑβρίζουσα μεγαλοφώνως, μὲ τὴν κεφαλὴν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον : Καὶ τὸ ἀμίμητον : Ἄφησε τὸ τιμόνι καὶ ἤρχισε νά. . . μουντζώνη καὶ μὲ τὰ δυό της χέρια, τόσον μεγαλοπρεπῶς μάλιστα καὶ μὲ τόσην διάρκειαν, ὥστε ὅσοι εἶδαν τὸ θέαμα ἐξωργίσθησαν καὶ ὁ «ταξιτζὴς» ἐσταυροκοπήθη. . .

***

ΕΛΑΧΙΣΤΑ τώρα ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν :

* Σκηναὶ κωμικαὶ καὶ ἐλαφρῶς ἀηδεῖς διεδραματίσθησαν εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Σαϊγκόν, τοῦ Νοτίου Βιετνάμ. Τὸ πλῆθος τῶν κοινῶν γυναικῶν ἔβαλε. . . φωτιὰ εἰς τὰ κελλιὰ καὶ γενικῶς ἐστασίασε κατὰ ἐπικίνδυνον τρόπον, ὁπότε κατέφθασαν μεγάλαι ἀστυνομικαὶ δυνάμεις, πυροσβεστικαὶ ἀντλίαι, καὶ τελευταῖος ὁ ὑπουργὸς τῆς Προνοίας, ὁ ὁποῖος διέταξε τὴν ἀπόλυσιν τῶν γυναικῶν. 'Εκεῖναι ἐξηφανίσθησαν καὶ ἡ 'Αστυνομία. . . τὰς ἀναζητεῖ ἐκ νέου.

* «'Ανεκάλυψα εἰς τὴν ὁδὸν Ἔντγκαρ τὸν περιφημότερον κακόφημον οἶκον ποὺ ἔχει τὸ Λονδῖνον. 'Ημπορεῖς νὰ σερβιρισθῆς χοιρομέρι, κοτόπουλο καὶ ψητὴ πάπια, καὶ ὅταν ἀνεβῆς «ἐπάνω» δὲν σὲ πετᾶνε ἔξω μόλις περάση ἕνα τέταρτον. . .» Αὐτά, περίπου, ἠμποροῦν νὰ γραφοῦν ἀπὸ τὰ ὅσα κατάπληκτοι ἤκουον οἱ ἀνύποπτοι θεαταὶ τῆς βρεταννικῆς τηλεοράσεως μίαν ἐσπέραν τοῦ Αὐγούστου, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαφημιστικοῦ προγράμματος τοῦ. . . ὑπουργείου 'Εργασίας. 'Επρόκειτο περὶ μοιραίου «μπερδέματος» εἰς τὰς φωνοταινίας τοῦ σταθμοῦ καὶ μιᾶς τελείως «ἀσχέτου» πρὸς τὸ θέμα μαγνητοφωνημένης ταινίας, ἡ ὁποία εἶχε κατασχεθῆ ἀπὸ τὴν 'Αστυνομίαν εἰς ἀνάλογον περίπτωσιν. Τὸ πῶς εὑρέθη μεταξὺ τῶν ταινιῶν τῆς τηλεοράσεως, ἀποτελεῖ θέμα ποὺ ἐρευνᾶ ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ. . .

* Καὶ τὸ τελευταῖον : Ἡ κ. Σεσὶλ Κλεμανσώ, 80 ἐτῶν καὶ ἀνεψιὰ τοῦ «Τίγρη», ἔπεσε διὰ τρίτην φορὰν θῦμα ληστῶν, ὅταν ἕνας μασκοφόρος τῆς ἐπετέθη κατ' αὐτὰς ἐντὸς τοῦ βιβλιοπωλείου της. Ὅπως καὶ κατὰ τὰς ἄλλας δύο περιπτώσεις ὅμως,ἠμύνθη καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς λέαινα : 'Επέπεσε κατὰ τοῦ ληστοῦ, ἀφήρεσε τὴν μάσκαν του, καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ. . . ἐξηγῆ ὅτι δὲν εἶχε χρήματα. . .

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Χ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν καὶ βάσει τῶν σχετικῶν διατάξεων, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου, ὁ εἰς Β' κατηγορίαν τῆς μονίμου διαθεσιμότητος τελῶν Ἀρχιφύλαξ κ. Ἀργύριος Σταματόπουλος.

***

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν καὶ βάσει τῶν σχετικῶν διατάξεων, ἐτέθη, τῇ αἰτήσει του, διὰ λόγους ὑγείας, εἰς 6μηνον διαθεσιμότητα ὁ ὑγειονομικὸς ἀξιωματικός, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Θεμιστοκλῆς Κισκήρας. Οὗτος, κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαθεσιμότητος, θὰ λαμβάνῃ πλήρεις τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἐν ἐνεργείᾳ συναδέλφων του.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Λεωνίδας Κυπριώτης καὶ Ἀπόστολος Καπετάνος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐπηνέθησαν: 1) ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Καλόποθος Μπεχράκης, 2) οἱ Ὑπαστυνόμοι Α' κ. Δημήτριος Τζίνης καὶ Βασίλειος Ξανθάκος, 3) ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Σπυρίδων Παπουτσῆς καὶ 4) οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἀθανάσιος Σπυρόπουλος, Δημήτριος Καλοφωτιᾶς καὶ Σωτήριος Ἀβδουλᾶς, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ὄντος Προϊσταμένου τοῦ ΣΤ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προσοχῆς καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνέβαλον ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ συλληφθέντος κακοποιοῦ Παναγιώτου Καχρῆ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἐπηνέθησαν: 1) οἱ Ὑπαστυνόμοι Α' κ.κ. Γεώργιος Συλλιγάρδος καὶ Δημήτριος Παπαδόπουλος, 2) ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Ἠλίας Γεωργούσης καὶ 3) οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἰωάννης Στεργίου, Ἰωάννης Κυριακάκης καὶ Κωνσταντῖνος Καρανάσος, διότι ἅπαντες, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προσοχῆς καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν 17 ἐν συνόλῳ κλοπῶν χρημάτων ἐκ διαφόρων καταστημάτων, διαπραχθεισῶν ὑπὸ τοῦ συλληφθέντος κακοποιοῦ Κωνσταντίνου Βενεδίκη, προκαλέσαντες οὕτω τὴν ἱκανοποίησιν τῶν παθόντων καὶ τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ.

***

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Εἰς τὴν μελέτην τοῦ Ὑπαστυν. Α' κ. Χ. Σταμάτη διὰ τὴν Ἄμεσον Δρᾶσιν, προηγουμένου τεύχους, ὁ τυπογραφικὸς δαίμων ἠθέλησε νὰ μεταβληθῇ ὁ Ο.Τ.Ε. εἰς... Ο.Η.Ε., (σελ. 795, στ. 26). Οἱ ἀναγνῶσται μας, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς θὰ ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ Ο.Τ.Ε. καὶ ὄχι ὁ Ο.Η.Ε. ἔχει σχέσιν μὲ ραδιοτηλεφωνικὰς συνδέσεις τῆς Ἀμέσου Δράσεως, πρέπει νὰ μᾶς συγχωρήσουν τὴν ἀθέλητον ἀβλεψίαν.